

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Love is the...

Sweetest venom.

m i a a s h e r

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

L o v e Ben...

Sweetest venom,

m i a a s h e r

contents.

Telif Hakkı

İthafı

Önsöz

Önsöz

Birinci Bölüm

İkinci Bölüm

Bölüm Üçüncü

Bölüm

Dördüncü

Beşinci Altıncı

Yedinci Bölüm

Sekizinci

Bölüm

Dokuzuncu

Bölüm Onuncu

Bölüm

On Birinci Bölüm

On İkinci Bölüm

On Üçüncü Bölüm

Bölüm On Dört Bölüm

Bölüm On AltıOn Beş

On Yedinci Bölüm

On Sekizinci
Bölüm On
Dokuzuncu Bölüm
Yirminci Bölüm
Bölüm Yirmi Bir Yirmi
İki Yirmi Yirmi Bölüm
Bölüm Bölüm Yirmi
Bölüm Yirmi AltıÜç Dört
Beş
Yirmi Yedinci Bölüm
Yirmi Sekizinci Yirmi
Dokuzuncu Bölüm
Otuzuncu Bölüm
Otuzbirinci Bölüm
Sonsöz
Teşekkür

En Tatlı Zehir

Mia Asher tarafından

yayınlanmıştır Telif Hakkı© 2016

by Mia Asher

Yukarıda saklı tutulan telif hakkı kapsamındaki hakları sınırlamaksızın, bu yayının hiçbir bölümü, bu kitabın yukarıdaki yazarının önceden yazılı izni olmaksızın, herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla (elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde) çoğaltılamaz, saklanamaz veya bir erişim sistemine sokulamaz veya iletilemez.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler, markalar, medya ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yazar, bu kurgu eserde atıfta bulunulan ve izinsiz kullanılan çeşitli ürünlerin ticari marka statüsünü ve ticari marka sahiplerini kabul eder. Bu ticari markaların yayınlanması/kullanılması, ticari marka sahipleri tarafından yetkilendirilmemiş, onlarla ilişkilendirilmemiş veya desteklenmemiştir.

Editör: Jennifer Roberts-Hall

Kapak Tasarımcısı: Regina Wamba, Mae I Design

İç Tasarımcı: Kassi Snider, Biçimlendirme Kassi Jean

Düzeltilen: Ryn Hughes

Ât "w =<Ś Dad, Bu Biri senin için.

preface.

İNTİKAM.

Ne sarhoş edici bir şey.

prologue.

BİRBİRİMİZE sessizce bakarken içimi hüzün dolduruyor, keder keskin tırnaklarıyla kalbimi kavıyor. İçimden bir ses bunun birbirimizi son görüşümüz olduğunu söylüyor ve ben buna hazır değilim.

Midemde bir düğüm oluşuyor. "Yani bu bir veda mı?"

Bana bakıyor ve tek kelime etmeden cevabı zaten biliyorum. Gözlerinde görebiliyorum.

chapter one.

Ronan

"NEREYE GIDIYORSUN, BEBEĞİM?"

Ana'nın konuştuğunu duyduğumda iç çamaşırlarımı arıyordum. Dönüp ona bakıyorum, yatağında yarı çıplak yatıyor. Saçları, dik göğüsleri var ama beyni yok. "Gitmem gerekiyor. Patronumun asistanı aradı ve bir saat içinde onu Midtown'dan almam gerektiğini söyledi. Seni ararım, tamam mı?" Mavi gözleri ve sikimi yaladığı için şişmiş dudaklarıyla Ana'ya bakarken kendimden daha da nefret ediyorum çünkü onun Blaire olmasını dilemekten kendimi alamıyorum.

"Ama neden? Bana bugün boş olduğunu söylemiştin."

Bu boktan nefret ediyorum. Parmaklarımı saçlarımda gezdiriyorum. "Evet, bunun için üzgünüm ama diğer şoförün ailevi bir acil durumu vardı."

Kollarını kavuşturarak ofluyor. "Senin için her zaman bir bahane vardır, Ronan."

"Ana, bunu konuşmuştuk. Açık olduğumuzu sanıyordum. Eğleniyoruz." "Seni o barda birlikte gördüğüm kızı hala , değil mi?" Kız kaşlarını çatıyor. "Hepimizden üstün olduğunu düşünüyormuş gibi görünen kişi." "Bırak artık, Ana," diye uyarıyorum onu.

"Onu gördüğüm anda ikinizin birbirinize ait olmadığınızı anlamıştım. Böyle bir kaltak için fazla iyisin."

Yatağa doğru yürüyorum, eğiliyorum ve onu agresif bir şekilde öpüyorum, ağzım onunkiyle sikişiyor. Ana anında karşılık veriyor, öpücüğü derinleştiriyor ve bir an için Blaire'e tıpatıp benzeyen bu kadının o olmadığını unutuyorum. Onu, benim için hem her şey hem de hiçbir şey olan, unutamadığım kadınmış gibi öpüyorum.

Öpüşme sona erdiğinde siyah saçlarını yolumdan çekiyorum ve çenesini parmaklarımın arasına alıp kaldırıyorum ve onu bakmaya zorluyorum

Ben. Tutuşumun acı verdiğini biliyorum çünkü acı içinde yüzünü buruşturuyor.

"Eğer bir daha ondan bu şekilde bahsedersen, yaptıklarından sorumlu olmayacağım. Güle güle, Ana." Yüzünü bıraktım ve geriye yatağa düşüşünü izledim.

"Bekle, Ronan, gitme! Çok özür dilerim. İstemedim..."

Her zamanki siyah takım elbisemi giymeyi bitiriyorum ve arkama bakmadan yatak odasından çıkıyorum. Asansöre binerken duvara yaslanıp bir an için gözlerimi kapatıyorum, hissettiğim öfke ve kızgınlık beni duygusal olarak bitkin bırakıyor.

Onu gördüğüm anda birbirinize ait olmadığınızı anlamıştım.

Ana'nın sözleri aklımdan çıkmıyor. Belki de haklıdır. Belki de bunu göremeyecek kadar kördüm.

Ya da belki de kafamda hiç var olmamış birini yarattım.

Kapıyı arkamdan kapatıp sürücü koltuğuna geçmeden önce Lawrence'ın Rolls Royce'a binmesini bekliyorum.

"Nereye gitmek istersiniz, efendim? Ofise mi?" Dikiz aynasından ona bakarak soruyorum.

Bakışlarını kaldırmadan cevap veriyor, gözleri kucağında açılmış bir dosyaya odaklanmış durumda. "Aslında, hayır. Beni Doğu 34. Cadde'ye götür."

Zihnim onun sözlerini kaydederken içimden bir şok geçiyor. Adresi tekrarlamadan önce boğazımı temizliyorum, sanki bunu yaparsam bir hata olacakmış gibi. Onu yanlış duyduğumdan eminim. Olamaz.

Lawrence başını kaldırıyor ve gözlerimiz birleşiyor. "Evet, bu doğru."

Sersemlemiş bir halde sessizce başımı sallıyorum ve direksiyonu sıkıca kavrayıp parmak eklemlerimin beyazlaşmasını izliyorum. "Anlaşıldı, efendim."

Lawrence'ın öğleden sonranın büyük bir kısmını bir toplantıda geçirdiği binadan arabayla uzaklaşırken, öyle bir korku kaplıyor ki, yola odaklanmakta zorlanıyorum. Göğsüm aynı anda hem boş hem de ağır hissediyor, nefes almakta zorlanıyorum.

Lütfen, hayır.

Onun olmasına

izin verme. O

olmasın.

Ama kafamın içinde o boş duayı okuyarak kendimi kandırmaya çalışsam da, gerçeği zaten biliyorum. Onun sesini ve kesici sözlerini açıkça duyabiliyorum...

"Bütün gece bir adamla yattım."

"Ve bu aşk için değildi."

Apartmanının önüne park edip Lawrence'ın içeride kayboluşunu izlediğimde, mantık bana bunun mümkün olmadığını söylese de tamamen hissizleşmiştim. Kalbim hâlâ boş göğsümde atıyor. Kan hala damarlarımda akıyor. Ciğerlerim hala bir zamanlar onun tadında olan havayı soluyor, onun özü çoktan gitmiş. Ama bana söylediği son sözleri hatırladıkça, bu karanlık, bu nefret beni ele geçiriyor, acı özgürlüğüyle beni baştan çıkarıyor. Yavaş yavaş...

Elbette.

Bunu hissedebiliyorum. Bir zamanlar ona olan aşkım yüzünden zayıflayan kalbim sonunda sustu. Göğsüme dokunuyorum ve o işe yaramaz organın olması gereken yeri ovuyorum. Artık orada hiçbir şey yok. Ben özgürüm.

Sakin ol, önce onu görecekim.

Ve bir zamanlar gözlerindeki o aldatıcı ışıkla bana gülümsediği gibi Lawrence'a gülümsemesini izlerken, kendimi isteyerek karanlığa teslim ediyorum.

Evet.

Sonunda özgürüm.

chapter two.

Blaire

Beni potansiyel olarak yok edebilecek GÖZLERLE BENİ İZLEYEN, görmeyi umduğum son adamdı - beni daha fazlasını istemeye iten tek adam.

"Blaire?" Lawrence'ın sorduğunu duyuyorum ve sokağın ortasında durmuş, hatırladığımdan daha görkemli olan Ronan'a baktığımı fark ediyorum.

Gözlerimi kapatıyorum, sakinleştirici bir nefes alıyorum ve Lawrence'ın yüzüne dönüyorum. "Özür dilerim. Bir şey mi dedin?"

"Her şey yolunda mı?" diyor, sesinde merak çınlıyor.

"Evet... Tanıdığım birini gördüğümü sandım ama yanılmışım," diye yalan söyledim.

Lawrence elini belime koyarken başını sallıyor, dokunuşu sahiplenici ve samimi ve beni arabaya doğru yürümeye itiyor. *Köpeğini öldürmüşüm gibi bana bakan adama doğru.* Bakışlarımız bir kez daha birleştiğinde kalbim çarpmaya başlıyor. Gözlerimi kaçırmak istiyorum ama bir yanımda adamın yüz hatlarındaki her bir tanıdık detayı özümsemek ve kanımı çekene kadar beynime kazımak istiyor. Ama gözlerinde gördüğüm nefret dolu bakışlar beni esir alıyor.

Canıma tak ettiğinde, önümden geçen arabalara, geceyi ısıltılarıyla aydınlatan sokak lambalarına bakıyorum ve Ronan'ı tanımıyormuş gibi yapıyorum. Öpücüklerinin tadını hâlâ alabildiğim, sıcak ellerinin tenimi okşadığını hâlâ hissedebildiğim ve sözleri hâlâ kafamın içinde yankılanan adamı görmezden geliyorum. Göğsümdeki gerginliği görmezden geldiğim gibi onu da görmezden geliyorum. Tüm duyguları görmezden geliyorum ve kafamı dinliyorum. *Her zamanki gibi.*

Ronan ve benim aramda bakışan Lawrence'a bakmak için dönüyorum. Dikkatini dağıtmak için kendimi ona yaklaşıtıyorum.

"Daha önce söyledikleriniz hakkında.." Elimi sert göğsüne koyuyorum, kıvılcımlar koluma sıçıyor.

"Evet?" diye sorar.

Ronan'ın bizi izlediğini düşünmeden yürümeyi bırakıp parmak uçlarımda duruyorum ve Lawrence'ın ağzına doğru fısıldıyorum: "Ben de seni istiyorum."

Öne doğru eğiliyor, kalçamı sahiplenerek kavırıyor ve dudakları boynumu sıyrarak kulağıma konuşuyor. "Güzel."

Lawrence ve ben arabaya kadar olan kısa mesafeyi yürümeyi bitiriyoruz ve Ronan'la aramızda sadece birkaç santim mesafe varken ona bakmadan arabaya biniyorum. Göz ucuyla artık beni izlemediğini fark ediyorum. Çenemi kaldırıp kendime umursamadığımı söylerken gözlerim yaşıyor.

Ronan direksiyonun arkasına oturur oturmaz Lawrence bir elini sahiplenici bir tavırla kalçama koyuyor ve "Şehir evine lütfen," diye emrediyor.

Ve sonra her şey bir anda oldu. Lawrence beni öpmek için kendine çekerken Ronan başını kaldırıyor, parmakları eteğimin altından kayarak bacaklarımın arasına yerleşiyor. Ronan'ın bakışları Lawrence'ın elini takip ettikten sonra dikiz aynasından benimkine kilitleniyor. Gözlerimiz birbirine bağlı, Lawrence'ın talepkâr diliyle ağzımı ele geçirmesini izliyor. Ama Lawrence öpücüğü derinleştirip enseme okşayarak beni kendisine doğru da ittiğinde Ronan'ın bakışlarına daha fazla karşılık veremiyorum. Lawrence'ın kirli dokunuşu bedenimi uyandırırken utanç ruhumu çürütüyor.

Lawrence'ın ağzını ağzımda hissederken, beni bu ana getiren tüm olayları düşünüyorum. Bir zamanlar ben de herkes gibi aşkı arzuluyordum ama kalbimi insanlara açarak beni zayıflatmalarına izin verdiğimi fark etmemi sağlayan şey sevgisizlikti. Geriye verecek başka bir şeyi olmayan, içinde kırık hayallerden başka bir şey bulunmayan bir kız kalana kadar benden parçalar almalarına izin veriyordum. Onlara duygularıma ve düşüncelerime hükmetme gücü veriyordum. Dökülen her gözyaşı, dilenen her dilek ve fark edilmeyen her gülümseme beni sertleştirdi ve beni ben yaptı. Kimseye bu gücü vermeyeceğime dair Tanrı'ya yemin ettim. Kimsenin benden bir parça daha alacak kadar yaklaşmasına asla izin vermeyeceğime.

İşte bu yüzden Ronan'ı zorunda kaldım.

Çok yaklaştı. Bana çok fazla şey hissettirdi. Ronan sadece beni kıracak güce sahip değil, beni yok edecek güce de sahip.

İşte buradayım, dudaklarımı Lawrence'a karşı daha sert bastırıyorum ve ağzımı onun dili için daha geniş açıyorum. Başka tarafa bakıyorum ve bir çift kahverengi gözü görmezden geliyorum.

Bir zamanlar bana bu dünyadaki her iyi şeymişim gibi bakan.

Evet, umursamıyormuş yapmak yetenek ister.

Sözlerinin anısı kulağıma fısıldıyor, beni ona geri çekmeye çalışıyor.

*Görmüyor musun, Blaire? Anlamıyor musun? Sen benim içimdesin.
Gördüğüm her şeyde. Dokunduğum her şeyde. Soluduğum havada, içtiğim suda
ve gördüğüm her rüyada sen varsın.*

chapter three.

LAWRENCE'IN KASABASINA YOLCULUK yaşıyan, nefes alan bir kabus. Her şey duyguların ve görüntülerin birbirine karıştığı bir pus haline gelir. Yeşil gözler. Kahverengi gözler. Nefret. Şehvet. Özlem. Kendi yaptığım büyük bir karmaşa.

Lawrence'ın yanında oturuyor olabilirim ama zihnim geçmişte, Ronan'ı son gördüğüm zamanı tekrar tekrar yaşıyor.

Evinin içinde durana kadar, Ronan ve dünya kapılarının dışında kalana kadar, ilk kez özgürce nefes alabiliyorum. Tek kelime etmeden merdivene doğru ilerliyorum. Ne kadar çabuk onun odasına girersek, şu anda baharda bir buz kütlesi gibi çözülmekte olan hain kalbimi bir kez daha o kadar çabuk dondurabileceğim. Lawrence'ın beni takip etmediğini fark ettiğimde elimi merdivenin altındaki ahşap gidona koyuyorum. Ona bakmak için dönüyorum ve ön kapının yanında durup beni dikkatle incelediğini fark ediyorum. Ona gülümsüyorum, ama bunun gülümsemek için acınası bir bahane olduğunu ben bile biliyorum.

O da gülümsemiyor.

"Neden burada değil de orada duruyorsun? Bir sorun mu var?"

Cevabını beklerken bir an durup ona hayranlıkla bakıyorum, vahşi ama gösterişli güzelliğini özümseyorum. Lawrence bana evcilleşmemiş bir hayvanı hatırlatıyor, gözlerindeki açlık ve zarif hareketleriyle kendi bölgesinin kralı gibi görkemli. O bir tehlike, baştan çıkarıcı bir gülümsemeyle sizinle alay ederken sizi onunla oynamaya davet ediyor. Ve bunu yaptığınız için incineceğinizi biliyorsunuz, ama üzülmeceksiniz - hayır, asla üzülmeceksiniz. Hükmetmek ve sevişmek için doğmuş bir adama benziyor.

"Buraya gel," diye emrediyor buyurgan sesiyle.

Nabzım hızlanırken yavaşça onun durduğu yere doğru yürüyorum. Bana bakmadan elini kaldırıyor ve parmaklarının tersiyle kürek kemiğimin üzerinde gezinmeye başlıyor. "Söyle bana..."

"Evet?" Gözlerimi kapatıyorum ve başımı hafifçe yana eğerek kendimi ona sunuyorum. Boynumun uzunluğuna ulaştığında elini boynumun etrafına doluyor, başparmağının ucu kanımın içimde dolaştığını hissedebildiği noktayı okşuyor. Parmağının darbesi çok nazik olsa da, omurgamdan aşağı şiddetli bir ürperti akıyor ve beni aynı anda hem sıcak hem de soğuk bırakıyor.

"Ronan'ı tanıyor musun?" Lawrence kayıtsızca sorar.

Keskin bir şekilde gözlerimi açıyorum. Sorduğu soru beni olduğum yerde donduruyor, bir an önce içimde tutuşan kıvılcımı söndürüyor. Bakışlarımız birleşiyor ve ben onun benim bakışlarımda ne göreceğinden korkuyorum. Kalbimin sahip olamadığım bir adam için nasıl can attığını görmesinden korkuyorum - sonbaharda yaz mevsimim.

Derinlerde bir yerde Ronan'a olan aşkımın asla iyileşmeyecek bir yara olduğunu biliyorum ama Lawrence'la birlikte olmak acıyı azaltıyor. Ve aşk bize yanlış yaptıktan sonra aradığımız şey hissizlik -kutsanmış bir unutuş- değil midir? Lawrence onu unutmama yardım ediyor, ona ve parasına duyduğum bitmez tükenmez arzuyla acımı hafifletiyor. O benim kurtarıcım ve düşmanım. Hastalığım ve tedavim, hepsi aynı anda.

"Fark eder mi?" Kuru dudaklarımı yalayarak soruyorum. "Ben buradayım."

Bunu takip eden sessizlikte, tansiyon yükselirken, Lawrence'ın söylenmemiş sözlerimin ardındaki gerçeği anlayıp anlamadığını merak ediyorum. Lawrence'ın her halükarda umursayacağını sanmıyorum. Benden ne istediğini açıkça ortaya koydu ve benim aşkım bu değil.

Ve bu benim için gayet iyi.

Bana bakışında öyle şehvetli bir şey var ki nefes alamıyormuşum gibi hissediyorum. Onun hiç durmasını istemiyorum. Bakışları vücudumda yavaşça gezinirken kalbim çılgınca atıyor ve amım beklentiyle ıslanıyor. Parmakları beni bir sarmaşık gibi sarmışken boynumu ikiye ayırması çok kolay olurdu. Temas tehlikeli derecede ilahi.

"Kıpırdama," diye emrediyor, sesi dizginlenmiş bir güçle dolu.

Lawrence beni bırakıyor, tenim onun dokunuşunun hayaletinden yanıyor ve göğüslerimden birini kaplayan dantel kabın kenarını izlemeye başlıyor. Bir sevgilinin fısıltısı yumuşak olan bu okşama meme uçlarımı sertleştiriyor ve kollarımda tüylerimi diken diken ediyor. Kan başıma hücum ederek başımı döndürüyor ve derin bir nefes alıyorum.

Parmağını kabın etrafına dolayıp kumaşı kenara ittiğinde alt dudağımı ısıyorum ve yeşil gözleri geceyarısı karanlığına bürünerek mememin dışarı dökülmesini izliyorum. Sonra meme ucuma dokunuyor, pembe ucunu ovuyor ve başparmağı ile işaret parmağı arasında yuvarlıyor. Vücudumun zonklayan merkezine odaklanarak içime zevk dalgaları gönderiyor.

Tam gözlerimi kapatmak üzereydim ki, "Gözlerini benden ayırma, Blaire," dediğini duydum.

Beni kabaca belimden kavırıyor, aramızdaki boşluğu kapatıyor ve bir kolunu ortama doluyor. Beni sıkıca kucaklayan Lawrence, boştaki elini küçük siyah elbisemin eteğinin altına sokuyor ve iki parmağıyla beni deliyor.

Parmaklarını tekrar tekrar aklıma sokup çıkarırken zevkle karışık bir acı var. Sertçe. Derin. Unapologetically. Et ve ter. Vücudumun onun dokunuşuna verdiği tepkinin kokusu havayı kaplıyor, tadını alabiliyorum. Üzerime eğilmiş, yanaklarında yüksek renk ve yakıcı bakışlarıyla Lawrence, beni cezalandırmak ya da kurtuluşumu aramak için yukarıdan gönderilmiş bir Tanrı gibi görünüyor.

Bu çok zor.

Cezalandırıcı.

İlahi.

Lawrence saldırısını durduruyor, parmakları hâlâ içimde ve bana bakıyor. Ben konuşmaya fırsat bulamadan elini içimden çekip yanağımı avuçluyor, parmakları özümle ıslanmış. O elini indirirken ben de yüzümü kaldırıyorum ve dudaklarımız bir kez daha birbirine değiyor. İçimdeki basit bir şey, ilkel bir şey ellerimi kaldırmama ve parmaklarımı saçlarına dolayarak onu yaklaştırmama neden oluyor. Ağzı açık öpüşmemiz açlığa dönüşüyor ve sonra bu rahatlamanın kaynağının sadece diğerinde bulunabileceği umutsuz bir hava mücadelesine . Acilen, Ronan'ı düşünerek ama umutsuzca *isteyerek-ihitiyaç* duyarak -Önümdeki adam, ellerim kemerine gidiyor ve onu çözüyorum.

Elimi boxer külotunun içine sokup sikini elimle kapatıyorum, uzunluğunu pompalıyorum ve benim için zonkladığını hissediyorum. "*Çok sert ...*"

Beni yatak odana götür," diye fısıldıyorum aç öpücükler arasında.

Beni kıcımdan tutup kaldırıyor ve bacaklarımı beline doluyorum, kendimi onun sikine sürüyorum, benim için nasıl şiştiğini, vücudumun onun için nasıl anında tutuştuğunu hissediyorum.

"Hayır, yatak odasını siktir et, seni şimdi istiyorum" diye tıslıyor. Bizi fuayenin ortasında duran ahşap masaya götürüyor. Hiç düşünmeden, büyük ve son derece pahalı görünen kristal vazoyu elinin tersiyle masanın üzerinden itiyor ve beni onun yerine yerleştiriyor. Yere çarpan camların kırılma sesini duyuyorum, güllerin kokusu buhar gibi yükseliyor.

Yere doğru baktım. "Olamaz..."

"Şşş, önemli değil." Lawrence çenemi tutarak ona bakmamı sağlıyor ve ayak parmaklarımın ucuna kadar hissettiğim bir başka öpücükle beni sakinleştiriyor. Dokunuşu karanlık bir cennete dönüşüyor, göğüslerimi vahşice avuçluyor ve elbisemin önünü göbek deliğime kadar yırtıp göğüslerimi ona açarak beni şaşırtıyor. Damarlarımda coşku akarken gülüyorum, onu kalçalarından tutuyorum, ona yer açmak için bacaklarımı daha geniş açıyorum ve kendime doğru çekiyorum.

Yumuşaklığa karşı sertlik.

Ruhumun Araf'ı. Bedenimin cenneti.

"Sikini içime sok," diye inliyorum, Lawrence tenimde küçük kalp atışları gibi hissettiren derin öpücüklerle boynumu yıkamaya başladığında başımı arkaya yatırıyorum, ağzıyla vücudumu canlandırıyor. Islak amımı örten dantel parçasını kenara çekip yumuşak ve derin bir hamleyle içime girerken ben de aceleyle sikini iç çamaşırdan çıkarıyorum. Nefesim kesiliyor. O inliyor. Ve sonra bedenlerimizin lanetli ve yasaklanmış pagan dansında kayboluyoruz.

Lawrence gözlerini kapatıyor ve başını göğsüme yaslayıp kalçalarını öfkeyle hareket ettiriyor. Ne kadar sert iterse, *onu* unutmak o kadar kolay oluyor. İstedğim buymuş gibi davranmak o kadar kolay oluyor.

Bu bir ihtiyaç.

Bu zalimliktir.

Bu açlık.

Bu tamamen yok etmektir.

İtişine itişiyile eşleşirken, vücudumu içten dışa sarsmak üzere olan bir his depremi hissediyorum. Kulaklarım çınlıyor ve içim titriyor, daha fazla dayanabileceğimi sanmıyorum.

"Kahretsin, Lawrence... Ben... kahretsin," diye inliyorum.

"Kendine dokun. Benim için amını ovala," diye fısıldıyor, birleştiğimiz yere doğru bakarak.

Şehvetle sarhoş olmuş bir halde dirseğimin üzerinde geriye yaslanıyorum ve elimi aramıza sokarken kendimi ona sunuyorum. Ve onun parlayan sikinin içime girip çıkarkenki sarhoş edici görüntüsünü izlerken, iki parmağımla dudaklarımı aralıyorum ve klitorisimi daireler çizerek ovmaya başlıyorum. Dokunuşumun temposu hızlandıkça inliyorum... öfkeli... acımasız... beni zaten olduğumdan daha da ıslak hale getiriyor.

"Kahretsin... Blaire," diye nefes alıyor, itişlerinin hızını artırıyor. Aleti beni terk edip tekrar tekrar içime girerken bir bulanıklığa dönüşüyor ve beni gökyüzüne yaklaştırıyor.

Bedenlerimiz orgazmımızın gücüyle coşku içinde yükseliyor, birlikte doruğa ulaşıyoruz. Birbirimize bakıyoruz, kalplerimizin çılgınlığı yavaşlarken ve zor nefes alışlarımız normale dönerken gözleri parlak bir şenlik ateşi. Sertliği hâlâ içimde zonklarken Lawrence yanağıma yapışmış saçlarımı okşuyor. "Cehennem cennet gibi hissettiriyorsun, Blaire."

Kısa bir an için Lawrence'ın gözlerinden bir perde kalkıyor ve ruhunun bir parçasını görebiliyorum -güzel ama o kadar çıplak bir özlem ve acıyla dolu ki nefesimi kesiyor. Beni derinden sarsıyor.

Cevap vermeye fırsat bulamadan geri çekiliyor ve bir adım geri atıyor, ruhu bir kez daha soğuk ve hesapçı bakışlarının ardına gizleniyor.

Elini uzatarak bana yardım teklif etti. "Yukarı çıkalım ve temizlenelim."

Ayağa kalkıyorum, aşağı bakıyorum ve elbisemin acınası halini fark ediyorum.

"Zavallı Versace'm," diyorum bakışlarıyla buluşup gülümseyerek. "En azından iyi bir şekilde öldü ölüm."

yürümesini izlerken, bedenim memnuniyetten titrerken ve zihnim aramızdaki alışverişten dolayı karışmışken, Ronan'la ilgili soruma hiç cevap vermediğini fark ediyorum.

Bu gece bir adamın kalbimden başka bir adamı söküp atabilmesi için beynimi sikmesine izin verdim. Bunu daha önce de yapmıştım ama bu sefer işe yaramadı. Ronan her yerdeydi. Her öpücükte ve her dokunuşta. Hâlâ da öyle.

Ronan neden hayatıma geri dönüp her şeyi mahvetmek zorundaydı? Onun geçmişte kalması gerekiyordu. Kendimden şüphe etmeme neden olmamalıydı. Hayatıma devam ettiğimi sanıyordum ama onu tekrar görmek

Ona karşı olan duygularımı yendiğime dair tüm aptalca yanılsamalarımı yok etti. Aksine, bu onun içimde ne kadar derin bir yer edindiğini kanıtlıyordu.

Neden?

Neden?

ırılıplak, sırtım yatak başlığına dayalı bir şekilde yatakta oturuyorum. İliklerime kadar üşüyorum ama i çamaşırlarımı giymeye zahmet etmiyorum. Ne anlamı var ki? Buradayken kıyafet giymek zaman kaybı çünkü sevişmek ve için para alıyorum. Ayrıca, soğuk iyi hissettiriyor. Her şeyi uyuşturuyor.

Beni mutlu edenin bu olduğuna kendimi ikna etmeye çalışırken yanımda uyuyan masum adama bakıyorum. Ama onun güzel sırtında dans eden gece gölgelerini izlerken, bunların hepsinin yalan olduğunu biliyorum.

Lawrence'a bakmaya devam ederken, başka bir adamın öpücüklerini diliyorum, duyularım burada olmayan bir adamın anılarıyla sarhoş.

Birden aklıma bir fikir geldi ve kalbim hızla çarpmaya başladı.

Bilmiyorum...

Yapmak üzere olduğum şeyi düşünmemeye çalışarak Lawrence'a son bir kez bakıyorum ve yataktan kalkıyorum.

chapter four.

Ronan

O gece erken saatlerde...

O GÜN İÇİN İŞİM BİTTİ, her zamanki metro istasyonuma yürüyorum ve boş daireme geri dönmeye başlıyorum. Arka cebimden cüzdanımı çıkarıp MetroCard'ımı alırken, merdivenlerin dibindeki gişede oturan bilet satıcısı Joe'ya başımla selam veriyorum. Hızlı bir hareketle turnikeden geçiriyorum ve yürümeye çalışıyorum ama görünen o ki bugün benim günüm değil. Ekranda her zamanki "Geç" yazısı yerine "Lütfen tekrar okutun" yazıyor. Kartımı öfkeyle kaydırıyorum; bir, iki, üç kez daha.

Lütfen tekrar
kaydırın. Lütfen
tekrar kaydırın.
Lütfen tekrar
kaydırın.

Bu gerçekten harika. Görünüşe göre günüm kötüden boka doğru gidiyor. Kısa bir an için evrenin bana karşı komplo mu kurduğunu yoksa benimle dalga mı geçtiğini merak ediyorum. *Muhtemelen ikisi de.* Bir adamı yere sermekten daha iyi bir zaman olabilir mi?

Sinirli bir şekilde elimi saçlarımda gezdiriyorum ve öfkemi yanlış konudan çıkardığımı fark ediyorum. Derin bir nefes alıyorum ve daha sakin bir şekilde kartı tekrar okutmayı deniyorum. Bu kez ekranda "Geç" yazısı yanıyor ve turnikeden geçebiliyorum.

Bir alışkanlık yaratığı olarak, bir Broadway gösterisinin yırtık posterinin yanındaki yerime gidiyor ve trenimin gelmesini bekliyorum. Havanın nemli olduğu ve herkesin buradan başka bir yerde olmak istediği bu kentsel yeraltı dünyasında, platformda duran insanları gözlemliyor ve ne tür canavarlarla savaştıklarını merak ediyorum. Acaba beni görüyorlar mı ve ne olduklarını fark ediyorlar mı?

Eskiden olduğum adamdan arta kalanlara bakıyorum. Ama bundan şüpheliyim. Kimin umurunda ki?

Tren yaklaşırken, Blaire'in siyah saçlarının yüzüne savrulduğu ve başka bir tren geçerken söylediğim bir şeye güldüğü bir görüntü gözlerimin önünden geçiyor. Kalbimin olması gereken göğsümü ovuşturarak, oradaki hissizliğin tadını çıkarıyorum. Nefes almamı kolaylaştırıyor.

Boş bir koltuk buldum. Belki de şansım dönmeye başlamıştır. Kravatımı gevşeterek başımı cama yaslıyorum ve hareket halindeki arabanın tanıdık titreşiminin beni rahatlatmasına izin veriyorum. Ne kadar yorgun olsam da bir yanım eve gitmek istemiyor. Normal bir günde dairem bana onu hatırlatıyor ama bu gece, onu haftalardır ilk kez gördükten sonra, lanet olası bir kabus olacak. Orada olamam. Arkadaşım Edgar'ın geçen gün onu gördüğümde yakında bir resim sergisi açacağından bahsettiğini hatırlıyorum. Kurye çantamı kapıp telefonumu çıkarıyorum ve telefonum tekrar çekmeye başlar başlamaz ona bir mesaj gönderiyorum.

Dostum. Bu gece senin sergin mi?

Cevabını beklerken başımı kaldırıyorum ve kızıl saçlı güzel bir kızın beni izlediğini fark ediyorum. Gözlerimiz birleştiğinde, yanaklarını hafif bir kızarıklık kaplarken bana tatlı tatlı gülümsüyor, her türlü güzel görünüyor. İnsanın moralini yükseltmek için güzel bir kızın gülümsemesi gibisi yoktur. Ben de ona gülümsüyorum ve telefonumun titrediğini hissediyorum.

Bu gece, kardeşim. Ve güzel suratın orada olsa iyi olur. Alicia arkadaşını getiriyor, geçen yaz Victoria's'da çıktığın modeli. Onu hatırlıyor musun? Görünüşe göre seni unutmamış.

Tabii ki onu hatırlıyorum. O kadının ağzıyla yapabildiklerini unutmak neredeyse imkansız olurdu. Ancak bu anı bana hiçbir şey ifade etmiyor. Parmaklarım ekranda gezinirken, ona bu konuyu unutmasını söylemek üzereydim ki, Blaire'in bu gece bir noktada Lawrence'ı becereceğini fark ettim. Telefonumu daha sıkı kavriyorum, Blaire ve Lawrence'ı birlikte düşünmek tüm varlığımı saf nefretle doldururken eklemlerim bembeyaz oluyor. Zihnim bizimle ilgili anılarla ve onların bir arada olduğu uydurma görüntülerle dolup taşıyor. Onu dizlerinin üzerinde Lawrence'ın sikine binerken, kızıışmış bir orospu gibi inlerken, uzun siyah saçları Lawrence'ın kalçalarına değerken hayal edebiliyorum. Başını arkaya atıyor, hissin içinde kayboluyor, ama hain gözleri onu tek olduğuna inandırmadan önce değil - tek olduğuna. Bunu biliyorum çünkü bir zamanlar ben de aynı büyüye kapılacak kadar aptaldım.

Ama artık değil, artık değil.

Detayları bana g nder. Orada olacağım.

Galerinin dışında durup bir sigara içiyorum ve otuzlu yaşlarının başında bir grup kadın ve erkeğin kapıyı açıp içeri girişini izliyorum. Yanımdan geçip giderlerken kahkahalar ve sohbetin uğultusu bir an için kulaklarımı dolduruyor, içeri girdikten sonra pahalı par  mleri havada asılı kalıyor. Bir elimi  n cebime sokarak, yerden tavana kadar cam pencerelerin diğer tarafında duran insan denizi tarafından yutulmalarını izliyorum.

Hepsi derin cepleriyle orada toplanmış, arkadaşım Edgar Juarez'in başarısını kutlamak için resim başına bir milyon dolardan fazla para vermeye hazırlar - anın adamı ve New Yorktaki sanat ortamının yeni sevgilisi. Gerçek Amerikan rüyası.  nl  bir sanat dergisinde hakkında yazılan bir profile göre, New York, Port Chester'da, Meksikalı bir göçmen olan bekar bir annenin çocuğu olarak dünyaya geldi ve evi, annesiyle paylaştığı tek yatak odasının dört duvarıydı. Annesi, oğluna yiyecek ve barınak sağlayabilmek için günlerini zenginlerin evlerini temizleyerek, gecelerini ise vücudu yorgun ve nasırlarla dolu bir halde, onun büyüyüp parlak bir gelecek şansı olan bir adam olmasını hayal ederek geçirdi.

Bir gün onu işe götürmek zorunda kaldı. Edgar da onunla gitti, annesiyle daha fazla zaman geçirme fırsatı bulduğu için mutluydu. Oturma odasında, evin hanımı içeri girip onu ve çizimini gördüğünde bir not defterine çizim yapıyordu. Bir sanat aşığı olan kadın, onun ham yeteneğini hemen fark etti ve gerisi tarih oldu. şimdi, hayal ettiğinden çok daha fazla para kazanıyor ve en önemlisi, annesinin hayatında bir gün daha çalışmak zorunda kalmamasına yetecek kadar kazanıyor.

Merak ediyorum, acaba kaç tanesi bu gece burada, çünkü onun çalışmalarını gerçekten takdir ediyorlar ya da bir Edgar Juarez'e sahip olmak, sürekli değişen, kararsız toplumumuzda şu anda en moda şey olduğu için buradalar. Sebep ne olursa olsun, bu durum arkadaşımın geldiği ve yakın zamanda hiçbir yere gitmeyeceği gerçeğini değiştirmiyor.

Onun adına mutluyum ama kendimi davetsiz misafir gibi hissediyorum. Ve belki de küçük bir parçam, sesi gittikçe daha yüksek çıkan bir parçam, bunların

insanlar benim için oradaydı. Onun değil de benim adımın kutlanıyor olması. Belki onun başarısına sahip olsaydım.

Ağzımdan duman üflerken başımı arkaya yatırıyorum ve siyah gökyüzüne bakıyorum. Gecenin dingin kraliçesi ay, etrafındaki koyu pamuksu bulutları aydınlatan beyaz ateşiyle ısıt ısıt yanıyor. Issız tahtında çok güzel hüküm sürüyor ama yine de ona bakarken hüzünlenmeden edemiyorum. O yukarıda: her zaman bir seyirci, asla bir katılımcı değil. Dışarıdan bakan bir yabancı.

Benim gibi.

Benim gibi.

Benim olacağım gibi.

Görünüşe göre hayatım boyunca hep dışarıdan bakmışım. Bu beni hiç rahatsız etmezdi. Asla daha fazlasını istemedim. Mutluydum, memnundum,

Ama belki de kendime karşı tamamen dürüst değilim. Değişiyorum ve eskiden olduğum adam her geçen gün daha fazla anıya dönüşüyor.

Onu ilk gördüğümde arabanın yanında Lawrence'ın Met'ten çıkmasını beklediğimi hatırlıyorum. Başka bir adamın kollarına sarılmıştı, ona sahip olunacak, ele geçirilecek bir şeymiş gibi bakan bir adamın. Onun gibi birinin kollarımda olmasının nasıl bir şey olacağını, nasıl bir his olacağını merak ettim.

İlk görüşte onun benim dünyama ait olmadığını anladım. Onun gibi kadınlar smokinli sarışın adam gibi adamların kollarına aitti. Küçük ülkeleri satın alabilecek kadar büyük banka hesapları olan güçlü adamlara. O zaman onun benim ligimin dışında olduğunu biliyordum; onun gibi bir kadına aşık olmak beni sadece yıkıma götürürdü. Yine de, bir anlığına *ya* öyle olsaydı diye düşünmekten kendimi alamadım. İlk kez sahip olamayacağım bir şeyi, ulaşamayacağım bir şeyi istiyordum. İlk kez göğsümde uğursuz bir şeyin kıpırdadığını hissettim, insanı yiyip bitiren, içimizdeki iyi olan her şeyi öldüren bir şeyin.

Kıskançlık

mıydı?

Kıskançlık mı?

Acı mı?

Evet. Hayır. Hayır. Belki yukarıdakilerin hepsi. Belki de hiçbiri. Ama bildiğim bir şey varsa, o da hayattaki payıma ilk kez içerlediğimdir.

Ve hepsi onun yüzünden oldu.

Ama kadınların zavallı masum piçlere verdiği güç budur. Hayatımızı uyuşuk, canlı, memnun ve mutsuz bir şekilde sürdürürüz. Bir gün bizi tamamlayan, acınası varlığımıza anlam katan ve onu değerli kılan, gülüşüyle, kokusuyla ve vücudunun tadıyla zenginleştiren bir kadınla tanışana kadar hayatı sadece yarım insanlar olarak yaşıyoruz. Onunla geçirdiğimiz günler ve geceler, hafızamıza kazınan ve asla unutulmayacak bir dizi an haline gelir. O soluduğunuz hava, damarlarınızda akan kandır. Siz onun olduğunuz kadar o da sizsinizdir, çünkü o sadece bedeninize değil ruhunuza da sahiptir. Ta ki uyanıp senin yeterli olmadığını, senin ona sunamayacağın bir şey istediğini fark ettiği güne kadar. Böylece sizi terk eder, sadece kalbinizi değil ruhunuzu da alır. Ve size kalan tek şey kalp acısının acı tadıdır.

Başımı sallıyorum, hınçla gülümsüyorum. Hepimizin içindeki hüznü, acınası şairi ortaya çıkarmak için bir kadının kalbini kırması gibisi yoktur. Sigaramdan son bir nefes çekiyorum ve yere atıp üzerine basmadan önce ucunun yoğun bir şekilde yanmasını izliyorum. Blaire ve büyücülüğünden bu kadar bahsettiğimiz yeter. Bu gece eğlenmeyi planlıyorum.

Cam kapılarla aramdaki boşluğu kapatırken, uzun sarı saçlı, dar siyah bir elbise giymiş uzun boylu bir kadın bana doğru geliyor. İkimiz de metal kapı kolundan bir adım ötede duruyoruz. Ona bu kadar yakinken, küçük göğüslerinin elbisesinin pahalı ipeksi kumaşını nasıl ortaya çıkardığına hayran olmamak mümkün değil. Yüzünü daha iyi görebilmek için gözlerimi kaldırdığımda üç şey açıkça ortaya çıkıyor.

Bir: seksi.

İki: Gözümü kırpmadan ona hayran hayran bakmamı izliyor. Ama nasıl izleyemem ki? Bunu yapmamak suç olurdu. Bir elimi kaldırıp parmaklarımı saçlarımda gezdiriyorum ve utanmazca sırtıyorum.

Ve üç: Benden daha yaşlı ve hayatının baharında. "İçeri mi giriyorsun?" diye sordum.

Tek kelime etmeden, bakışlarımız bir iki saniye kilitleniyor, sonra gözlerini kaçırıyor, beni istenmeyen bir düşünce gibi başından savıyor ve kapıya uzanıyor. Beyaz, ince ve mükemmel manikürlü parmaklarının metal tutma çubuğuna dolandığını görüyorum. İçgüdüsel olarak elimi onunkinin üzerine kapatıp, "Hayır, lütfen, izin ver." diyorum.

Dümdüz önüne bakıyor ve elini hareket ettirmiyor. "Benim için kapıyı açacak bir erkeğe ihtiyacım yok," diyor soğukkanlılıkla, başını çevirerek

gözleri benimkilerle buluşuyor. "Bunu kendim yapabilirim."

Ah. Sesi bile geri kalanı gibi sofistike. Beni neyin etkilediğinden emin değilim ama barı eline uzanıyorum ve parmaklarını teker teker yavaşça çekiyorum. Belki de sadece çekici bir kadınla flört etmek istiyorum. Ya da belki de kazanmak istediğim bir meydan okumadır.

Ya da belki de bu kadar kolay gözden çıkarıldığım için sinirleniyorum ve onu baştan çıkararak haddini bildirmek istiyorum.

Avuç içi yukarı bakacak şekilde elini çevirerek gözlerimi indiriyorum ve bileğindeki mavi bir damarı izlemeye başlıyorum, cildinin ne kadar soluk ve yumuşak olduğunu fark ediyorum. "Hiç şüphesiz. Ama babam bana görgü kurallarını öğretti ve eski alışkanlıklar zor ölür."

"Ya hayır dersem?" diye soruyor, sanki fikrini değiştirmem için bana meydan okuyormuş gibi çenesini kaldırarak.

Bileğini ağzıma götürüyorum. "Ben yine de yapardım." Bileğindeki, damarlarında hayat akan noktayı öpüyorum ve yanağında hiç gelmeyen bir tokat bekliyorum. Onun yerine, içinden bir titreme geçtiğini hissediyorum ve bu içimdeki piçin gülümsemesine neden oluyor. *Şimdi o kadar da havalı değil, ha?*

Bir süre bana bakıyor ve elini elimden çekmemesinden zevk alıyorum. Ve sonra gülümsüyor. Ağzının kenarlarını zar zor kaldıran küçük bir gülümseme.

"Devam et o zaman, bu cüretin yüzünden seni tokatlamam gerekse bile."

"Yine de yapmayacaksın, çünkü içten içe onu sevdiğini biliyorsun." Arsızca gülümsedim. Elini bırakıp kapının kolunu tutuyorum ve açıyorum. "Senden sonra, eğer ..."

İçeride konuşan insanların vızıltısını duyuyoruz, içeri girmemiz için bizi çağırıyorlar. Bir adam yanımdan geçerken özür diliyor ama ikimiz de etrafımızda olup bitenleri umursamıyor gibiyiz. Gözlerimiz birbirimizde, sessizce savaşıyoruz.

Dünya dönmeyi bırakır.

Zaman durur.

Gerginlik soluduğumuz havayı dolduruyor.

Söylenmemiş kelimeleri yutarken boğazındaki küçük yumrunun hafifçe hareket edişini izliyorum. Sonra mercan rengi dudaklarını yalıyor ve ağzının sikimin etrafına sarıldığı görüntüler zihnimde canlanıyor.

"Neye kadar?"

"İçeri girmiyoruz ve başka bir yere gidiyoruz."

"O başka yer neresi olabilir?"

Bir elimi kaldırıp saçlarını yana doğru çekiyorum, porselen beyazı omzunu ortaya çıkarıyorum ve elimin tersiyle okşuyorum. "Benim dairem."

"Peki orada ne yapacağız?"

Eğildim ve omzunu öptüm. "Bir tahminde bulun."

Nefesi daralıyor, göğsü hızla inip kalkıyor. "Oyun oynayacak havada değilim."

"Yine de ıslanmanın kokusunu alabiliyorum." Yumuşak ve esnek vücudunun benimkini sıyırdığını, aletimi sertleştirdiğini hissedene kadar aramızdaki mesafeyi kapatıyorum ve kulağına fısıldıyorum, "Ama bunu senin için hecelememi istiyorsan, güzelim, öyle olsun. Eğer şimdi benimle gelersen, benim evime gidip sevişeceğiz. Ve bu hiç hoş olmayacak. Güzel de olmayacak ama her saniyesine bayılacaksın."

Aramıza biraz mesafe koyarak bir adım geri çekiliyor. Ellerimi kot pantolonumun ön ceplerine koyarak, avuçlarını elbisesinin üzerinde gezdirmesini ve hayali kırışıklıkları düzeltmesini izliyorum. Bu sayede hareketlerinin ne kadar zarif hayran kalıyorum. Buz gibi güzelliğiyle, solgun boynunun kıvrımından siyah ipeğin ardına gizlenmiş vücudunun zarif kıvrımlarına kadar bana bir Rus balerini anımsatıyor. Kısa bir süreliğine, tamamen yabancı birinden evime gidip sevişmesini istediğim düşüncesi aklımdan geçiyor, ama buraya unutmaya geldim ve yapmayı planladığım şey de tam olarak bu. *Onunla ya da başka biriyle.*

Kafasını kaldırdığında bana siktir olup gitmemi söyleyeceğini düşünüyorum.

"Gidelim o zaman."

Taksiye bindikten ve taksi şoförüne adresimi verdikten sonra elime uzanıyor. Başını deri koltuğa yaslayıp bana doğru dönüyor, yüz hatları etrafımızı saran karanlıktan ayırt edilemiyor.

"Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım."

Elini sıktım. "Ben de. Korkuyor musun?" Başını sallıyor.

"Eğer istemiyorsan bunu yapmak zorunda değiliz. Geri dönebilir, kendi yolumuza gidebilir ve bunlar hiç olmamış gibi davranabiliriz."

beklerken, Manhattan sokaklarında hızla ilerlerken dışarıdan gelen ışıkların vücudunda gecenin gölgeleriyle dans edişini izliyorum.

"değil. Sadece..."

"Evet?"

"Beni istediğın şeyden korkuyorum." "Peki neymiş o?"

"Hissetmek için," diyor, kelimeleri ancak fısıltı halinde.

Acı acı gülümsüyorum, elini kaldırıyorum ve öpüyorum. "İşte ben *de* tam olarak bunu istiyorum." *Kaçtığım şey.*

chapter five.

Bu geceki sikiş biriyle bağ kurmakla ilgili değil. Bu geceki sikiş, kendimi onun bedeninde kaybedebileceğim ve benimkinin dönüştüğü cehennemde yaşamayı bırakabileceğim duygusal bir sersemlik aramakla ilgili. Onun amına gömüldüğümde, sikim onun sıcaklığıyla çevrelendiğinde, başka bir kadına olan hislerimi onun içinde yok ettiğimde o noktaya ulaşmakla ilgili. Duyguların, anıların, beklentilerin, hiçbir şeyin olmadığı yerde. Sadece saf, katıksız ve bencilce bir coşku.

Buraya gelirken paylaştığımız birkaç cümlemin ötesinde hiçbir şey söylemedik. Kelimelere ihtiyaç yok değil - var - ama yapmak üzere olduğumuz şeyle ilgili bir şey değil. Ayrıca, sessizlik her birimize kendi hayaletlerimizle savaşıma fırsatı veriyor. Dönüp ona bakıyorum ve saf altından eğrilmiş gibi görünen sarı saçlarının zengin rengini, ağzını hapseden bir parantezin kıvrımlı parantezleri gibi şekillendirilmiş iki küçük gülme çizgisini ve kendini çok dik tutma şeklini alıyorum. Bana düşmanıyla yüzleşmek üzere olan bir askeri hatırlatıyor. Soğukkanlı ve tedirgin olmayan dış görünüşüne ihanet eden tek işaret, nemli avucunun benimkinde olması. *Ya da belki de benimkidir.*

Evimin önünde dururken dönüp ona bakıyorum. "Fikrini değiştirmek için son şansın," diyorum.

"Neden bana benimkini değiştirtmeye çalışıyormuşsun gibi geliyor?" Bana doğru bakıyor, bakışlarımız kısa bir süreliğine birleşiyor ve sonra tekrar önüne bakmaya başlıyor. "Ya da belki de benim-"

Onu duvara yapııştırıyorum, önüm onunkini eziyor. "Korkmuyorum. Sadece fikrini değiştirmeyeceğinden emin olmak istiyorum, çünkü şu kapıdan geçtikten sonra"- daireme doğru başımı sallıyorum-"seni becereceğim. Ve içinde olduğum, amını siktiğim her saniyeye bayılacaksın. Tekrar... ve... tekrar..." *Kendimi uyuşturana ve ona sahip olamayacağımı unutana kadar.* "Beni duyuyor musun?"

Belki de ona karşı bilerek acımasız davranıyorum çünkü içimde bir yerlerde bir parçam korkuyor. Bu kadının Blaire'in dairemde, bedenimde ve ruhumda kalan son izlerini silmesinden korkuyorum.

"Sana son bir kez soracağım. Bunu yapmak istediğine emin misin?"

"Şşşt... Tek kelime daha etme." Elleriyle yüzümü kavırıyor ve dudaklarımızı o kadar yaklaştırıyor ki, dudaklarıma çarpan nefesinin fısıltısını hissedebiliyorum. "Buradayım çünkü seni istiyorum. Başka bir şey için değil. Başka bir şey değil."

Başka bir şey söylemeden kendimi ondan uzaklaştırıyorum ve kapıma yöneliyorum. Kapıyı onun için açıyorum ve içeri girmesini izliyorum, yanımdan geçerken omzu göğsüme değiyor. İçeri girdiğinde kilidi sürgülüyorum ve yüzümü ona dönüyorum.

Tek bir eşyaya bile dokunmadan küçük, dağınık daireme göz atıyor.

Boynumun arkasını ovuyorum. "Az önce olanlardan sonra hâlâ burada olmana şaşırdığımı söylemeliyim."

Bana bakmadan, "Ben de. Dürüst olmak gerekirse, en başta seninle gittiğime bile şaşırdım. Tedbiri elden bırakıp bir yabancının evine gitmek pek bilinen bir şey değil, aslında tam tersi."

Sesi yatıştırıcı ve sakin ve onu dinlemekten keyif aldığımı fark ediyorum. Sırtımı kapıya yaslıyorum, omuzlarım düz yüzeye değiyor ve kollarımı kavuşturuyorum. "Neyinizle tanınıyorsunuz?" Karşımda duran kadını merak ederek soruyorum. "Kuralları asla çiğnemeyen birine benziyorsunuz. Yakın mıyım?"

Gülüyor ama bu boş bir ses. "Bilmiyorum... Mükemmel bir çocuk ve daha sonra da mükemmel bir eş olmak için yetiştirildim. Ve bana dürtüselliğin sadece zayıfların kapıldığı bir duygu olduğu öğretili."

"Yine de ." "Evet, buradayım."

"Evli misin?" Eline bakıyorum ve alyansının olmadığını fark ediyorum.

"Yeni boşandım. Artık bu konuyu kapatmak istiyorum."

Başımı sallayarak onaylıyorum. Bir kez daha mobilyalarımın ve eşyalarımın arasında duran bir kadın görmek tuhaf. Zarif ve mesafeli, benim eşyalarımın arasında yersiz görünüyor. Sağa sola dönerek, ikinci el kanepemin eski derisine, çiller gibi dağılmış kitaplara ve

ahşap zemin ve sağdaki küçük mutfak hem yemek odası hem de çamaşır odası olarak hizmet veriyor.

"Dağınıklık için özür dilerim. Misafir beklemiyordum."

Dikkatini ahşap sehpanın üzerinde duran bir eşyaya verişini izliyorum. Eğiliyor ve bir türlü atamadığım yıpranmış bir resmi alıyor. Yüzünün renklerinin solmaya başladığını anlamak için resme bakmama gerek yok, fotoğraftaki adamla benim aramdaki farkı anlamak için de bakmama gerek yok.

Parmağı benimkinin ezberlediği noktayı izliyor. "O muhteşem."

Göğsümü ovuyorum. İçi boş bir şey nasıl birden bu kadar acıtabilir? "Öyle."

"Ne oldu?"

Elindeki resme bakıyorum. "Ona aşık oldum." Ve aniden yüzüme *onun* anıları çarpıyor.

Biz çimlerin üzerinde uzanırken güneş batıyordu, ışınları bedenlerimizi ısıtan ve çevremizi kehribar rengi bir ışıkla yıkayan küçük meşalelerdi. Onun gibi koktuğu için tatlı olan hava tenimizi okşuyordu. Bana doğru döndüğünü ve safir gözleriyle bana baktığını hatırlıyorum ve o tek bakışta, onun itiraf etmekten çok korktuğu ve benim inanmaya çok hevesli olduğum söylenmemiş bir gerçeği değiş tokuş ettik.

"Bu şekilde bir fotoğrafını çekmem gerek."

Güldü ama yine de yapmama izin verdi. Fotoğraf makinemi yanımdaki battaniyenin üzerine koyduktan sonra ona doğru döndüm ve yüzünü avuçladım, başparmağım yanağının kıvrımlarında gezindi. "Sanki güneşmiş gibi ona uzun süre bakmamaya çalışarak aşağı indi, ama bakmadan bile onu güneş gibi gördü."

Yavaşça gülümsedi. "Tolstoy'la bir kızı baştan çıkarmaya çalışmak, ha?" "Duruma göre değişir. İşe yarıyor mu?"

Gözlerinde parlayan bir eğlenceyle bana baktı. "Hiçbir fikrin yok." Rahatça güldük ama bir süre geçtikten sonra o boğuk sesiyle sessizce ekledi: "Gerçekten burada mısın?" Elime uzandı, dudaklarına götürdü ve öyle yumuşak bir öpücük kondurdu ki hayal bile edebilirdim. Ama hayal etmedim. Dokunuşunun sıcaklığı, elektriği damarlarımdan akıyor, bedenimi ve duyumlarımı yavaşça uyandırıyordu. Ve kendimi hiç bu kadar canlı hissetmemiştim.

Ona yaklaştım ve dirseğimin üzerinde doğruldum, tüy gibi çim bıçaklarının tenimi gıdıkladığını hissettim. Bu pozisyonda, siyah saçlarının vahşi dalgalarının yüzünü nasıl çerçevelediğini, yanaklarına yayılan narin allığı ve elma kırmızısı dudaklarının rengini nasıl zenginleştirdiğini özümseyebildim.

"Öyleyim," diye mırıldandım.

"Her şey bir rüya gibi geliyor... hiç bitmesini istemediğim bir rüya." Sesinde korku ve bakışlarındaki ışığı susturan bir hüznün vardı.

"Ben çok gerçeğim, Blaire," diye fısıldadım kulak memesini ısırmadan önce. "Ve hiçbir yere gitmiyorum. Bana bağlısın."

"Ama ne kadar süre için?" diye sordu ve işte yine aynı şey oldu. Sesinde, sözlerinde korku vardı.

"Bana izin verdiğin sürece, bebeğim."

"Sonsuza kadar mı?"

"Sonsuza dek yeterince uzun olmaz." Eğildim, aramızdaki boşluğu kapattım ve vücudunun benimkinde titrediğini hissettim. Burnunun ucunu, gözlerini, boynunun kıvrımını, ağzını öptüm...

Onu derin ve hiç bitmeyen bir şekilde öptüm. Onu tamamen ve tamamen damgalayana kadar öptüm - tadı dilimde ezberlenmişti. Ayrıldığımızda Blaire bana gülümsedi ve hayatın bundan daha iyi olamayacağını düşündüm.

"Ne oldu?"

"Ben karmaşık bir adam değilim, Blaire. Mutlu olmak ya da kendi değerimi onaylatmak için pahalı şeylere ihtiyacım yok. Ve uzun bir süre boyunca hayatımın iyi olduğunu düşündüm. Sağlığım yerindeydi, başımı sokacak bir evim, masamda yemeğim vardı. Her şeyin daha iyi olabileceğini hiç düşündüm mü? Belki, ama bu üzerinde durduğum bir şey değildi. Hayattaki payımdan memnundum. Ama sanırım içten içe bir şeylerin eksik olduğunu biliyordum ve bunun ne olduğunu bilmiyordum. Ta ki seninle tanışana kadar."

"Ronan..."

"Hayır, beni dinleyin. Kulağa nasıl geldiğini biliyorum ve belki de çılgınca ama çok uzun zamandır ilk kez uyanık olduğumu hissediyorum. Hayatım artık bulanık değil. Artık benim için her şey sıradan değil ve bunların hepsi senin sayende oldu." Durakladım ve bir öpücük daha çaldım. "Siktir . Benimle kaç. Evlenelim, gerçekten. Bugün. Benim ol, sadece benim."

Blaire kıkırdadı. "Sen delisin! Bunu yapamayız. Ayrıca, senin olduğumu biliyorsun."

"Ama gerçekten öyle misin?"

Bir an sessiz kaldı. "Ne istiyorsun Ronan?"

Senin oksijenin olmak için, Blaire, senin benim olduğum gibi. Dediğin gibi, sonsuza dek. Ve bir gün sana evet dedirteceğim."

Bana bakarken gözlerinde yaşlar vardı. "Gerçekten mi?" diye sordu, sesi titriyordu.

"Evet." Yüzünü bir kez daha avuçladım ve kaçan bir gözyaşının başparmağıma düştüğünü hissettim. "Senden asla vazgeçmeyeceğim, biliyor musun?"

O zaman sessiz kaldı çünkü her kelimenin, her bakışın ve her dokunuşun yalan olduğunu biliyordu. Hepsi lanet olası yalanlar. Ve en büyük şaka, ona aşık olmamdı - en güzel yalan. Öpücükleri en tatlı zehir gibi tadı olan bir aldatmacaydı, kahkahası ölümüm için bir yemdi ve vücudu lanet olası şeytanın oyun alanıydı.

Ama yine de aşk kirli, kanlı, dağınık bir oyundur. Aşk kuralları ya da dürüstlüğü umursamaz. Ve aşk insanı ne kadar canlı hissettirip daha iyiye doğru değiştirmek istese de, sizi ve onunla birlikte hayallerinizi de öldürebilir. Hepsi göz açıp kapayıncaya kadar.

"Peki ne oldu?" Kadının sorduğunu duyuyorum, beni gerçeğe döndürüyor, yüzü ve sarı saçları Blaire'inkinin yerini alıyor.

Dünyadaki yerinizi unuttuğunuzda ve hayal kurmaya cesaret ettiğinizde genellikle ne olur? "Kalbimi kırdı."

Ondan bir adım bile uzakta durana kadar birkaç adımı atıyorum. Elimi kaldırıyorum ve parmaklarımın tersiyle yüzünün yan tarafını okşuyorum. Gözlerini kapatıyor ve dokunuşuma doğru eğiliyor. Sonra çenesini kavıyorum, ağzımı indirirken yukarı doğru eğiyorum. Dudaklarım dudaklarına değdiğinde gözlerini kapatıyor ve öpücüğe teslim oluyor. Ben vermiyorum. Yapamıyorum. Ve bunun için kendimden nefret ediyorum çünkü bu kadını öpüyor olsam da tadını aldığım kişi Blaire.

Öpüşme sona erdiğinde, "Şimdi soyun." dedim.

Tanıştığımızdan beri ilk kez emin değilmiş gibi görünüyor. "Ben onun gibi genç ve güzel değilim."

Sözleri bana bir şey yapıyor. İçimdeki bir akora dokunmuyorlar ya da beni harekete geçirmiyorlar - bu imkansız. Belki onunla başka bir hayatta tanışmış olsaydım.

Tekrar bir bütün olduğum yere. Ama gördüklerimi ona göstermek istememe neden oluyorlar. Onun güzelliğini. Her geçen saniye daha da belirginleşen bir güzellik.

bıraktım ve arkasında durmak için hareket ettim. Ona dokunmadan, ona doğru eğildim ve şöyle dedim: "Çok güzelsin. Seni görmeme izin ver. Her şeyini."

Titreyerek nefes alıyor ve uzaklaşıyor. Yüzünü bana dönerek, yavaşça teninde duran spagetti askılara uzanışını ve onları omuzlarından teker teker itişini izliyorum. Benim için soyunurkenki görüntüsü erotik olmaktan çok daha fazlası. Düpedüz sarhoş edici. İpek, akan su gibi yumuşak bir şekilde tonlu vücudundan aşağı kayıyor, nazik kıvrımları, küçük ama mükemmel göğüsleri ve pürüzsüz, tatlı bir amcığı ortaya çıkarıyor. Ellerim hepsini keşfetmek için kaşınıyor. Teninin sıcaklığının benimkine sızmasını, kısa bir an için bile olsa içimi ısıtmasını istiyorum.

Gergin ve tereddütlü, kollarıyla kendini örtüyor.

"Hayır, benden saklanma." Ellerini vücudundan ayırıyorum. "Harikasın."

"Kibarlık ediyorsun. Fotoğrafını gördüm. Neye olduğunuzu biliyorum. Ve sana şu anda ona hiç benzemediğimi söyleyebilirim."

"Evet, haklısın. Ona hiç benzemiyorsun ama yine de seni istiyorum."

Kızarmasını izliyorum ve rengi teninde o kadar güzel ki, onu tekrar oraya koymak istiyorum. Sikim sertleşiyor, benimle aynı fikirde. Göğsüm göğüslerinin ucuna değene kadar aramızdaki boşluğu dolduruyorum. Meme uçları sertleşiyor, kısa ve hızlı nefes alıyor.

"Neden ki? Güzelsin, arzulanıyorsun ve çok seksisin." Elim omzunun kıvrımından başlayıp memesinin yumuşak kıvrımına, oradan da karnına kadar tenini okşuyor. "Dilimi her bir kıvrımın ve deliğin boyunca gezdirmek istiyorum." Saçlarını tutup yana doğru çekerek boynunu ortaya çıkarıyorum ve eğilip öpüyorum, ağzımın altında nabzının attığını hissediyorum.

"Terinin, arzunun, vücudunun sunduğu sırların tadına varmak." Doğruluyorum ve ellerimi kalçalarına koyuyorum, parmaklarımı etinde kıvrarak onu kendime doğru çekiyorum.

Gözleri büyüyor, bana göz bebeklerinin ne kadar büyüdüğünü gösteriyor. Dudaklarını yalıyor. "Ben de seni istiyorum."

Umutsuzca öpüşmeye başladığımızda boynunun arkasını kucaklıyorum. Havaya yer yok. Düşüncelere yer yok. Başka hiçbir şeye yer yok

dudaklarım onun üzerinde, ellerim teninde. Onu içime çekiyorum, ciğerlerimi kokusuyla doldurmasına, beni şehvet ve arzu kokusuyla uyuşturmasına izin veriyorum. Onun sıcak, davetkâr bedeninde unutulmayı arıyorum.

Benim ona değil.

Benim ihtiyacım hissetmemek. Kalbimin atışını bastırmak.

Ayrılıyorum ve onu ağzından boynuna, oradan da göğüslerine kadar öpüyorum, dilim meme uçlarını okşuyor, terinin tadını çıkarıyorum. Dişlerim tenine batıyor ve onu çığlık attırıyor. Onun acısı benim zevkim. Onun kanı benim susuzluğumu gideriyor. Saçlarıma uzanıp beni tekrar yukarı çekiyor. Yüz yüze, tekrar öpüşüyoruz ama bu sefer dişleri kanımı çekmeye çalışıyor ve tırnakları acıyla tenime batıyor. Bu çok güzel.

Elini tutup ereksiyonuma götürüyorum ve sikimi kotumun üzerine sürmesini sağlıyorum. "Şimdi otur. Ağzını sikeceğim."

Ben deri kemerimi çözüp, pantolonumun fermuarını açıp, sikimi çıkarıp yüzüne doğru pompalarken o kanepeye oturuyor. Bir adım daha yaklaşıp sikimin ucunun dudaklarında gezinmesini izliyorum.

"Aç."

Sonuna kadar sokuyorum ve sonra iki elimle başını tutup onu kendime yaklaştırıyorum, içine girip çıkarken beni açgözlülükle emdiğini hissediyorum, o tatlı ağzını beceriyorum. Hızlıca. Acımasızca. Bu hız cezalandırıcı ama o beni durdurmuyor.

İnleyerek, tükürüğüyle parlayan sikimi çekiyorum. Ağzını ve çenesini silmesini izliyorum. "Arkanı dön ve kanepeye diz çök. Şimdi seni becereceğim."

İçgüdüsel olarak talimatlarıma uyuyor ama dönmeden önce gözlerindeki açlığı da görüyorum. Bunu o da benim kadar istiyor. Arkasında diz çökerek cüzdanımdan bir prezervatif çıkarıyorum. Yırtıp açtıktan ve aletimin üzerinde yuvarladıktan sonra onu kalçalarından tutup kıcını kendime doğru çekiyorum. Elimde sikimle yanaklarını ayırdım, yavaşça göt deliğini ve amını okşayarak ıslaklığıyla kapladım. "Tanrım, şimdiden çok ıslanmışsın."

Sikime doğru geri itiyor, istiyor, yalvarıyor. Saçlarını avuçluyorum ve başını geriye çekiyorum. "Seni seviyorum. Benim merhametimle." ve kulağına tısladım, "Seni böyle becermemi ister misin, ha?"

Başı , sırtı omzuma değiyor, kırılgan, güzel boynunu görebiliyorum ve teriyle karışık kokusunu alabiliyorum.

parfüm. Eğilip burnumu kenarında gezdiriyorum ve titrediğini hissediyorum.

Başını sallıyor ve onu agresif bir şekilde ileri itiyorum, ellerinin üzerine düşmesini sağlıyorum, ellerimle kıcını açıyorum, almak üzere olduğum şeye hayran kalıyorum.

"Ne kadar güzel bir amcık."

İki parmağımı yalıyorum ve klitorisinin üzerinde gezdirip içine doğru bastırıyorum. Onu arkadan parmaklarken titriyor. Ellerimin ona girip çıkarken çıkardığı ıslak ses odayı dolduruyor ve bu beni çıldırtıyor. Deriyi kavırıyor, elimin hızı arttıkça tırnakları girintiler bırakıyor, ben öfkemi, hayal kırıklığımı, ihtiyacımı, özlemimi onun bedeninden çıkarıyorum. Bunu yaptığım için bencil bir piçim ama duramıyorum. Buna bir sonraki nefesim kadar ihtiyacım var.

Senden nefret

ediyorum, Blaire.

Senden nefret

ediyorum.

Parmaklarımı içinden çekiyorum, kendimi yaklaşıtıyorum ve onu kalçasından tutuyorum. Hızlı ve derin bir hamleyle içine girmeden önce sikimi pompalıyorum. Sanki kurtuluşumu ve tesellimi onun amcığında arıyormuşum gibi onu beceriyorum.

İşe yaramıyor.

Gözlerimi kapatıyorum ve gördüğüm Blaire, ben arkasından girerken arkasına bakıyor, gülümsüyor, gülümsemesiyle benimle alay ediyor. Ve sikim sarı saçlı bu kadına daha sert girdikçe, Blaire'in kahkahaları kulaklarımı dolduruyor.

Başımı sallıyorum, ter taneciklerinin bir örümceğin bacakları gibi tenimde gezindiğini hissediyorum, onu aklımdan çıkarmaya çalışıyorum ama işe yaramıyor. Hiçbir şey işe yaramıyor. Kafamı kaldırıyorum ve caddeye bakan penceredeki yansımamızı görüyorum. Gözlerimiz camda buluşuyor, onun güzelliği düz yüzeye yansıyor, ama ben o kadar bitmişim ki, o kadar uyuşmuşum ki, hiçbir şey hissetmiyorum. Omuzlarından birini bırakıp diğer elimi klitorisini başparmağımla ovma için getiriyorum. Hızlı hızlı. Daha hızlı.

İnliyor, bana durmamamı söylüyor ve ev telefonum çalmaya başladığında ikimizin de orgazmının yaklaştığını hissedebiliyorum. Kimin aradığını umursamadan sesli mesajın açılmasına izin veriyorum.

Bu o.

Beni rahatsız ediyor. Benimle dalga geçiyor.

Ben sikimi tekrar tekrar başka bir kadına gömmeye devam ederken onun sesi dairemin küçük alanını dolduruyor.

"Merhaba... Benim... Geç olduğunu biliyorum ama uyuyamadım."

Çenem geriliyor, gözlerimi kapatıyorum ve tekrar ileri doğru itiyorum, onu ovuyorum, her seferinde daha sert ve daha hızlı vuruyorum.

"Ben... Neden aradığımı bilmiyorum. Muhtemelen sesini duymak isteyeceğiniz son kişi benim..."

Sesi bizi kuşatmaya devam ettikçe ritmimiz daha da umutsuzlaşıyor. Onu o kadar sert kavriyorum ki parmaklarımın beyaz tenindeki girintilerini görebiliyorum ve daha sert bir şekilde içine giriyorum.

"Sanırım... Sadece benim için çok şey ifade ettiğini söylemek istedim."

Vücutlarımız deniz ve kaya gibi çarpışmaya devam ederken, elimde ve sikimde çözülene kadar onu daha hızlı ve daha hızlı ovuyorum.

"Seni özledim."

Bu son sözler ve Blaire'in sesi kafamın içinde yüzüyor. Başka bir kadının içine boşalırken göğsümden bir çığlık kopuyor, son bir kez daha sokuyorum. Kullanılmış prezervatifi çıkarmaya zahmet etmeden çekiliyorum, ona ulaşıyorum ve kollarımla sararak onu rahatlatıyorum. Titrediğini hissediyorum ama sesi kulaklarımdaki çınlamayı yarıp geçene kadar titreyenin ben olduğumu fark etmiyorum.

Ben onu teselli etmiyorum.

O beni teselli ediyor.

"Şşşt... her şey yolunda," diyor yatıştırıcı bir şekilde, saçlarımı okşayarak. Kollarımı ona daha sıkı sarıyorum. "Ben-"

"Şşşt... Bir şey söyleme. buradayım... Hiçbir yere gitmiyorum."

Pencere camına vuran yağmurun sesi beni uyandırıyor. Odama bakarken bulanık hissediyorum, boş yastığı fark ediyorum. Uzanıp vücudunun geride bıraktığı girintilere dokunuyorum. Avucumun altındaki serin çarşafın hissinde kendimi kaybediyorum, onun sıcaklığına dair bir ipucu bulmaya çalışıyorum, burada olduğuna dair küçük bir iz arıyorum. Ama geriye kalan tek şey ayaklarımdan dibine dolanmış buz gibi çarşafardan oluşan bir dağ.

Gitmiş. Dostum, son zamanlarda çok ateşli bir seri yakalamış gibiyim. Önce Blaire, şimdi de o. İyi ki kurtulduk. İkimizi de çok garip bir ertesi sabahtan kurtardı.

Soluma baktığımda, gözlerim komodininin üzerinde duran çalar saate takılıyor. 05:13. Ekrandaki kırmızı neon rakamlar ışıklarını odanın kasvetli karanlığına sızdırıyor. Kahretsin, çok erken. Yataktan kalkıp sokağa bakan pencereden dışarı bakıyorum ve bir çift file şort giyip buranın neden bu kadar karanlık olduğunu anlıyorum. Yoğun, tehditkâr bulutlar mavi gökyüzünü tunç grisi bir örtünün altına gizlemiş, dışarıda bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyor. Pencereye doğru yürüyorum, kilit kolunu yukarı çekiyorum ve dışarı itiyorum. Kollarımı ve sırtımı gererek burun deliklerime dolan yağmur kokusunun tadını çıkarıyorum.

Birkaç saniye geçtikten sonra kendime kahve yapmak için oturma odama gidiyorum. Tam eşiği geçmek üzereydim ki olduğum yerde durdum. Sarışın kadını, saçlarını mükemmel bir balerin topuzu ya da her ne deniyorsa artık, kahve makinesinin yanında dikilirken görünce şaşıyorum. Tezgâhın üzerinde iki kahve fincanı duruyor.

Rahatsız bir şekilde göğsümün ön tarafını ovuşturuyor, siyah ipeğe bürünmüş vücudunun tanıdık kıvrımlarını inceliyorum. Damarlarında buz akıyormuş gibi görünen bu dengeli kadının dün geceki aynı sınır tanımaz yaratık olduğunu hayal etmek zor.

"Hâlâ buradasın."

Kollarını kavuşturup kalçasını tezgâhın kenarına yaslıyor. "Fark etmişsin." Gözlerimiz birleşiyor ve onun gözlerinde alaycı bir parıltı görüyorum. "Umarım sakıncası yoktur, ama biraz kahve yapma cüretini gösterdim."

"Hayır," diye boğazımı temizliyorum, "hiç de değil. Teşekkür ederim."

"İlk fincan kahvemi içene kadar kendimi insan gibi hissetmiyorum" diyor.

Havadan sudan konuşuyor. "Evet, de."

Birbirimize baktığımız garip bir sessizlikten sonra, odadaki büyük fili ele almaya karar veriyorum. "Dün gece hakkında-"

"Bana hiçbir şey açıklamak zorunda değilsin."

"Ondan değil. Sadece sana davranış biçimim için özür dilemek istedim. Kızgındım ve hıncımı senden çıkardım ve sen bunların hiçbirini hak etmedin. Ayrıca," Blaire'in aramasını ve sonrasında olanları hatırlayarak yüzümü buruşturuyorum. "Kahretsin, bu utanç verici ama-"

"Dur. Daha fazla bir şey söyleme. Ne istediğin konusunda en başından beri bana karşı çok açıktın. Anladım ve isteyerek geldim. Ben büyük bir kıyım."

"Bir şey söyleyip tamamen farklı bir şey kastettiğin ve benim bunu bilmem gereken bir tür test mi bu?"

Gülümsüyor. "Hiç de değil. Sözlerimin arkasında gizli bir anlam olmadığına söz veriyorum."

Bu kadın gerçek mi? Hayatım boyunca neredeydi? "Yeterince makul." Ona doğru yürürken beni incelediğini fark ettim. "Gördüklerini beğendin mi?"

Başka tarafa bakmıyor. Aksine, incelemesini yavaşlatıyor, acele etmiyor. "Fena değil."

Sözleri neredeyse gözle görülür ve elle tutulur bir gerilimi kesiyor, havanın kimyasını değiştiriyor. Rahatlıyorum, sırtıyorum. Evet, bu kadın taşaklı. Ama dün geceki davranışından sonra buna şaşırmamalıydım. Önünde durduğumda, ellerimi vücudunun iki yanındaki tezgâha koyarak onu sıkıştırıyorum. Ve kadın bir santim bile kıpırdamıyor.

"Dikkatli ol, güzelim."

Dudaklarını yalıyor ve dilinin görüntüsü doğrudan sikime gidiyor. "Ya olmak istemiyorsam?" Gözlerini çıplak göğsüme indiriyor ve bir elini kaldırıyor, parmaklarının uçları hafifçe dövmelerimi okşuyor -sanki onları öğreniyor. "Dikkatli ol, yani." Hafif dokunuşu gözlerimi kapatıp içimden geçen hislerin tadını çıkarmak istememe neden oluyor, ama bunun yerine etimi süsleyen mürekkebin izini sürmesini izliyorum. "Küçük Prens mi?" diye soruyor, sonunda başını kaldırıp baktığında.

Başımı sallıyorum ve ondan uzaklaşıyorum. Sorusu beni Blaire'in ve birlikte geçirdiğimiz pastoral bir öğleden sonrasının anılarıyla dolduruyor ve aniden bu anıların, onun ve geçmişin içinde boğuluyorum.

Siktir. Siktir. Siktir. Neden onu aklımdan çıkaramıyorum? "Yanlış bir şey mi söyledim?" diye soruyor, sevimli bir şekilde kafası karışmış görünüyor.

"Hayır, yanlış bir şey yok..." Adını söylemek istiyorum ama o zaman bilmediğimi fark ediyorum. Yüzümü oturma odasına dönüyorum, onun yanındaki tezgâha yaslanıyorum, kollarımız birbirine değiyor. "Sana bir soru sorabilir miyim?"

"Elbette."

"Adın ne senin?"

Gülüyor ve ben de kendimi gülümsemek isterken buluyorum ama yapamıyorum. "de bunun için biraz geç değil mi?"

"Hayır. Geç olması hiç olmamasından iyidir."

Başını sallıyor ve selamlamak için elini uzatıyor. "Benim adım Rachel. Tanıştığımıza memnun oldum...?"

Elini alıyorum ama hareket etmiyorum. "Ronan."

"Tanıştığımıza memnun oldum Ronan. Çok hoş bir daireniz var." Bakışlarını kaçırıyor ve aramızdaki bakışma yarışını bozuyor. ABD askerlerinin suda koşarak kıyıya doğru ilerlediği ünlü siyah beyaz fotoğrafın bir kopyasına odaklanıyor.

"İyi bir sanat zevkiniz var."

"Robert Capa'yı tanıyor musun?" Hoş bir şaşkınlıkla sordum.

"Evet, biliyorum. Çalışmalarının büyük bir hayranıyım." Daha iyi bakmak için çerçeveye doğru yürüdü. "Seni fotoğrafçılıkla ilgilenen bir adam olarak düşünmemiştim."

Kıkırdıyorum ve ellerimi koltuk altlarımda birleştirerek kollarımı kavuşturuyorum. "Gerçekten mi?" Alaycı bir şekilde söylüyorum.

"Evet, yani, seninle bir sanat sergisinde tanıştığının farkındayım-"

"Neredeyse. Hatırladığım kadarıyla içeri hiç girememiştik," diye araya giriyorum.

Onu.

Kızardı. "Anlambilim. Her neyse, bir sergiye gidiyor olmanız sizin-" Yerde duran bir şey dikkatini çekiyor. Kan beynime sıçırıyor, eğilip çerçeveli bir başka fotoğrafı almasını izliyorum. Sessizce Jackie'ye küfredip bunun için cehenneme gitmesini dilerken, sarışın kadının elindeki nesneye hayran hayran bakmasını izliyorum. Bakmadan, bunun parkta bir köpek yavrusu tarafından kovalanan, vahşi saçları ve her şeyiyle gülen bir Ollie'nin fotoğrafı olduğunu biliyorum. Bu fotoğrafla gurur duyuyorum çünkü tek bir karede onun kişiliğinin masumiyetini ve oyunculuğunu yakalayabildim.

"Bu çok güzel. Sanatçısı kim? Eseri tanıyamadım."

Jackie'ye bir kez daha lanet okuyarak rahatsız bir şekilde ensemi ovuşturuyorum. Eve geldiğimde onu çerçevelenmiş bir sürü çalışmamla bulduğum günü hatırlıyorum. Hayranı olduğum insanların fotoğraflarıyla kaplı olan dairemin duvarları bomboştu.

"Burada neler oluyor?" diye sordum.

Elinde çekiç ve vidalar, bana bakmak için döndü. "Hey sen! Yeteneğini saklamandan nefret ediyorum, bu yüzden meseleyi kendi ellerime alıyorum."

"İznim olmadan duvarlarıma fotoğraflar asarak mı?"

"Harika fotoğrafların ve evet, cesaretin varsa beni durdurmayı dene. Benden en az on santim daha uzun olabilirsin ve artık on yaşında sıksa bir çocuk değilsin ama eminim ki hâlâ canına okuyabilirim," dedi Jackie, kahverengi gözleri parlayarak.

Saçlarımı yolmak isteyerek inledim. "Ablalar neden bu kadar sinir bozucu?"

Bana bir öpücük verdi ve işe koyuldu. Duygularını incitmek istemediğim için, o gider gitmez onları indirdim.

"Bu senin işin mi?" Rachel'in sorduğunu duydum.

Dikkatimi bir kez daha ona veriyorum. "Evet, ama bu kadar şaşırmış görünme."

Gülümsüyor ve ben de onun gülümsemesinin soğuk güzelliğini nasıl sıcak ve tatlı bir hale dönüştürdüğünü izliyorum. Ollie'nin fotoğrafını bırakıyor ve bir diğerine uzanıyor, en az beş tanesinin üzerinden geçene kadar bir diğerine.

"Çok yeteneklisin."

Omuz silkerek ona doğru yürüyorum, resmi elinden alıp yere koyuyorum ve onu kollarıma alıyorum. "Gülümsediğinde ne kadar güzel görüldüğünü söyleyen oldu mu hiç?"

Yüz hatlarımı yavaşça, nazikçe çizmeye başlıyor. Parmaklarının çenemin çizgilerinde gezindiğini hissediyorum. "İşin hakkında konuşmayı sevmiyorsun, değil mi?"

"sayılmaz." Eğildim ve onu dudaklarından öptüm.

Ayrıldığımızda usulca gülümsüyor. "Konuyu değiştirmek için ne güzel bir yol."

Sırıtiyorum. "O kadar belli mi?"

Başını sallıyor ve ben onu tekrar öpüyorum, kolları boynuma dolanıyor. İkimiz de derin nefesler alarak ayrıldığımızda beni bırakıyor ve bir adım geri çekilerek aramızda biraz boşluk bırakıyor.

"Sanırım misafirliğimi fazla uzattım ve artık gitme vaktim geldi." Ona öyle bir şey yapmadığını söylemek üzereydim ki, "Yapmadığımı da söyleme. Şimdiye kadar birbirimize karşı dürüst davrandık, bu yüzden bir yalanla ayrılmayalım." Bir an sessiz kalıyor, görünüşe göre bir sonraki sözlerini düşünüyor. "Dinle, önümüzdeki Perşembe günü evimde bir parti veriyorum ve senin de gelmeni çok isterim. Seni biriyle tanıştırmak istiyorum."

kariyerin için harikalar yaratır. Ve hayır, bu seni tekrar görmek için bir numara değil. Samimiyetle düşünüyorum ki-"

"Neyi? Bana yardım edebileceğini mi? İşimi bile bilmiyorsun."

"Gerçekten yetenekli olduğunu bilecek kadar çok şey gördüm. Sana yardım etmek istiyorum."

Ellerimi yüzümde gezdiriyorum, öfke ve hayal kırıklığı içimde kıpırdanıyor. "Peki ya bana yardım edilmesini istemiyorsam? Senin merhametine ihtiyacım yok." Sert davrandığının farkındayım ama neden bu lanet konuyu kapatamıyor?

Sinirli bir kızarıklık yüksek elmacık kemiklerini kaplarken başını sallıyor. "Bu acıma değil, Ronan." Mutfağıma doğru yürüyor, tezgahın üzerinde, Sudoku sayfasını açtığı gazetenin yanında duran kalemi alıyor ve üzerine bir şeyler karalıyor. "İşte adresim, partinin tarihi ve saati. İstemiyorsan gelmek zorunda değilsin ama gerçekten gelmen gerektiğini düşünüyorum."

"Yapmayacağım, Rachel." "Neden

yapmayacaksın?"

"Çünkü-"

"Bunu kendi başına yapabileceğini düşündüğün için mi?" Dairemi tarıyor, küçük mutfağımın içinde, sehpanın altındaki eski halıda ve daha iyi günler görmüş mobilyalarda duruyor.

"Alınma evlat ama bence biraz yardıma ihtiyacın var. Yeteneğin var ve çalışmalarının yerde unutulmuş ve toz biriktiriyor olması bir suç. Ama istediğin buysa, öyle olsun. Belli ki senin hakkındaki ilk izlenimimde yanılmışım, ki bu garip çünkü ben asla yanılmam."

"Neymiş o?"

"Basit. Daha fazlasını isteyen bir adam gördüm." "Yanılıyorsun. Ben her şeyi istiyorum."

"O zaman kanıtla, ama bana değil. Kendine kanıtla." Çantasını aldı ve dairemin girişine doğru yürüdü. Onu takip ediyorum ve kapıyı açıyorum. Yanımdan geçerken elini göğsüme koydu. "Kapıdaki insanlara seni beklediklerini söyleyeceğim."

Elini çekip kendi elimde tutuyorum. "Ben sadaka değilim."

"Olmadığını biliyorum, seni gururlu adam." Öne doğru eğildi ve beni dudaklarımdan usulca öptü. Dairemin dışına çıktığında, "Smokin giy." diye ekledi.

Kapıyı kapatmadan önce onun asansöre binişini izliyorum. Pencereme doğru yürürken, binamın dışında bekleyen siyah bir limuzin görüyorum. Gülümsüyor, ama daha çok alay ediyormuş gibi geliyor, kimi beklediğini tahmin etmeme gerek yok. Üniforma giymiş bir adamın arabadan indiğini ve Rachel sokağa adımını atar atmaz ona kapıyı açtığını görüyorum.

Hayat ne kadar komik değil mi?

chapter six.

Blaire

"BU GECE BANA İHTİYACIN OLACAK MI?" Lawrence'a arkasında durup güne nasıl hazırlandığını gözlemlerken soruyorum. Kollarımı geniş omuzlarına koyuyorum ve kravatını düğümlerken, Piaget saati güneş ışığında parlarken, takım elbisesinin pahalı malzemesi altında kaslarının nasıl esnediğini hissediyorum.

Yeşil bakışları aynada benimkilerle buluşuyor. Eğiliyorum ve dudaklarımla kulağının dış hatlarını çiziyorum. "Sizi tekrar becermemi ister misiniz Bay Rothschild?" Soruyorum, elimi pantolonunun önüne ulaşana kadar aşağıya kaydırıyorum ve avucumu yakan sıcaklığıyla sikiğin dış hatlarını okşuyorum. Lawrence'ın nesi onu sürekli istememe neden oluyor? Ne zaman onunla birlikte olsam, içgüdüsel bir ihtiyaç beni ele geçiriyor ve tenimdeki dili ve içimde hareket eden sikiğinden başka hiçbir şey yapmıyor.

Daha birkaç saat önce bedenime acı verici bir zevk ve beceriyle işkence eden ağzın, hem tehditkâr de günahkâr derecede seksi bulduğum bir şekilde kıvrıldığını gözlemliyorum. "Sabahın bu erken saatinde siren şarkınla beni ölüme mi çekmeye çalışıyorsun?"

"Biliyor musunuz, bazı yazarlar Sirenlerin yamyam olduğunu düşünüyordu."

Lawrence yüzünü bana dönüyor ve ellerini omuzlarıma koyuyor. "Ne kadar uygun, benim güzel insan yiycim. Ama şarkın ne kadar cazip olursa olsun, yapamam. Bu sabah önemli bir toplantım var."

Üzgün bir şekilde suratımı asıyorum, bu da onun kıkırdamasına neden oluyor. "Velet," diyor. "Hem de en kötüsünden."

Gözleri çıplak bedenimi boydan boya gezerken eğlenceyle parlıyor. "Bu gece sana ihtiyacım olmayacak ama istersen kalabilirsin. Önümüzdeki birkaç gün içinde seni arayacağım." Burnumun ucuna bir fiske vuruyor ve alaycı bir şekilde gülümsüyor. "O zamana kadar, benim kötü sirenim."

Lawrence yatak odasından çıktıktan sonra, emlakçıyla yıldızlara buluşmak ve bir daire aramaya başlamak için hazırlanmaya başladım. Onu bulacağımdan emin değildim ve bunu Lawrence'a da söyledim. Güldü ve bu işi ona bırakmamı söyledi. Görünüşe göre, Lawrence'ın asistanı *bir* telefon etti ve adam tüm gün için programını temizledi ve beni ayarladı. Yine de şaşırmadım. Lawrence'a kim hayır diyebilir ki?

Küpelerimi taktıktan sonra aynadaki yansımamı izliyorum. Uykusuz bir gecenin ardından gözlerimin altındaki siyah torbaları ve alnımdaki minik çatık kaşları fark ediyorum. Harika. Siyah torbalar ve erken kırışıklıklar. Bugün *tam da* ihtiyacım olan şey. Hayal kırıklığıyla, nefesim aynayı buğulandırana kadar öne eğiliyor ve alnımı gölgeleyen çizgileri düzeltmeye çalışıyorum. İşe yaramıyor. Hala oradalar, kusurlarımla benimle alay ediyorlar, bana en başta neden orada olduklarını hatırlatıyorlar.

Dün gece onu neden aradım?

Nedenini biliyorum. Lawrence'la seks yaptıktan sonra orada yatarken, birden Ronan'ın sesini duymak, onunla konuşmak için boğucu bir ihtiyaç tarafından tüketildim. Ne söyleyeceğimden bile emin değildim. Tek bildiğim onun sesini son bir kez duymaya ihtiyacım olduğuydu. Telefonumu aldım ve banyoya doğru yürüdüm. baktım, yatakta uyuyan adama odaklandım ve kendimi umursamaya ikna edemedim. Ronan'ı aradım, cevap yarı yarıya korkuyordum, cevap vermeyeceğinden de.

O yapmadı.

Bu kadar yeter. *gel, Blaire*. Pişmanlıklar zayıflar içindir ve benim hayatımda onlara yer yok, *onun* benim hayatımda yeri yok. Başımı hafifçe sallıyorum ve hazırlanmayı bitiriyorum. Yırtık kot pantolon, Marvel Süper Kahraman tişörtü, siyah blazer ceket ve Oxfords'tan oluşan kıyafetimden memnun bir şekilde Lawrence'ın odasından çıkıyorum.

Merdivenlerden inerken, Lawrence'ın parasıyla daire alışverişi yapacağım için bir tür heyecan çalışıyorum ama göğsüm bir yaz gecesindeki deniz kadar sakin kalıyor. Şanssız bir tabloya bakıyorum ve benim sorunumun ne olduğunu merak ediyorum. Kiramı ödemek için bir erkeğe bel bağlamak zorunda kalmadan nihayet bir daire sahibi olabileceğim için heyecandan başımın dönmesi . Ve evet, Lawrence'ın hala benim için satın aldığı farkındayım ama bu, o gittikten sonra dairenin benim olacağı gerçeğini ortadan kaldırmıyor. Yine de hiçbir şey hissetmiyorum.

Düşündüğümde daha yorgun olmalıyım.

Lawrence'ın evinden çıkıyorum ve Ronan'ı arabaya yaslanmış görüyorum. Üzerinde farklı bir siyah takım elbise vardı. Bu dünküne göre daha iyi oturuyor, zayıf vücuduna günahkâr bir şekilde mükemmel bir şekilde oturuyor. Ray Bans gözlükleri ve çenesini örten hafif bir kaşla kendinden emin, havalı ve dokunulmaz görünüyor. Masmavi gökyüzüne bakarken iç geçiriyorum. Bu işi bitirmenin zamanı geldi. Bir süre birlikte olacağımız gerçeğine alışsak iyi olur.

Ben hallederim.

Cennet Bahçesi'nin kendi çarpık versiyonumdaki yasak meyve olan Ronan tarafından baştan çıkarılmayacağım.

Ama acıtıyor. Hem de çok.

Ona doğru yürüdüğümü gördüğü anda gözlerimiz kilitleniyor ve yolcu kapısını açmak için arabadan uzaklaşıyor. Kalbim göğsümde çarpıyor ama vücudumun ona verdiği tepkiyi ya da parmaklarımın daha önce yaptığım gibi çocuksu yakışıklı yüzünü çevreleyen tanıdık vahşi altın kahverengi saçları evcilleştirmek için kaşınmasını görmezden geliyorum. *Aklın yolu bir, Blaire. Aklını başına al. O geçmişin bir parçası. Ona sahip olamazsın.*

Serin hava sonbahar gibi kokuyor. Üşüyorum, kollarımı ovuşturarak bir ürpertiye kovalıyorum ya da belki de sadece olacaklardan dolayı gerginim. Ben aramızdaki mesafeyi kapatırken onun sarsılmaz bakışları beni esir almış, üzerimde duruyor. Çenemi kaldırıyorum ve hızlanıyorum. İçim titrerken, gözleri vücudumda yavaşça, utanmadan gezinirken, kendimi açıkta ve kirli hissettirirken bile onun önünde sinmeyeceğim.

Ona selam vermeden arabaya binmek üzereyken, "Ben de seni gördüğüme sevindim, Blaire" diye seslendi.

Yürümeyi bırakıp dikkatle ona bakıyorum. "Keşke ben de aynısını söyleyebilseydim ama ben yalancı değilim." Sonra bej koltuğa geçip kollarımı kavuşturarak ön camdan dışarı bakıyorum ve arabayı sürmeye başlamasını bekliyorum.

Kapıyı arkamdan kapatmadan önce ısırarak, "Sanırım bu beni de bir tane yapıyor," diyor. Öfke göğsümde toplanıyor. Verdiği cevap canımı yaktı ama başıma gelen her şeyi hak ediyorum.

Göz ucuyla, güneş gözlüklerini çıkarırken sürücü koltuğuna doğru ilerleyişini izliyorum. Uzun süre onu görmedikten sonra susamış gözlerim onu içine çekiyor. Hatırladığımdan çok daha güzel, ama farklı da görünüyor. Daha yaşlı. Daha sert. Tehlikeli bir

Yüzünde daha önce olmayan bir kenar var ve bu onu daha çekici kılıyor.

Direksiyona geçer geçmez arabayı çalıştırır ve kaldırımından çeker. "Nereye?" diye kabaca sorar.

"The Plaza. Yerinde olsam ses tonuma dikkat ederdim. Çünkü unutma Ronan," diye duraksıyorum, "patronunla yatıyorum ve seni kovdurabilirim."

Kıkırdıyor. "Umurumda değil, Blaire. Ama eminim ki Bay Rothschild sana nasıl davrandığımı ya da seninle nasıl konuştuğumu umursamıyor. Ona göre sen de bir sürü korkaktan birisin. Ve inan bana, senden önce birçoğunu kullandım. O yüzden seni sikmekten bıkip atmadan önce tadını çıkarsan iyi edersin."

Bacaklarımı çaprazlayarak gülüyorum. "Yapmadın."

Kırmızı ışıktaki duruyoruz, dikiz aynasında gözlerimiz birleşiyor, sözsüzce savaşıyoruz.

"Çünkü ben lanet olası bir aptaldım, güzelliğin ve yalanların gözümü kör etmişti ve kusursuz dış görünüşünün altında iyi bir sikişten başka değerli bir şey olmadığını göremiyordum. Ve evet, beni incittin Blaire, ama genel olarak baktığımda sen sadece sahip olduğum ve üstesinden geldiğim bir amcıkdan başka bir şey değildin." Kalbim kırılıyor ama parlak bir şekilde gülümsüyorum. "Bravo, Ronan. Zalimlik iyi hissettiriyor,

Öyle değil mi? Ama en azından sonunda ışığı görmüşse benziyorsun." "Gördüm, değil mi?"

"Dur tahmin edeyim, daha iyi şeylere mi geçiyorsun?" Alaycı bir şekilde soruyorum.

"Bu zor değil, Blaire. Her şey senden daha iyiyken değil."

Gözlerimiz bir anlığına kilitleniyor ve o an, birlikte bir sonsuzluk oluşturan yavaş geçen saniyelerle dolmuş gibi hissettiriyor. Çok şey söylendi ama yetmedi. Kırmızı ışık yeşile döndüğünde, bir kez daha yola odaklanıyor ve ben de pencereden dışarı bakıyorum. Kırmızı elbiseli bir kadının Maltese'sini gezdirdiğini fark ediyorum, duygularımı dizginlemeye çalışırken bu sıradan eylem beni rahatlatıyor. Tırnaklarımı avuç içlerime batırarak kendimi acıyla uyuşturmaya çalışıyorum. Ama işe yaramıyor.

Hala *hissedebiliyorum*.

Yolculuğun geri kalanı rahatsız edici bir sessizlik içinde geçiyor. Plaza'nın ünlü kaldırımına yanaştığında, tentenin üzerinde asılı duran bayraklara, büyük sütunlara ve havada zenginlik ve şatolarla dolu bir dünyaya açılan ön basamakları kaplayan kırmızı halıya odaklanıyorum. İnsanların

Ronan ve ben buraya ait değilmışız gibi. Yine de işte buradayım, davetsiz bir misafir, Chanel ayakkabılarımla istila etmek üzereyim. Bir kapıcı arabaya doğru yürüyor ve benim için kapısını açıyor.

Ronan'a sesleniyorum. "Gidebilirsin. Daha sonra sana ihtiyacım olmayacak." "Bana verilen emir seni beklemek."

"Ama sana ihtiyacım olmadığını söylüyorum," diyorum hışımla, ellerimi deri koltuğa vurmaya yakın.

"Lawrence olabilirsin, Blaire, ama *benim* patronum değilsin. Senin emirlerine uymak zorunda değilim."

"Her neyse, Ronan. Kal ya da git. Ne yaptığın umurumda değil."

"Burada olacağım," diye mırıldanıyor, umursamadan.

Ona bakmadan arabadan indim ve yüzünde şaşkın bir ifadeyle bizi izleyen kibar kapıcı kapıyı benim için tutmasaydı, kapıyı arkamdan çarpacaktım. Bilirsiniz... etki için.

Bugün bana yardımcı olan emlakçıyla selamlaşana kadar dün geceki görüşmemden bahsetmediğimizi fark ettim. İyi olmuş. Belli ki hayatına devam etmiş ya da umursamıyor. Buna sevinmeliyim, ama bu düşünce midemi bulandırıyor.

Adı William Dowling. Çekici. Orta boylu. Pahalı giyinmiş. Zengin ve ünlülerin emlakçısı. El sıkışırken gözleri beni süzüyor, muhtemelen Lawrence Rothschild'in dikkatini nasıl çektiğimi merak ediyor. Onun incelemesi altında kendimi savunmasız hissediyorum. Lawrence için ne ifade ettiğimi bilip bilmediğini merak ediyorum. Bilseydi şaşırmazdım. Zengin erkeklerin sevgilileri için aşk yuvası satın alması muhtemelen işinin büyük bir parçası.

Gülümsemeden elini bıraktım. "Daireye bakmaya gidelim mi?" "Ama tabii ki.

Asansörler bu ." Yana doğru adım attı,

onun önünde yürümeme izin veriyor. Asansöre yaklaştığımızda, insanların gözlerinde açık bir yargıyla bana baktıklarını fark ediyorum. Bana bakışları içimi ürpertiyor ama ne kadar etkilendiğimi görmelerine izin vermektense ölmeyi tercih ederim. Bu yüzden sırtımı dikleştiriyorum, kendime onların fikirlerinin benim için hiçbir şey ifade etmediğini hatırlatıyorum ve sanki buranın sahibi benmişim gibi yürüyorum.

Gözlerim, krem rengi hırkası ve her şeyiyle bir şehir kulübünde doğup büyümüş gibi görünen genç bir kadına takılıyor. Bana bakarken

Erkek arkadaşını kolundan sıkıca tutup kendine doğru çekiyor. Ona şöyle demek istiyorum: "Tatlım, benden korkmana gerek yok. Muhtemelen senin arkandan başkasını beceriyordur" demek istiyorum ama demiyorum. Bunun yerine dönüp golf kulübündeki kıza bakıyorum, ona muzipçe gülümsüyorum ve yanlarından geçerken erkek arkadaşına göz , ikisinin de ağzı açık kalıyor.

Asansöre binene ve kapıları önümüzde kapanana kadar yüzümdeki gülümseme buharlaşıyor.

Şimdi boş dairenin içindeyiz. Duygusal olarak yıpranmış bir halde, her şeyi görüp hiçbir şeyi özümsemeden, düşüncelerin içinde kaybolmuş bir halde geniş alanda dolaşıyorum. Arka planda William'ın evin sunduğu farklı özellikleri anlattığını duyuyorum ama söylediklerinin tek kelimesini bile dinlemiyorum. Central Park'ın manzarasına bakıyorum. Ve gözlerim parkın güzelliğine alışırken tek görebildiğim Ronan'ın bana gülümsemesi, benimle konuşması ve o kader yaz gününde benimle bir kez daha gülmesi oluyor.

"Ben alırım," diye fısıldadım.

"Affedersiniz?" William sorar.

"Alacağım," diyorum daha yüksek sesle, bu sefer sesim daha sert. Dönüp ona bakıyorum. "Bu daireyi istiyorum."

Nazikçe gülümsüyor. "Enfes bir zevk."

Başımı sallıyorum ve manzaraya bakmaya geri dönüyorum, orada olmayan bir şeyi-birini-arıyorum.

"Evrakları Bay Rothschild'in asistanına göndereyim mi?"

Sorusu bana Lawrence'ı hatırlatıyor. İçimde suçluluk ve utanç alevlenirken dudağımı ısırtıyor ve ayakkabılarıma bakıyorum. "Evet, sanırım bu işe yarar," diyorum bakışlarıyla karşılaşmadan. Benim hakkımda ne düşündüğünün gözlerine yansımından korkuyorum.

Bu sefer, umurumda değilmiş gibi davranamayacağım.

Çıkmaya hazırlanırken, tam önümde durdu ve çıkışı kapattı. "Bir dakika."

"Evet?" Soğukkanlı bir şekilde kaşımı kaldırarak soruyorum.

"Size bunu vermek istedim," diyerek bana kartvizitini uzattı.

Kaşlarımı çattım. "Lawrence'ın asistanı bilgilerinizi aldı bile. Satın alma işlemiyle ilgili her şeyi o hallediyor."

Yine gülümsüyor, o nazik gülümsemesi, ama bu sefer omurgamdan aşağı bir gönderiyor. "Gelecek için. Artık seninle olmadığında-"

Ve sonra kafama dank etti. "Ah. Bunun ne olduğunu anladım."

"Belki bir tür anlaşmaya varabiliriz. Senin gibi bir kadının kaçırmayacağı bir anlaşma."

Üzölmemeliyim. Buna alışık olmalıyım. *Yalanlar. Yalanlar. Ve daha fazla yalan.*

Etrafımızdaki alanı tarıyorum ve şık gri mermer mutfak adasına yakın durduğumuzu fark ediyorum. Kenarına doğru yürüyorum ve düz yüzeyin üstüne oturup bacaklarımı davetkâr bir şekilde açıyorum. İsteyerek. Çünkü neden olmasın? Ben buyum, ben buyum.

"Peki ya şimdi? Neden Lawrence'la işim bitene kadar bekleyeyim?" Sesimin bu kadar sakin çıkmasına şaşırarak cevap verdim. Bakışlarımız kilitlendi, bir elimi kaldırıp bilerek bacaklarımın arasına götürdüm ve kot pantolonumun üzerinden amımı okşadım. "İstedğin bu mu?"

Gözleri parmaklarımın hareketini takip etmek için kısa bir süreliğine benimkilerden ayrılıyor, şehvetle alevleniyor ve daha önce hiç bu kadar ucuz hissetmediğimi fark ediyorum. Hareket ediyor, bacaklarımın arasında durmaya geliyor. Bu kadar yaklaşmışken çenesinden tutup yüzünü kendime doğru çekiyorum ve onu öpeceğimi düşünerek kandırıyorum.

Dudaklarımız neredeyse birbirine değdiğinde hafifçe geri çekilip gözlerinin içine bakıyorum. "Lawrence beni terk etse bile, seninle asla yatmam." Gülümsüyorum. "Ben işçi sınıfıyla yatmam."

Onu kenara itip tezgahdan iniyorum, ayaklarım yumuşak bir şekilde ahşap zemine basıyor ve daireyi arkamda bırakıyorum. Dışarıda durur durmaz asansöre doğru koşuyorum. Bulduğum katın düğmesine tekrar tekrar -aceleyle- bastığımda asansörün yakın bir zamanda gelmeyeceğini fark ediyorum. Burada bir dakika daha geçirmek istemediğim için yangın merdivenini arıyorum. Sağımdaki kapıyı bulup ona doğru koşuyorum, kapıyı çarparak açıyorum ve ayaklarımın izin verdiği en hızlı şekilde merdivenlerden aşağı koşuyorum. Çılgınca koşarken birkaç basamağı geçiriyorum ve merdivenlerin dibinde dizlerimin üzerine düşüyorum. Sersemlemiş bir halde sırtımı duvara yaslıyorum ve ellerimi kaldırıp kontrolsüzce titremelerini izliyorum. Ronan'ın beni bıraktığı andan beri taşma tehdidi olan duygular sonunda serbest kalıp üzerime çöküyor ve odanın etrafımda dönmesine neden oluyor.

"Çünkü güzelliğın ve yalanların gözümü kör ettiğı için kusursuz dış görünüşünün altında iyi bir sikişten başka değerli bir şey olmadığını göremeyecek kadar aptaldım, Blaire."

Görüşüm bulanıklaşmaya başladığında kendi kendime fısıldıyorum, "Haklısın Ronan.

Çok haklısın." Dudaklarımdan bir hıçkırık kaçarken ellerimle yüzümü kapatıyorum.

Ve ağlamaya başladım.

chapter seven.

"BLAIRE?" LAWRENCE'ın kapıyı açarken sorduğunu duyuyorum.

Küvetteyim. Su soğudu ama hareket edemiyorum. Ne kadar zamandır burada olduğumu unuttum. Çıplak ve kollarımı dizlerime dolamış bir halde gümüş musluğa bakıyorum, kıvrımları ve olukları gri bir kütle halinde bulanıklaşıyor. Onun bakışlarıyla karşılaşmaktan kaçınıyorum, vücuduma bakıyorum ve küçük şişliklerle kaplı olduğunu fark ediyorum.

"Umarım burada olmamın bir sakıncası yoktur."

"Hiç de değil. Geldiğinize sevindim. Sizi görmek bugün bana zevk veren ilk şey oldu."

"Olmamalısın ve bana böyle şeyler söylememelisin." "Neden söylemeyeyim?"

"Çünkü herkesten önce sen bana yalan söylememelisin." Sonunda ona bakmak için dönüyorum ve bakışlarımız anında çarpışıyor. "Neden burada olduğumu bilmek ister misin? Yalnız kalmak istemediğim için buradayım, seninle olmak istediğim için değil."

Gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor, sanki özüme, içimdeki her kırık, keskin parçaya kadar görebiliyormuş gibi beni izliyor. "Bu sabah senden ayrıldığım zamanla şu an arasında ne oldu?"

Lawrence aramızdaki boşluğu kapatıyor ve küvetin yanında diz çöküyor. Bir elini kaldırıp bana doğru uzatıyor. Bana dokunduğunda irkiliyorum ve geri çekilmesini sağlıyorum. Göz ucuyla aynı elin yumruk haline geldiğini görüyorum.

Öne doğru eğilip çenemi dizlerimin üzerine koyuyorum. "Bir banka oturdum ve kendi kendine oynayan bu küçük kıızı izledim. Kendi gölgesini kovalıyor, onu yakalamaya çalışıyordu. Çok... mutlu görünüyordu, anlıyor musunuz? Onu gülerken gördüm, kahkahalarını duydum ve kendi kendime bir zamanlar kendi gölgemi kovalamanın da heyecan verici olduğunu düşündüm. Hayatın parkta bir gün geçirmekten daha iyi olamayacağına inanacak kadar saf olduğum zamanlar. İyi, değerli ve masum olduğum zamanlar..." Sesim kesiliyor.

"Ona koşmak ve onu kollarımla sarmak istedim. Ona o ana olabildiğince uzun süre tutunmasını çünkü dünyanın acımasız olduğunu söylemek istedim. Çünkü dünya acımasızdır ve eninde sonunda sizi yutar, umutlarınızı paramparça hayallere, hayallerinizi kabuslara dönüştürür. Ta ki bir gün uyanıp aynada kendinizi tanıyamayana kadar. Gölgelele kovalayan o küçük kız gitmiş, yerine nefret ettiğiniz, sizi iğrendiren biri gelmiştir. Benim gibi biri. Sorunuza cevap vermek gerekirse, hiçbir şey olmadı. Kim olduğumu her gün hatırlatmaktan başka bir şey olmadı."

"Bana bak," diye emrediyor o güçlü sesiyle.

Yapmayacağım.

"Bana bak, Blaire."

Yapmayacağım.

Mermer küvetin yanındaki yerinden kalkıyor ve uzaklaşıyor.

Gözlerimi kapatıyorum. Gittiğine sevindiğimi söylemek istiyorum ama kendime yalan söyleyemeyecek kadar yorgun ve duygusal olarak tükenmiş durumdayım. Birden iki güçlü kol bacaklarımın altından geçip sırtıma uzanıyor ve beni kaldırıyor. Gözlerimi açıyorum ve beni yere bırakmadan önce takım elbisesinin ıslanmasını umursamadan sırtını düzelten Lawrence'ın güzel profilini özömsüyorum. Sıcak, kabarık beyaz bir havluyu omuzlarıma sararak, "Üşümüşsün" diyor.

Havluyu etrafıma daha sıkı sarıyorum, sıcaklık için şükrediyorum. "Neden bana bu kadar nazik davranıyorsun?" Gözlerinin içine bakıyorum. "Yatakta o kadar mı iyiyim ki seni, tüm bunları hak etmediğimi göremiyorsun?" Mantıksız olduğunu biliyorum ama onun bu iyiliği beni kızdırıyor.

Gözleri kararıyor. Ellerini kaldırıp biraz daha yaklaşan Lawrence, havluyla kaplı üst kollarımı sıkıca kavırıyor. "Kendin hakkında böyle konuşma, Blaire."

Başımı arkaya atıp gülüyorum. Acı ve boş bir ses. *Tıpkı benim gibi acı ve boş.* "Oh, işte baba kompleksi geliyor."

Havluyu bırakarak kendimi ona doğru itiyorum. Göğüslerimi göğsüne sürtüyor, boynunu, çenesini öpüyor, zehirli nefesimi tenine üflüyor ve dokunuşlarımla onu kirletiyorum. "Senin gibi iyi yaşlı adamlar benim gibi kızları kurtarmayı *seviyor*, değil mi? Bizi koruyabileceğinizi, değiştirebileceğinizi sanıyorsunuz. Flaş haber: Benim kurtarılmaya ihtiyacım yok. Senin korumana ihtiyacım yok. Sadece paranı istiyorum. Ne eksik ne fazla."

Kavrayışı acı veriyor ve ben buna bayılıyorrum. *Beni cezalandır, Lawrence. Devam et ve herkes gibi iğren.*

Dudaklarımda küçümseyici bir gülümsemeyle alay ediyorum. "Hadi, sik beni ve umurundaymış gibi davranmayı bırak. Beni ne kadar istediğini göster." İki elimle yüzünü kavriyorum, büyüyen ereksiyonuna amımı sürterken tırnaklarım derisini kazıyor. "Seni piç kurusu. Düşüncesi bile seni ateş gibi yapıyor, değil mi?" Ağızlarımız arasındaki boşluğu kapatıyorum ve onu öpüyorum. Sanki onu parçalamak, yaralamak ve dişlerimle, dilimle, kirlenmiş her parçamla yok etmek istiyormuşum gibi öpüyorum.

Yüzünü bırakıp bakışlarımı indiriyorum ve kemerini çözüyorum.

"Kes şunu, Blaire." Ellerini benimkilerin üzerine koyarak her hareketimi durdurdu.

"Kapa çeneni ve beni bir fahişe gibi becer. Ne de olsa bunu pahalıya ödüyorsun." Ellerini iterken sesim çatlıyor. Pantolonunun fermuarını açıyorum ve sikini çıkarıyorum, parmaklarımla sarıyorum ve sikinin başını klitorisime sürtüyorum.

"Bana bak," diye emrediyor, sesi kalın ve yumuşak. Bakmadığımda, tek parmağıyla çenemi kaldırıyor ve ona bakmamı sağlıyor. Gördüğü şey için kendimden nefret ediyorum.

Lawrence yüzümü nazıkçe ellerinin arasına alıyor, eğiliyor ve her bir gözyaşımı öpmeye başlıyor. Tüy gibi yumuşak dudakları tenime nazıkçe iniyor ve beni tekrar tekrar içten dışa ısıtıyor. "Seni Met'te ilk gördüğümde"-*öpücük*- "Seni odanın diğer ucundan izledim." *Öpücük*. "Yalnız ve rahatsız olduğunu görebiliyordum. Birlikte geldiğin o bencil pislik, arkadaşlarını aramaya giderken seni tek başına bırakmıştı." *Öpücük*. "Yine de, seni kınamaya hazır yabancılarla dolu bir odada bir Kraliçe gibi duruyordun. Gururlu. Zekice. Sonra diğer tarafa doğru ilerliyordun ve sen odayı geçerken, gözleri ateş ve gurur dolu genç, cesur kadından daha güzel bir şey görmemiştin. O kız nefesimi kesti." Gözlerimin içine bakmak için beni öpmeyi bıraktı. "Onu bana geri getir, Blaire."

"biri yok. O kız sadece bir illüzyondu."

"Hayır, değil. O burada, kollarımda, başka biriymiş gibi davranıyor, saçmalıkların onu ele geçirmesine izin veriyor." Bana daha sıkı sarılıyor. "Benim güzel, vahşi şeyim. Onlar senin ayaklarının altındaki tozlar. Sana dokunamazlar. İzin verme onlara." Hafifçe geri çekilip gülümsüyor. "Onlara izin vermeyeceğim."

Oh, Lawrence. "Ne yapacaksın, tatlı adam?"

O anda, birbirimize bakarken, yeşil, yeşil gözlerine yansıyan anlayışla, bir arkadaş bulduğumu, yalnız olmadığımı biliyorum. Basit bir şey ama insanı nasıl da çözüyor.

"O güzel kafanı bu konuda yorma. Sadece benim korumam altında olduğun sürece kimsenin sana zarar vermesine izin vermeyeceğimi bil."

Dudaklarım titriyor. O sert dış görünüşünün altında Lawrence Rothschild'in bu kadar iyi bir adam olduğunu kim bilebilirdi ki? Normalde merhamet beni uzaklaştırırdı -insanların acımasını istemem- ama bununla mücadele edemeyecek kadar yorgunum. Tek istediğim içimdeki kargaşadan biraz kurtulmak ve Lawrence'ın kollarının bana getirdiği rahatlık.

"Gel, seni yatağına götüreyim. Uzun bir gün oldu."

Başımı sallıyorum. Takım elbise ceketini silkiyor ve çıplak omuzlarıma örtüyor. Eğiliyor, bir kolunu bacaklarıma altına, diğerini de koyup beni bir kez daha kaldırıyor ve yatak odasına götürüyor. Başımı göğsüne yaslıyorum ve kalbinin atışını dinliyorum. "Seninle konuşma şeklim için özür dilerim. Bunu hak etmedin." O aşağı bakarken ben yukarı bakıyorum.

"Özür dilemeyin. Buna gerek yok. Şimdi söyle bana, sevgilim. Daireye ne oldu? Gina bana bugün bazılarına bakmaya gittiğinden bahsetti. Beni iflas ettirecek bir şey bulabildin mi?" diye takılır.

Bakışlarını kırıyorum. "Hiçbir şey. Hiçbir şeyden hoşlanmadım."

"Bana yalan söylüyorsun. Bunu gözlerinde görebiliyorum. Bana doğruyu söyle, Blaire." Acı acı gülümsedim. "Senden hiçbir şey saklayamam, değil mi?"

"Korkarım yapamazsınız."

Yanağımı gömleğine sürüyorum, ipek kravat tenimi yumuşatıyor. "Ve her zaman istediğini almak zorunda mısın?"

"Evet. Başka bir yol bilmiyorum. Ve şimdi konudan kaçmayı bırakıp bana ne olduğunu anlatmanı istiyorum."

Birden kendimi yirmi üç yaşından çok daha yaşlı hissederek iç geçirdim. "Her şey vardı. Açıkça Plaza'ya ait değilim ve sonra"-duraklıyorum, derin bir nefes alıyorum-"ve sonra emlakçı, William Dowling... O, ah, o-"

Beni daha sıkı, daha sert ve daha güçlü bir şekilde tutuyor. "O ne, Blaire?"

Başımı sallıyorum ve bakışlarımı indiriyorum. "Boş ver. Buna değmez. Gerçekten her şeyi unutmak istiyorum."

"Blaire, senden son bir kez ne olduğunu anlatmanı isteyeceğim ve anlatsan iyi edersin. Bir dahaki sefere bu kadar kibarca sormayacağım," diye uyarıyor, sesinin alçak notalarında tehlike taşıyor.

Dudağımın içini ısıyorum, utanç verici bir şekilde kızarıyorum. "Çok fazla kelime kullanmadan, artık seninle olmadığım zaman, senin sahip olduğun şeyi istediğini söyledi. 'Benim gibi bir kadının vazgeçemeyeceği bir tür anlaşma' dedi."

O zaman sessiz. Sessizliği arttıkça, daha fazla dayanamıyorum. Ne düşündüğünü anlamak için yüzüne bakmalıyım. Baktığımda gördüğüm şey beni şaşırttı. Kızgın görünüyor. Kızgın. Onu hiç bu kadar kızgın görmemiştim. Ve birden korktum. *Ama kendim için değil.* William Dowling için korkuyorum. I yer a el üzerinde onun Göğüs, hissetmek onun kalpdövmek Yani Hızlı.

"Lawrence?"

"Tek kelime daha etme, Blaire. O adamla yarın hesaplaşacağım," tısladı, çenesi sert bir çizgiye oturmuştu.

"Kızma," diyorum usulca. "Ben buna değmem."

"Kızgın mı? Kızgın değilim, Blaire. Çok öfkeliyim. O zavallı piçin nerede yaşadığını bulmak ve vücudundaki her bir kemiği kırmak istiyorum. Kimse bir kadınla böyle konuşmamalı. Özellikle de sen."

Takım elbisesinin ceketini sanki onu hiç gibi ellerimle kavıyorum. Ondan beklemediğim nazik sözleri kalbim için yatıştırıcı bir merhem oluyor. "Lawrence." *Teşekkür . Beni yargılamadığın ve dağılmış her parçamı kabul ettiğin için teşekkür ederim.*

Ağzını indiriyor ve saçlarıma yumuşak bir öpücük konduruyor. "Blaire."

Yatak odasına vardığımızda, arkamdan uzanıp kapıyı açarken beni dikkatlice yere bırakıyor. "Uyumaya git, sevgilim. Dinlenmeye ihtiyacın var," diyor ve bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıyor. "İyi geceler."

Ceketi omuzlarımdan kayarken kolunu tutarak onu durduruyorum. "İçeri gelmiyor musun?"

Bunu takip eden sessizlikte bana bakıyor, bakışları beni bütünüyle yutuyor. Sonra gitmek üzere olduğunu düşündüğümde öne doğru eğiliyor ve ağzımın köşesini, yanağımın tepesini, burnumun ucunu öpüyor. Titreyerek gömleğini yumruklarımın arasına alıyorum. O da ellerini benimkilerin üzerine koyuyor. "Eğer içeri girersem, seni yalnız bırakamam."

"istemiyorum. Kal."

Başını sallayarak beni içeri kadar takip ediyor. Yatağın ortasına uzanıyorum ama o beni yatağın kenarına sürüklüyor ve önümde kalçalarının üzerine oturuyor. Süitin karanlığını yaran tek ışık kaynağı olan ay, onun sert ama nefes kesici güzellikteki yüz hatlarını aydınlatıyor. Büyülenmiş gibi, bir kasırganın gözüne bakmanın nasıl bir şey olduğunu hayal ediyorum.

Bakışlarımız kilitlenirken bacaklarımı ayırıyor ve bir tanesine uzanıp topuğunu dizinin üzerine koyuyor. Eğiliyor, başını eğiyor ve baldırlarıma, dizlerime, uyluğumun iç kısmına günah gibi çökmüş öpücükler yerleştiriyor. Beni içine çekiyor, bakışları beni yakıyor, beni yutuyor.

Kıçımdan tutarak beni öne, yatağın kenarına ve ağzına doğru çekiyor. Şimdi diz çökmüş olan Lawrence, elinin tersinin vücudumun merkezine ulaşana kadar tenimi izlemesine izin veriyor, beni kızdırıyor, güzel keşfine devam etmeden önce benimle alay ediyor. Ağzını diğer bacağıma çeviriyor ve aynı işkence adımlarını tekrarlıyor. Lawrence bana bir büyü yapıyor, beni büyülüyor, nefesimi çalıyor ve kendi nefesi haline getiriyor. Tek düşünebildiğim onun adı olana kadar dili her düşüncemi emiyor.

Lawrence ...

Lawrence ...

Lawrence ...

Lawrence ...

Sağ dizime ulaştığında acı içinde irkiliyorum. Bir kez daha kamburunun üzerine oturarak derimdeki kırmızı, kızgın yaraya bakıyor. "Burada ne oldu?" diye soruyor, parmakları kesiği saygıyla sıyrıyor.

"Düştüm," diyebildim.

Dudaklarını indiriyor, kesiği ve acıyı öpüyor. Lawrence ayağa kalkarak önümde soyunuyor ve muhteşem, sert vücudunu ortaya çıkarıyor. Bir erkek nasıl bu kadar mükemmel olabilir? Sanki başlangıçta Tanrı hayatı yaratırken, "Ve bu adamı yaratıyorum ki neler yapabileceğimi göresin - ellerimdeki sihri." demiş gibi.

"Orada kal. Kıpırdama," diye fısıldıyorum ve yataktan kalkıp aramızdaki boşluğu kapatıyorum. Önünde diz çöküyorum, ellerimi bacaklarının yanlarına koyuyorum ve öne doğru eğilip dudaklarımı sertliğinin üzerinde ileri geri sürüyorum. Damarlarımda şehvet dolaşiyor, dizimdeki acıyı artık hissetmiyorum, bile umurumda olmazdı.

Gevşek saçlarımı avucunun içine alıyor ve başımı zorla geriye çekerek ona bakmamı sağlıyor. "Seninle ne yapacağım ben?"

Dudaklarımı yalıyorum, ona, vücuduna, bana hissettirdiklerine karşı hiç bitmeyen açlığım yeniden alevleniyor. Taş gibi sertleşmiş ereksiyonunu elime alıp okşuyorum, gözlerimi onunkilerle buluşturmak için kaldırıyorum. "Beni iste." Başını yalıyorum. "Bana ihtiyacın var."

"Sen körsün, Blaire. Çok körsün." Öne eğildi ve beni öptü. Derinden. Anlamsızca. Kudurmuşçasına. Bu bir öpücük değil. Bu bir adamın dudaklarıma yapışıp onları kendisininmiş gibi sahiplenmesi.

O çekildikten sonra, ikimiz de maraton koşmuş gibi ağır ağır nefes alırken, Lawrence alt dudağımı ısıyor. "Şimdi sikimi ağzına al."

"Memnuniyetle."

Onun üstünde yatıyorum, göğüs göğüse, kalp kalbe. Ve o hâlâ içimdeyken, onu , içimde, her yerde hissediyorum. Nefesimi tutmaya çalışarak, onu daha iyi görebilmek için gözlerini örten uzun siyah saçlarının bir kısmını yana doğru itiyorum.

Gülümsüyorum. "Beni istediğin için delisin. Ben lanet olası bir bunalım vakasıyım." Eğilip dudaklarımı adam elmasının üzerine bastırıyorum ve çenesinde bir öpücük izi bırakıyorum.

Kıçımı avuçluyor, oradaki yumuşak deriyi yoğuruyor ve bizi birbirimize yaklaştırıyor. "Mükemmellik beni sıkıyor."

Birkaç dakika sessizlik içinde geçtikten sonra, "Lawrence?" diye sordum.

Parmakları çıplak sırtımı okşuyor, bu hareket yatıştırıcı ve erotik. "Evet, Blaire?"

"Met'teki odanın diğer ucundan beni gerçekten fark ettin mi?"

"Evet, sevgilim. Odaya girdiğin anda seni gördüm. Gözlerimi senden alamadım."

"Ve?"

"İltifat mı bekliyorsun?" Sırıtiyorum.

"Belki."

Derin ve alçak sesle kıkırdıyor. "Seni gördüm ve kendi kendime, 'Eğer bir Tanrı varsa, lütfen ölmeden önce en azından bir kez onunla sevişmeme izin ver' diye düşündüm."

Yüzüm kızardı.

"Oh." "Şimdi mutlu musun?"

"Evet."

"Peki ya

Blaire?" "Evet?"

"Bir daha asla benim yanımda değersiz olduğunu tekrarlama," diye emrederek karşı çıkmaya yer bırakmadı.

Sevinçli bir gülümsemeyi ondan saklayarak göğsüne daha sıkı sarılıyorum.

"Evet, Lawrence."

chapter eight.

Görünmez bir sükûnet örtüsüne bürünmüş uyandım. İçimdeki her zamanki kargaşa yok ve onun yerine sessiz bir içerik, bir huzur var. Ve bunun Lawrence'la ve dün gece onun kollarında bulduğum kabullenmeyle ilgili olduğundan oldukça eminim. Bu beni ondan daha fazlasını istemeye itiyor, ama bunun böyle olması gerektiğini sanmıyorum-bu şekilde hissetmem gerektiğini sanmıyorum. Yine de altın anı zihnimde uçuşurken gülümsemekten kendimi alamıyorum.

Arkadaşım.

Pencereye bakıp güneş ışığının içeri girişini izlerken, bir fikir kök salıyor. Kendimi sorgulamama fırsat vermeden yataktan kalkıyor, hızla giyiniyor ve evden dışarı çıkıyorum. Tony'yi bugün beni beklerken bulduğumda içimi bir rahatlama kaplıyor. Lawrence'ın Rolls Royce'u arka planda parıldıyor.

"Günaydın Tony," diyorum neşeyle, merdivenlerden inerken.

Kapıyı açmak için hamle yaptım. "Günaydın, Bayan Blaire."

Arabaya ulaştığımda bir elimi kaputun üzerine koyuyorum ve komplocu bir tavırla dönüp ona bakıyorum. "Sana bir şey sormama izin ver. Sence Lawrence ona iş yerinde sürpriz yapsam çok mu rahatsız olur?"

Yaşlı, nazik gözleri muziplikle parlıyor. "Çok sevinirdi."

Şehrin bir ucundan diğer ucuna giderken durmaksızın ilerleyen bir tren gibi kafamda birçok düşünce dolaşıyor ama bunların anlamlarını analiz etmeme izin vermeyeceğim - en azından şu an için.

Tony beni Lawrence'ın merkezinin önünde bıraktı. Şaşkınlıkla kaldırımda durup Lawrence'ın ofislerinin bulunduğu devasa binaya bakıyorum. *Aman Tanrım. Bu adam beni şaşırtmaktan vazgeçecek mi?*

Kararsız bir şekilde bakıyorum ve Tony'nin cesaretlendirici gülümsemesiyle karşılaşıyorum. Geç de olsa arabaya dönüp Tony'ye fikrimi değiştirdiğimi söylemek aklıma geliyor ama kalıyorum. Gözlerimi silerek

Ellerimi sinirli bir şekilde kotumun üzerine koyarak döner cam kapılara doğru yürümeye başlıyorum.

Güvenlikten geçtikten sonra asansöre binip onun katına çıkıyorum. Granit bankonun önünde durur durmaz güzel, canlı bir resepsiyonist beni sıcak bir şekilde karşılıyor. Ellerimi soğuk taşın üzerine koyuyorum ve etrafımı bir anda özümsemeye çalışıyorum. Arkasındaki yerden tavana kadar uzanan fiskiyeli duvar hem büyüleyici hem de rahatlatıcı.

"Günaydın. Lawren, yani Bay Rothschild ile görüşmek istiyorum, lütfen."

"Elbette." Açık ve nazik bakışları beni incelerken kıpırdanmak ve kıyafetlerimi düzeltmek istiyorum ama yapmıyorum. "Bay Rothschild ile randevunuz var mı?"

"Uh-hayır. Aslında beni beklediğini sanmıyorum. Ama ben onun ... şey ... arkadaşayım."

"Sorun değil, Bayan..."

"Blair. Benim adım Blair."

Gülümsüyor. "Lütfen oturur musunuz Bayan Blair? Bay Rothschild şu anda bir toplantıda meşgul ama ne yapabileceğime bakacağım."

"Elbette. Çok teşekkür ederim."

Rahat görümlü deri bir koltuğa oturmak için hareket ediyorum. Ayağımı sinirli bir şekilde yere vurarak, pahalı takım elbiseler giymiş insanların ofiste dolaşmasını, birkaç saniyede bir çalan telefonların sesiyle kesilen konuşmaların vızıltısını izliyorum. Kapıları açıldığında gözlerim asansöre takılıyor dikkatimi asansörden inen bir çift şık işadama çekiyor. Beni fark ettikleri anda gözlerinin kıyafetlerimde, vücudumda ve yüzümde gezindiğini görüyorum. İncelemeleri beni rahatsız ediyor. Ancak, bunu görmelerine izin vermeyeceğim. Daha dik oturuyorum ve bir kaşımı kaldırıyorum. Hemen başka tarafa bakıp yollarına devam ediyorlar.

Dakikalar geçtikçe, buraya gelmekle yanlış bir şey yaptığımı düşünerek huzursuzlanıyorum. *Tanrım, çok aptalsın, Blair. Ne sanmıştın ki? Lawrence'ın hiçbir şey yapmadan öylece oturacağını mı?*

doğru yürüdüm. "Affedersiniz, sanırım ben gideceğim." "Ama Bay Rothschild-"

"Hayır, sorun değil," diyorum kaçmaya hazırlanırken. "Ne düşünüyordum bilmiyorum."

"Blair? Sen misin?"

Kahretsin. Gözlerimi kapatıyorum ve sesinin geldiği yöne döndüğümde açıyorum. "Merhaba Lawrence." Tertemiz giyinmiş Lawrence'ın önümde durmadan önce yanındaki birine bir dosya verişini izliyorum.

"Burada ne yapıyorsun?"

"Sürpriz!" *Geldiğim için kızdı mı? Kahretsin. Lanet olsun. Lanet olsun.* Yüz hatlarımı düzeltiyorum, hiç de öyle olmadığım halde neşeli ve çapkın görünmeye çalışıyorum. "Umarım kızmamışsındır."

Kaşlarını çattı. "Hayır, hiç de değil. Neden böyle söyledin?"

"Bilmiyorum... Belli ki meşgulsün ve ihtiyacın olan son şey birinin seni rahatsız etmesi. Bunu iyice düşünmedim."

"Beni asla rahatsız etmezsin Blaire, bunu biliyorsun." Lawrence ellerimi ellerinin arasına aldı. "Ama söyle bana sevgilim, neden buradasın?"

"Seni görmek istedim." Ve bu Tanrı'nın dürüst gerçeği.

"Öyle mi?" Yanaklarımı avuçlamak için ellerimi bırakıyor. "Tanrım, gözlerim seni çok iyi görüyor."

Yanaklarım ateş topu gibi yanıyor. Şaşkınlıkla birkaç kez göz kırpiyorum. Onun tarafından hipnotize edilmiş bir şekilde gözlerine bakıyorum. Alaycı bir pırıltı gözlerini öyle parlatıyor ki başka tarafa bakmak imkânsız. Başımı sallıyorum. "Evet, hem de çok." Birden kendimi gülünç derecede coşkulu ve cüretkâr hissederek aramızdaki mesafeyi kapatıyorum ve ellerimi göğsüne koyuyorum. "İşe geri dönme. Benimle geçir."

"Peki ne yapmak istersiniz?"

"Bilmiyorum. Hiçbir şey. Her şey! Hadi çılgınca bir şey yapalım. Oh, biliyorum! Biliyorum!" Heyecanla söylüyorum. "Coney Island'a gidelim. Ben hiç gitmedim. Sen gittin mi?"

Yüzünde tembel bir gülümseme beliriyor ve bunu görmek bana çılgınca, vahşi şeyler yaptırıyor. "Ne diyorsun, sevgili dostum?" diye soruyorum.

"Sana hiç aklını kaçırdığını söyleyen oldu mu?" Şeytani bir şekilde sırtıyorum. "Birkaç kez."

"Bu karardan pişmanlık duyabileceğimi hissediyorum ama evet, neden olmasın?" "Pişman olmak iyidir Lawrence. Bu senin yaşadığını gösterir."

Lawrence ve ben arabadan indik ve önümüze bakarak durduk. Ardından gelen sessizlikte gülsem mi ağlasam mı bilemiyorum. I

Lawrence'a bakmaktan kaçınıyorum çünkü onun önünde böyle bir hata yaptığım için utanıyorum ve onun gözlerinde bulmak istediğim son şey, her yerde gördüğüm hayal kırıklığının aynısı.

"Sanırım beni dinlediğine pişman olduğun yer burası," diyorum, eğlenmiş görünmek için elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışarak. Çok kötü bir şekilde başarısız oldum. Bir duraksamadan sonra ekliyorum, "Bu berbat. Ben berbatım. Hiçbir şeyi doğru yapamıyor gibiyim."

"Oh evet. Ne büyük bir zaman kaybı." Elimi eline alıp parmaklarımızı iç içe geçirerek beni şaşırtıyor. "Hadi ama, Blaire. Kendine biraz zaman tanı. Park kapalıysa ne olmuş yani? Eminim yapacak bir sürü şey vardır."

Onu bıraktım ve iki kolumla kendime sarıldım, kendimi bir günlük balon gibi sönük hissediyordum. "Anlamıyorsun. Bunun özel olması gerekiyordu ama belli ki değil."

"Tabii ki anlıyorum, ama devam et ve somurt. Seni durdurmayacağım." "Benimle kavga etmeye mi çalışıyorsun?" İnanamayarak sordum. "Hayır. Buna seni ikna etmeye çalışmak denir."

Tou-fucking-ché.

Ona yandan bir bakış fırlatıyorum. Eğlenen bir gülümseme olarak tanımlayabileceğim bir ifadeyle beni izliyor. Gerçekten, her şey çok saçma. Bir gülümsemenin kaçmasına karşı koyarken omzuna çarpıyorum ama faydası yok. Yine de gülümsüyorum.

"Ukala."

"Buna inansen iyi olur, sevgilim."

"Özür dilerim. İstedığimi elde edemediğimde bebek gibi davranabiliyorum ama değişiklik olsun diye senin için güzel bir şey yapmak istedim. Benim için çok şey yaptın. Ve bir gün ..." İç çektim. "Gezinti araçlarının sezon dışında kapalı olduğunu bilmem gerekirdi."

"Ama yapmadınız, peki bu konuda ne yapacaksınız?"

"Bilmiyorum. Fark ettin mi bilmiyorum ama spontanlık ve ben genelde birlikte olamayız."

"Aklıma iki senaryo geliyor. Ne bilmek ister misin?" Başımı sallayıp ona bakıyorum.

"Arabaya geri dönebiliriz. Seni istediğin yere bırakabilirim ve ben de ofise geri dönerim. Gün sanki bu küçük macera hiç yaşanmamış gibi devam eder."

"İkincisi ne?" İlk seçeneği hiç beğenmediğim için soruyorum.

"İkincisi," elini uzatarak parkın yönünü işaret ediyor, "bilinmeyen - benimle."

Lawrence'a bir kez daha odaklanmadan önce Coney Island'ın sonbahar gökyüzüne gömülmüş yaşlanan araçların ana hatlarına son bir kez bakıyorum. *Oh, her ne haltsa. Neden olmasın?* Elini tutuyorum ve parka doğru yürümeye başlıyorum. "Bilinmeyen kulağa çok davetkâr geldiğini söylüyorsunuz Bay Rothschild."

Kavrayışını sıkılaştırıyor. "Aynı şekilde, Bayan White."

Erken bir öğle yemeği için Nathan's'ta duruyoruz. Lawrence'ın siparişimizi getirmesini beklerken, ondan başka bir şeye odaklanmakta son derece zorlanıyorum. Rahat giyimli yerli halk ve turistler arasında bin dolarlık takım elbisesiyle göze batıyor. Lawrence'a hizmet eden kasiyerin şaşkın ifadesini fark ettiğimde kıkırdıyorum. Bu Lawrence Etkisi -tamamen hareketsizlik ve tüm tutarlı düşünce ve konuşmanın kaybı. Kendini rezil etmenin kod adı.

Hâlâ gülümseyerek başımı sallıyorum ve binanın arkasından çıkan meşhur dönme dolap gözümün önüne geldiğinde başka tarafa bakıyorum. Uzun zamandır unutulmuş bir anı o kadar netleşiyor ki, o vesileyle yediğim huni kekin tadını neredeyse alabiliyorum. Aileme ve çocukluğuma dair sahip olduğum birkaç mutlu anıdan biri. Hatta belki de sonuncusu. Kaç yaşında olduğumdan tam olarak emin değilim ama gezici bir karnavalın kasabamıza uğradığını hatırlıyorum. Babamın kurak dönemlerinden biriydi. Bir süredir ayıktı ve AA toplantılarının hiçbirini kaçırmamıştı. Annem de daha sık eve geliyor gibiydi. Birbirlerine karşı naziktiler. Bir kez olsun evimizi bağırış çağırış ve her zamanki kavga sözleri yerine kahkahalar ve The Beatles ve The Eagles'ın müziği doldurdu.

Masumiyetimle, sonunda bir aile olacağımızı, sonunda benim onları sevdiğim gibi onların da beni seveceğini düşünmüştüm. Geriye dönüp baktığımda, bunun ödünç alınmış bir an, geçici bir zevk olduğunu hepimiz biliyorduk; eninde sonunda sona erecek bir hayal. Sanırım o zaman iyi şeylerin asla kalıcı olmadığını öğrendim. Bu yüzden sessiz bir anlaşma içinde daha çok güldük, birbirimize daha sıkı sarıldık ve bir süre daha mükemmel bir aileymişiz gibi davrandık. Ancak gelecek hakkında hiç konuşmadık. Sadece şimdiki zamanın tadını çıkardık.

Ama gecenin en mükemmel anı babamın beni dönme dolaba bindirdiği andı.

Yüksekteydik, küçük kasabam uzakta parıldayan ışıkların bir koleksiyonuydu, babam kolunu bana doladı ve beni kendine çekti. Başıma bir öpücük kondurdu ve sesi titreyerek "Çok güzel, değil mi?" dedi.

"Evet, baba. Bu günü asla unutmayacağım." "Ben de unutmayacağım."

Ama sesindeki kederden hayallerimin sona ermekte olduğunu anladım ve bu genç kalbimi kırıyor, korku beni boğuyor ve nefes almamı zorlaştırıyordu.

"Benim güzel kızım. Hak ettiğin gibi bir baba olmadığım için özür dilerim."

"Ama öylesin baba. Sen dünyadaki en iyi babasın," dedim ve ona sarıldım. Gömleğinde ıslak bir iz görene kadar ağladığımı fark etmemiştim.

"İçinde yaşadığım karanlıkta boğulmamı engelleyen ışık sensin." Durakladı. "Ne olursa olsun, seni sevdiğimi bil, benim küçük Blaire'im. Ve eğer hayatımda gurur duyduğum bir şey varsa, o da sana kızım demekten duyduğum gururdur. Bunu asla unutma."

Ama sonunda her şey eski haline döndü ve küçük Blaire unuttu.

", " dediğini duyuyorum Lawrence'ın, beni şimdiki zamana geri getiriyor. Dumanı tüten ve cennet kokan yemeklerle dolu tepsiyi masaya yerleştirirken bir şeylerin canımı sıktığını fark etmiş olmalı ki, "Sorun nedir?" diye soruyor.

Yüzüme sahte bir gülümseme yapıştırıyorum ve bir uzanıyorum. "Oh, biliyorsun

-Hep aynı şeyler. Bu konuda konuşmak istemiyorum. Hadi yemek yiyelim. Muhtemelen açlıktan ölüyorsunuz, ben de öyle." Kelimeler birbiri ardına dökülüyor, ona bir cevap verme şansı tanımadan. O da bunu biliyor ama Lawrence daha fazla kurcalamayarak bana ihtiyacım olan boşluğu vermeyi seçiyor.

Yemeğimizi bitirdikten sonra kalkıp en yakındaki çöp kutusuna doğru yürüyorum, peçeteleri ve yemek artıklarını atıyorum. Kıpırdamadan duruyorum, gözlerimi kapatıyorum ve yüzümü gökyüzüne doğru kaldırıyorum, kısacık bir güneş ışığından gelen ısıyı içime çekiyorum. Hava sert bir şekilde soğudu, ama henüz ayrılmak istemiyorum. Derin nefes alarak suyun tuzlu kokusunun ve yakınlardaki martıların sesinin tadını çıkarıyorum. Soğuk rüzgâr hızını artırıp saçlarımı her yöne savururken, duyularım canlanıyor. Lawrence'ın arkamda durduğunu hissediyorum.

Takım elbise ceketinin sıcaklığı beni sarmadan önce. Beni kendine doğru çekerken elleri kollarımı ovarak içimi ısıtıyor. Sırtımı göğsüne yaslıyorum ve yavaşça gözlerimi açıyorum. Her göz kırpışım bulutlu gökyüzünü, fırtınalı okyanusu ve sonsuz gibi görünen ufku odak noktasına getiriyor.

Ve huzurlu. Ve
büyülü.

Belki Lawrence'ın kollarının beni sarmasının verdiği güven, belki de Lawrence'ın sessiz gücünün kan dolaşıma sızması, ama bir şekilde kendimi onunla en derin sırlarımı paylaşırken buluyorum. Ona çocukluğumu, babamla dönme dolaba binişimizi, annemin eşyalarını toplayıp beni geride bırakışını anlatıyorum. Ona Paige Callahan ve babası Matthew'dan bahsediyorum. Lawrence'a Matthew'un güzel hediyeler ve para karşılığında beni pis bir motelde nasıl becerdiğini ve benimle işi bittikten sonra şehrin lüks semtindeki büyük evine dönüp örnek bir baba ve toplumun temel direği gibi davrandığını anlattım.

İşim bittiğinde kendimi yüksüz ve garip bir şekilde utanmaz hissediyorum. Ronan ve Lawrence arasındaki fark bu. Ronan beni bir kaide üzerinde tutuyordu. Bende olmamı istediği kişiyi, ona layık birini gördü. Ve ben bu yanılsamayı yıkmaktan çok korkuyordum. Birlikte olduğumuz süre boyunca ona layık olabilmek için buna kendim inanmak istedim. Eğer ona geçmişimden -gerçekte kim olduğumdan- bahsetseydim tepelere kaçardı ve ben bunu yapamayacak kadar bencildim. Onu çok fazla istedim. Ama bir yalan sizi boğmadan, her kelimenizi, her dokunuşunuzu ve her öpücüğünüzü zehirlemeden önce ancak bu kadar uzun süre yaşayabilirsiniz. Öte yandan Lawrence, benimle ilgili hiçbir yanılsamaya kapılmıyor. Beni olduğum gibi tanıyor ve bu özgürleştirici. Çok özgürleştirici.

"Bir şey söylemeden önce şunu bilmeni isterim ki bunların hepsi geçmişte kaldı. Artık beni rahatsız etmiyor."

Lawrence çenesini başımın üstüne koyuyor ve bana daha sıkı sarılıyor. "mi?" Sessiz kalıyorum, cevabı içimde bulmaya çalışıyorum.

"Kalbinde ne olduğunu biliyormuş gibi davranmayacağım, Blaire. Bunu sadece sen bilebilirsin. Ama sana söyleyebileceğim tek şey, umarım bir gün uyanırsın ve tüm bu insanların ve anıların senin kim olduğunu belirlemediğini fark edersin. Bunu *sen* yapacaksın."

"Çok kolaymış gibi konuşuyorsun. Söyle bana, alaycı arkadaşına ne yaptın? Aynı görünüyorsun ama sesin ona hiç benzemiyor."

O aşağı bakarken ben de yukarı bakıyorum, bakışlarımız kilitleniyor. "şu anda müsait değil. O yüzden bu süre zarfında benimle baş başa kalacaksın." Sırıttıyor.

"Oh, öyle mi? Peki sen kimsin?"

"Sadece güzel bir kadının arkadaşlığından zevk alan sıradan bir adam."

Yüzüm kızarıyor, midemde keleklerin her zamanki kaotik dansını yaptığını hissediyorum. Kendimi itiyorum ve geri geri yürümeye başlarken yüzümü ona dönüyorum, en iyi gel bakışımı atıyorum. "Hadi ama Kazanova. Bana bilinmeyenı vaat ettin ve ben hâlâ onu bekliyorum."

Mutlulukla ilgili olan şey - ne kadar kısa ya da uzun süreli olursa olsun - sizi uçuran, dans etme ve gülme isteği uyandıran güzel bir kaos. Mutluluk her şeyin mümkün görünmesini sağlar ve bunu özel biriyle paylaşmaktan daha iyi bir duygu .

Sahile inen merdivenlere doğru koşuyorum. Kuma ulaştığımda deri patiklerimi ve çoraplarımı çıkarıyorum, Lawrence'ın paltosunu basamaklara koyuyorum ve okyanusa doğru koşuyorum. Su buz gibi ama canlandırıcı. Kollarımı açıyorum, başımı arkaya yatırıyorum ve dönmeye başlıyorum, dengemi kaybedip suya düşene kadar daha hızlı ve daha hızlı. Gülerек, titrek ayaklarımın üzerinde ayağa kalkmaya çalışıyorum ve sefil bir şekilde başarısız oluyorum, bir kez daha kıkımın üzerine düşüyorum.

Lawrence'ın merdivenlerden indiğini gördüm. Cep telefonunu bir kenara bırakıp iki elini de pantolonunun ön ceplerine gömüyor. Rüzgarda savrulan saçlar. Çarpık sırıtış. Onun erkeksi güzelliğinde boğuluyorum. "Su nasıl?"

"Kızarmış," diyorum, dişlerim takırdıyor. "Yalancı."

Islak bir saç telini yüzümden itiyorum. "Neden gelip denemiyorsun?"

"Sanırım ben pas geçeceğim. Eğlencenizi bozmak istemem. Ayrıca, sizi uzaktan daha iyi takdir edebilirim."

"Aww, sorun ne?" Suratımı asıp onunla alay ediyorum. "Biraz ıslanmaktan mı korkuyorsun?"

"Bu bir meydan okuma mı?"

Kaşımı kaldırıyorum. "Sen nasıl istersen öyle olur, bebeğim."

"Minx."

Ayakkabılarını ve çıkarıp pantolonunu sıvıyor, göğüs ve kol kasları gömleğinin beyaz kumaşını geriyor. Kravatı çoktan gitmiş ve üstteki iki düğmesi çözülmüş, saf seks gibi görünüyor ve ben

nefes almak zorlaşıyor. Dudaklarımı yalıyorum, farklı bir sıcaklığın içime yayıldığını hissediyorum.

Suya adımını atıyor, bana doğru yürüyor. "Tanrım, bu su soğuk."

"Yardım edin lütfen. Ayağa kalkamıyorum," diye soruyorum kolumu uzatarak.

Lawrence elimi tutuyor. "Sen-" Elini tüm gücümle çekerek onu kendime doğru çekiyorum ve onun da suya düşmesini sağlıyorum. İlk şoktan sonra, ben gülmekten kendimi alamayıp kumda yuvarlanırken o yüzünü temizliyor. Zavallı adam beni öldürmek istiyormuş gibi görünüyor.

Parmaklarını ıslak saçlarında gezdirip geriye doğru çekiyor. Ölümçül bakışları bana odaklanmıştı. *Oh be.* "Bunun bedelini ödeyeceksin, sevgili Blaire."

"Öyle mi?" Kaçmaya hazırlanırken korkmuyormuş gibi görünerek alay ediyorum.

Bir meydan okuma ya da yaramazlık gözlerini aydınlatırken kurt gibi bir sırıtiş yüzünü tehlikeli ama lezzetli bir şekilde karartıyor. Ve ben daha ne olduğunu anlamadan ileri atılıyor, beni ayak bileklerimden yakalıyor ve vücudu bedenimi sarana kadar kendine doğru çekiyor. Aynı anda hem çığlık atıyor hem de gülüyorum.

Gergin bir şekilde, aniden kuruyan dudaklarımı yalıyorum. Üzerimde diz çöküyor ve iki elimi de avuçlarının içine alıp başımın üzerine beni tutsak ediyor. "Yakaladım seni, küçük kız." Öne doğru eğiliyor ve beni öpeceğini sanıyorum ama onun yerine boynumu ısıırıyor. "İntikamımın bir parçası olarak seni burada becermeli miyim?" Aletini seksime sürüyor. Sertçe. Beni inletiyor.

"Lawrence," diye gırtlaktan nefes alıyorum ve bacaklarımı beline sararken onu karşılamak için kalçalarımı yukarı kaldırıyorum.

"Erkekler senin gibi kadınlara aşık olmaz, Blaire." Bakışlarıyla beni yakıyor. "Akıllarını yitirirler."

Dudaklarımız arasındaki boşluğu için için yanan, ruha ulaşan, mantığa meydan okuyan bir öpücükle kapatıyor. Soğuk kum, dondurucu su ve uğuldayan rüzgâr kayboluyor. Önemli olan tek şey adam, vücudunun benimkine dokunması, dudaklarının içime ateş püskürtmesi.

Birbirimizden ayrılıyor ve yüzüme bir kum tanesinin düştüğünü hissettiğimde aklımı toplamaya çalışıyorum. Gözlerimi açtığımda, onu üstümde orantısız bir sırıtişla bana bakarken buluyorum.

"Oh, seni göt. Bu hiç adil değildi." "Quid pro quo, quid pro quo, dostum."

Düşünceli bir şekilde yanaklarımı siliyorum. "Bunu söylemek senin için kolay. Yüzünde bir kadın ereksiyonu ve kumla kalan sen değilsin."

Ve sonra gözümün önünde çok güzel bir şey oldu. Lawrence kafasını arkaya atıp kahkahalarla havlıyor. Özgürce. Kolayca. Kendiliğinden. Bir ömür önce Met'te tanıştığım adam olabilir mi? Sert gözleri ve alaycı gülümsemesi gitmiş. Yerini parlak yeşil gözleri olan bu kaygısız yabancı aldı.

Evet, Lawrence ile bilinmezlik kesinlikle davetkâr.

Arabaya doğru yürürken Lawrence yörüngesini değiştirip parka geri döndü. "Bir şey unuttum."

Uykulu bir şekilde başımı sallıyorum. Kolumu onun beline, onu da omuzlarıma dolayarak başımı onun yanına yaslıyorum. Yukarı baktığımda dönme dolabın ışıklandırılmış ve çalışır durumda olduğunu görüyorum. "Bak Lawrence! Dönme dolap açık." Mor, pembe ve turuncu alacakaranlığa karşı ışıklarına hayranlıkla bakmak için bir an duruyorum. "Acaba sadece geceleri mi açıyorlar?"

Bir iki dakika sonra Lawrence, "Hiçbir fikrim yok." dedi.

O kadar yorgunum ki beni nereye götürdüğünü fark etmiyorum bile, ta ki büyük, renkli çarkın önünde durana ve üniformalı bir adam bizi bekleyene kadar. Şaşkınlıkla Lawrence'ı bırakıyorum ve dönüp ona bakıyorum.

"Bu da ne?" Kaşlarımı çatarak bakışlarım araç, Lawrence ve adam arasında gidip geliyor. "Sen yapmadın mı?" Ama daha kelimeler ağızımdan çıkarken, Lawrence'ın sahilde telefonunu kaldırdığını gördüğümü hatırlıyorum. Nefesim kesiliyor, kalbim göğsümü ezen bir izdiham gibi çarpıyor.

Bir tutam saçı şefkatle kulağımın arkasına sıkıştırmadan önce yanağımı okşuyor. "Ben yaptım."

"Neden?" Titreyen bir sesle soruyorum.

Çenemi tutarak ona bakmamı sağladı. "Bence yeni anılar yaratmanın zamanı geldi ve şu andan daha iyi bir zaman olabilir mi?"

Çok bulanık görünmeye başladı. *Lanet olası gözyaşları*. Aramızdaki mesafeyi kapatıyorum ve ona sarılıyorum, aslında daha çok onu ezmeye çalışıyorum. Başımı sallıyorum, yüzümü göğsüne gömerken konuşamıyorum. Kendimi aptal yerine koymadan ona bakabildiğimde, başımı geriye eğip bakışlarıyla buluşuyorum. "Sana nasıl teşekkür edebilirim ki?"

"Bir öpücükle başlayabilirsin," diye yumuşak bir şekilde karşı çıkıyor. "Hepsi bu mu?"

Eğlenen bir kaşını kaldırıyor.

Onu dudaklarından sertçe öpmeden önce kıkırdıyorum. "Bu nasıl?" "Daha çok deneyebilirsin," diye çekiştiriyor, ölümcül derecede çekici görünüyor.

"Seni kötü adam," diyorum dudaklarım bir kez daha memnuniyetle onunkilere konarken.

chapter nine.

Lawrence

ŞEHRE DÖNÜŞ YOLUNDA Blaire omzumda uyuyakalmaya devam etti, ben de geceyi kendi evinde geçirmesini ve biraz dinlenmesini önerdim. Blaire'in dairesini geride bırakırken pencereden dışarı baktım.

Tony birkaç dakika sessizce sürdükten sonra, "Ondan hoşlandım," diyor. Alaycı bir şekilde kıkırdıyorum. "Görüyorum ki seni de büyülemiş."

"Neden olmasın? O taze bir nefes." Tony bir an duraksıyor, bir sonraki sözlerini tartıyor. "Değişiyorsun Laurie."

"Öyle miyim?" Sıkılmış gibi yaparak mırıldanıyorum.

"Şirketi yönetmeye başladığınızdan beri bir gün bile izin aldığınızı görmedim. Buna sevindim." Gözleri dikiz aynasında benimkilerle buluştu. "O seni mutlu ediyor."

Başımı deri koltuğa yaslayıp bir an için gözlerimi kapatıyorum ve Blaire'in onu ilk gördüğümdeki solgun yüzünü hayal ediyorum. Boş gözleri ve boş bir gülümsemesi olan kuzguni saçlı bir büyücü. Birkaç saat önce sahilde dönüp duran ve gülen vahşi saçlı ve vahşi kalpli kızıdan çok farklıydı. Ve orada durup onu izlerken, onun fırtınalı güzelliği karşısında şaşkınlık ve hayranlık içinde, onu inciten her şeyden ve herkesten onu koruyan kişi olmak istediğimi fark ettim, sırf bana tekrar öyle bakabilsin diye - gözlerinde başka bir erkeğin gölgesi olmadan.

Bugün sahilde onu izlerken içimi çok tuhaf bir his kapladı. Sanki hayatımın başlangıcına ve sonuna bakıyormuşum gibi hissettim. Kurtuluşum ve çöküşüm. Bana aptal diyebilirsiniz, ama her eylemin, alınan ve alınmayan her yolun beni o yere getirmek için komplo kurduğunu düşündüm. O ana. Ona. "O biliyor."

"Çok güzel bir duygu, değil mi?" Tony söylüyor ve yüzündeki gülümsemeyi neredeyse duyabiliyorum.

"Hayır, bu çok korkunç."

Gözlerimi açıyorum ve arabanın karanlık tavanına bakıyorum, gölgeler canlı yaratıklara dönüşüyor. Aşık olmak, bir kadının vücudunda ve afrodizyak tadında kendini kaybetmek o kadar kolay ki. Ta ki bu cennet sona erene ve onu ve eskiden olduğunuz adamı unutmanız bir ömür sürene kadar. Ve ben bilirdim...

"Başım belada, Tony." Zayıflatıcı itiraf göğsümden yırtıldı. "Biliyorum, oğlum."

"Güvende olduğumu sanıyordum."

"Bir kadından mı?" Gülüyor. "Hiçbir erkek asla güvende değildir."

Ama böyle başlamadı, değil mi?

Hayır. O bir saplantı olarak başladı, bir türlü kurtulamadığım bir saplantı. Ona yaklaşırsam, içinde hiçbir şey olmadan zirveye doğru uyuyan başka bir güzel yüz bulacağımı düşündüm. Onu bir kez becerdiğimde, onu sistemimden atabileceğimi ve onu bedenimden ve zihnimden silebileceğimi düşündüm.

Yanılmışım ve aptalmışım.

Aksine, onunla geçirdiğim her dakika ve her saniye, bu şiddetli ihtiyaç tarafından daha da fazla tüketiliyorum. Beni yalnız bırakmayan ve sürekli onu çağıran bir ihtiyaç.

"Ne düşünüyorum biliyor musun?" Tony diyor ki.

"Devam et." Ellerimi sinir bozucu bir şekilde saçlarımda gezdiriyorum.

Tony'nin fikirleri, sorgulamadan güvendiğim ve saygı duyduğum az sayıdaki fikirden biridir. Babam ve annem kendi hayatlarıyla meşgul olup oğullarıyla ilgilenemediklerinde, Tony benim yanımdaydı. Bana nasıl araba kullanacağımı, nasıl yumruk atacağımı öğretti ve sevildiğimi hissettirdi.

"Bence aşık olma tehlikesiyle karşı karşıyasınız... eğer henüz olmadıysanız."

Cevap vermek üzereydim ki cep telefonum çalmaya başladı. Cebimden çıkarıp ekrandaki ismi okudum ve aramaya cevap verdim.

"Her şey yolunda mı Laurie? Akşam yemeği için bizim restoranda buluşacağımızı sanıyordum. Bir saatten fazladır seni bekliyorum."

Saatime bakıyorum ve içimden küfrediyorum. "Çok özür dilerim. I-"

"Sorun değil, anlıyorum. Olur böyle Şeyler. Sadece endiŐelendim çünkü gelmemek senin tarzın değil. Aslında bunun daha önce olduğunu hiç sanmıyorum."

Diğer hattaki sesini dinlerken, basit bir gerçeğin farkına varıyorum. Yıllar önce onunla tanıştığımdan beri ilk kez, diğer hattaki kadının neye benzediğini tam olarak hatırlayamıyorum. Ona , göğsümü yanan bir ateş gibi dolduran o olağan zlem söndü ve ardında kül gibi yavaşça ufalanan anılar bıraktı. Onun yerine, her düşüncemi iŐgal eden Blaire. Sahilde birlikte günü düşündüğümde dudaklarımı bir glmseminin kapladığına hissediyorum. Onun bulaŐıcı kahkahaları kulaklarımda yankılanıyor. Onu tekrar görmek ve kollarıma almak için sabırsızlandığımın farkına varıyorum.

"Laurie? Orada mısın?" "zr dilerim. Ne diyordun sen?"

"İyi olduğuna emin misin? Sesin... bilmiyorum-komik geliyor."

Camdan dışarı bakıp geçen arabalara odaklanmaya çalışıyorum ama . Tek gördüğüm Blaire. Parmak ularım, onu öperken teninde gezinen ellerimin anısıyla karıncalanıyor. "Bilmiyorum."

"Sorun nedir?" diye , sesi yumuşak.

Mesele Şu ki, hiçbir Şey olması gerektiği gibi değil.

"Sanırım lanet olası aklıma kaybettim."

chapter ten.

Blaire

ERTESİ SABAH, kapının çaldığını duyduğumda saçlarımı kuruluyordum. Havluyu yakındaki bir sandalyeye koyduktan sonra, kapıda kimin olduğuna bakmadan önce ipek bornozumu sabitleyen kemeri sıkıyorum. Gözetleme deliğinden bakıyorum, gözlerim açılıyor ve onu dairemin dışında dururken gördüğümde yavaşça gülümsüyorum.

Kan beynime sıçradı ve kapıyı olabildiğince hızlı açtım. "Ne yapıyorsun he-"

Ben tepki veremedem Lawrence daireme giriyor, parmaklarını saçlarıma gömüyor ve beni kendine doğru çekerek vücudunu bana bastırıyor. Kollarımı içgüdüsel olarak boynuna doladığımda ve kendimi vahşi öpücüğünün saldırısına teslim ettiğimde ağız benimkini yakalıyor.

Ve ne öpücük ama.

Dizlerimin bağı çözülüyor, o çekildiğinde zar zor ayakta durabiliyorum. "Günaydın sevgilim," diyor boğuk bir sesle.

"Vay canına," diyebildim şaşkınlıkla, başımı hafifçe sallayarak.

Kollarını etrafımda sıkıyor, vücuduma sıcaklık aşıyor. "Çok haklısın."

"Çok mu mütevazı?"

"Bilemem." Eğri büğrü sırtıyor. "Neymiş o?"

"İmkânsız adam." Parmak uçlarımla durarak sırtıyorum ve çenesine yumuşak bir öpücük konduruyorum. "Günaydın... Bekle, senin çoktan işe gitmiş olman gerekmiyor muydu?"

Bakışlarını sabit tutarak elini kaldırıyor ve parmaklarının arkasının çenemin kıvrımını takip etmesine izin veriyor. "İşi siktir et. Günü benimle geçir."

"Yine mi? Bu kadar çabuk mu?"

Umursamazca omuz silkiyor. "Neden olmasın?"

Lawrence, dostum, beni ne kadar mutlu ettiğini bir bilsen.

"Peki ne yapmak istersiniz?"

Beni kollarının arasına alarak şaşırtıyor. Yatak odama yaklaştığında Lawrence eğilip ağzını kulağıma yaklaştırıyor ve boğuk bir sesle, "Sen. Bütün gün boyunca," diye fısıldıyor ve tüylerim diken diken oluyor.

Yatak odama girdiğinde, arka planda The Civil Wars'un Dust to Dust şarkısının çaldığını fark ediyorum. Beni nazıkçe yere bıraktığında ondan uzaklaşıyorum. Birden utandığımı hissederek perdeleri kapatmak için pencerelere doğru yürüyorum.

"Yapma," diye emrediyor Lawrence. Ellerim kumaşı kavrarken Lawrence arkama geçiyor ve kollarını belime doluyor. "Hiçbir şeyi kaçırmak istemiyorum. Benimle dans et."

Titreyerek nefes alıyorum. Başımı sallıyorum ve bir elimi boynunun arkasına koyuyorum, diğeri de doğal bir şekilde onunkinin üzerine düşüyor ve bedenlerimizi eskisinden çok daha yakınlaştırıyor. Ve bu şekilde melodi eşliğinde yavaşça sallanmaya başlıyoruz. Odam ve içindeki her şey kayboluyor. Lawrence ve onun kollarının bana verdiği his dışında hiçbir şey kalmıyor.

İpek bornozumu sabitleyen kemeri yavaşça çözüyor ve çıplak bedenim ona görünene kadar açıyor. Ellerinden biri vücudumda yavaşça ilerlemeye başlıyor, kalçalarımı okşuyor, parmakları karnımın üzerinde kayıyor, sıcak çekirdeğimin kenarlarını sıyrıyor, beni kasıtlı olarak çılgına çeviriyor. Göğüslerimi avuçluyor, boynumu aklıkla ısırırken meme ucumu sıkıyor ve acı içinde haykırmama neden oluyor. Dokunuşu alaycı, tahrik edici, ilahi ve geri döndürücü. Nefes alış verişimiz zorlaşıyor, sığılaşıyor.

"Al Lawrence," diyerek eline uzanıyorum ve onu dokunuşuna en çok ihtiyaç duyduğum yere yönlendiriyorum. Anın sıcaklığında ve kalçalarımızın erotik ritminde kaybolurken bedenlerimizden istek ve şehvet yayılıyor. "Sana burada ihtiyacım var."

Lawrence beni bırakıyor ve pencereye doğru itiyor. Geç de olsa birilerinin beni görüyor olabileceği aklıma geliyor ama umursamıyorum. Sırtımı ön tarafına yasladığımda, Lawrence'ın sihirli ellerinin kıcımı açtığını, o yasak yerde beni ovduğunu ve beni ateşe verdiğini hissettiğimde gözlerimi kapatıyorum.

"Hoşuna gitti mi?" diye soruyor, sesi arzuyla boğuklaşıyor. Vücudumdan aşağı kayarak arkamda diz çökerken çevirip ona bakıyorum. Onu izliyorum

Bir parmağını ağzına götürüyor, tükürüğüyle kayganlaştırıyor ve sonra beni ovuyor, yavaşça içime girip beni gerene kadar küçük daireler çizerek masaj yapıyor. Acı verici. Güzel. Yasak. Bir parmak daha ekliyor, acıyı artırıyor, zevki artırıyor.

"Parmaklarımın tatlı ve dar kıcını sıkmesi hoşuna gidiyor mu?"

Umutsuzca başımı sallıyorum. "Evet, Tanrım. Ağzına ihtiyacım var."

Lawrence kıkırdıyor ve parmaklarını geri çekiyor, yerine ağzını dar deliğimin üzerine koyuyor, dilinin her acımasız hareketiyle öpüyor, araştırıyor ve alıştırıyor. Damarlarımda şehvet akıyor.

Siktir

.

Siktir

.

Siktir

.

Siktir

.

Sanki açlıktan ölüyormuş ve ben onun son yemeğiymişim gibi beni yiyor. Kıcımı daha da açarak, dilinin içimde kaybolduğunu, içime girip çıktığını hissediyorum, acımasız bir hız. Ve parmaklarını bir kez daha eklediğinde, altımdaki yer sarsılıyor ve yıldızları görüyorum. Tek kelime etmeden kendimi itiyorum ve yüzümü ona dönüyorum. Nefesim düzensiz ve orgazm olamadığım için vücudum ağrıyor ama kendimi uçuyor gibi hissediyorum.

Ellerimi takım elbise ceketinin yakalarına koyarak gırtlaktan "Yatağa uzan. Seninle sevişmek istiyorum."

Lawrence soyunduktan sonra yatağa uzanıyor ve beni dikkatle izliyor. Şehvetle parlayan yeşil bakışları vücudumun üzerinde geziniyor. Önünde duruyorum ve bornozun vücudumdan aşağı kaymasına bilerek izin veriyorum, beni tamamen çıplak bırakıyor. Aramızda, katılaşmış kalbimi koruyan görünmez duvarlardan başka bir şey yok. Ama onlar bile onun tarafından yavaş yavaş aşındırılıyor.

Gözleri üzerimde, ona doğru ilerliyorum, içimde anlamadığım bir şey umutsuzca onu çağırırken her adım beni daha da yaklaştırıyor. Beni korkudan ya da heyecandan titreten şey bana dokunuşu ya da beni aldığımda hissettirdikleri değil, o.

Beni çağırıyor.

Ve bugün, gidiyorum. Tüketilmek istiyorum.

O bana uzanıyor ya da ben ona uzanıyorum. Hiç fark etmez. Her şey ellerimin, ağzımın, ciğerlerimin onunla ve bana hissettirdikleriyle dolu olduğu bir duygu girdabına dönüşüyor. Onun tadı, onun hissi, onun sesi

Beni okşuyor, dokunuşu beni baştan çıkarıyor. Önemli olan tek şey bu. O benim inlemelerimi yutarken ben de onun öpücüklerini yutuyorum. Parmaklarıyla bana işkence ediyor ve hıncır diliyle beni mest ediyor. Vücudum doyurulmamış bir tutkuyla ağrıdığında ve ona buna bir son vermesi için yalvardığımda, derin bir hamleyle içime giriyor, sevişmek sevişmek olmaktan çıkıp tek olmak isteyen iki beden birleşmesi haline gelene kadar beni beceriyor. Doruğa ulaştığımda tek gördüğüm kör edici bir ışık olana ve sıcaklık tüm vücuduma yayılana kadar beni beceriyor. Ve içime o kadar derin gömüldüğünde, beni döllerile doldurduğunda, enfes bir an için yalnız olmadığımı biliyorum.

Ve belki de bu kadarı yeterlidir.

Yatakta yan yatmış birbirimize bakıyoruz. Lawrence yanaklarındaki renkle, öpücüklerimden şişmiş dudaklarıyla ve ellerim yüzünden dağılmış saçlarıyla çok sevimli görünüyor. Bu adamın milyonlarca dolarlık bir imparatorluğu yönettiğini hayal etmek zor. Öne doğru eğilerek burnunun ucuna bir öpücük konduruyorum.

Memnun ve rahatlamış bir şekilde . "Bu neyle ?" Mutlu bir şekilde sırıtıyorum. "Canım öyle istedi, Bay Rothschild."

Gülümsemelerimiz dışarıdan gelen ışık gibi soluklaşırken sessizce birbirimizin gözlerine bakmaya devam ediyoruz. Bunu takip eden huzurda, göğsümde tam olarak anlayamadığım ya da kendime itiraf etmek istemediğim bir şeyin kırırdadığını hissediyorum. Gerçek her zaman işleri karmaşılaştırır ve benim hayatım zaten yeterince karmaşık.

Bu yüzden her şeyi görmezden geliyorum, unutmanın her zaman kolay olduğu derinlere gömüyorum ve kendimi anın tadını çıkarmaya bırakıyorum. "Biliyor musun, seninle tanıştıktan sonra eve gittim ve seni Google'da arattım," diyorum.

Eğlenen bir kaşını bana çeviriyor. "Peki ne buldun benim küçük dedektifim?"

"Ne kadar değerli olduğun ve mankenlerle aktrislerle olan düşkünlüğün dışında mı?" Ona alaycı bir bakış fırlatıyorum ve sonra kıkırdama nezaketini gösterip bunu inkâr *etmeyince* gözlerimi deviriyorum. "Pek bir şey değil. Ama dikkatimi çeken makale vardı. Gençken büyük bir hayal kırıklığı yaşadığınızı ve bu yüzden bir türlü görünemediğinizi düşünen bir blog yazarı var.

biriyle yuva kurmak için. Çok romantik bir klişe, değil mi? Ama merak ediyorum, bu doğru mu?"

Lawrence kendi eline bakarak, belimin kıvrımında küçük daireler çizerek bir yol izlemeye başlıyor. Nazik darbeler tenimde tüylerimi diken diken ediyor. Bir an gözlerinin önünden bir gölge geçiyor ve onları karartıyor. "Merakın kediye öldürdüğünü bilmiyor musun?"

Gözlerimi kapatıp sırt üstü dönüyorum, kendimi Lawrence'a ve onun gezinen parmaklarına teslim ediyorum. Eli vücudumun her köşesini ararken, öğrenirken, ezberlerken ve ateşe verirken nefesim düzensizleşiyor.

Bir an tereddüt ediyor, bana ne kadarını anlatacağını düşünüyor gibi. "Onunla tanıştığımda on yedi yaşındaydı ve tamamen ulaşamayacağım bir yerdeydi. Yirmi sekiz yaşında, kırkına merdiven dayamış ciddi, soğukkanlı ve mizahtan yoksun bir adamdım, ya da arkadaşlarım böyle şakalar yapardı. Onu takip etmek söz konusu bile olamazdı. Kendimi savunmam gerekirse, onu ilk gördüğümde kaç yaşında olduğunu bilmiyordum. Tek bildiğim ondan daha güzel bir kadınla hiç tanışmadığımdı.

"Ofise giderken yağmura şemsiyesiz yakalandım ve bir İrlanda barına sığındım. İçeri girdim ve yaşlı bir adamın bardakları parlattığı tezgâha doğru yöneldim. Oturup bir içki sipariş ettikten sonra etrafa bakındım ve hemen onu gördüm. Yan taraftaki masalardan birinde bir not defterine bir şeyler yazıyordu. Bir ödev üzerinde çalışan bir üniversite öğrencisi olduğunu tahmin ettim. Kaşlarının arasında küçük bir çatıklık vardı ve kendimi onu düzeltmek isterken buldum.

"Başını kaldırdı ve gülümserken gözlerimiz buluştu. Utanmıştım ve gözlerimi kaçırmak istedim ama gülümsemesi bunu imkânsız kılıyordu. Hilesiz, sanatsız ve davetkârdı. Alışık olduğumdan çok farklıydı."

"Kulağa hoş geliyor." Elimi onun elinin üzerine koydum. "Devam et... Sonra ne oldu? Onunla konuştun mu?"

"O gün değil, ama sonunda gittim. Barın müdavimlerinden ve saygın müşterilerinden biri haline geldiğimi söyleyebilirsiniz."

Gülüyorum. "Ne kadar düzenli?" "Bir gün bile kaçırmadım."

"Peki ya ? O da hep orada mıydı?"

"Öyleydi. Aslında bana ilk yaklaşan oydu. Her gün oraya sadece onunla konuşmak için gidiyordum, ama onu diğer müşterilerle sohbet ederken gördüğümde, tüm mekanı onunla doldurdum.

içsel ışık, kendimi değersiz hissettim ve fikrimi değiştirdim. Bir gün ayrılmaya hazırlanırken yanıma geldi ve kendini tanıttı. İlk hamleyi benim yapmamı beklemekten yorulduğunu, bu yüzden meseleyi kendi ellerine aldığını söyledi."

Kız bunu söylediğinde Lawrence'ın yüz ifadesini hayal etmeye çalışıyorum ve hafifçe gülüyorum. "Kulağa harika geliyor. Ondan hoşlandım."

"Yaşını öğrendikten sonra onu unutmaya karar verdim ve bara gitmeyi bıraktım. Ama uzak kaldıkça onu daha çok özleyor ve istiyordum. Kendimle savaştım ama kalbim kazandı. Kalp kaprisli bir şeydir, bilirsiniz. Ne isterse onu ister, mantığın canı cehenneme. Sonunda geri döndüm. Zamanla yakın arkadaş olduk ve bunu kabul ettim çünkü reşit olacağı ve ona çıkma teklif edebileceğim güne kadar zamanımı bekliyordum." Duraksıyor, geçmişte kaybolmuş gibi görünüyor.

"Uzun zamandır ilk kez birinin beni ben olarak gördüğünü hissettim, Alexander ve Barbara Rothschild'in oğlu ve Rothschild Medya'nın varisi Lawrence olarak değil." Yakışıklı yüzünde yumuşak bir gülümsemeyle başını sallıyor. "Gençti ama hareketlerinde ve bana bakışında beni çılgına çeviren bir şeyler vardı. Günler geçtikçe ona delicesine aşık oldum ve onu uzaktan sevmekten mutluluk duydum. Onun da bana karşı hisleri olduğunu biliyordum. Ama ne kadar derin olduğundan emin değildim.

"Bir keresinde film izledikten sonra eve dönerken bana onu neden hala öpmediğimi sordu. Şaşkına dönmüştüm ama yine de güldü ve beni öptü. On sekiz yaşına bastığı gün büyükbabasıyla konuştum ve ona torununu çok sevdiğimi ve ona çıkma teklif etmek için izin istediğimi söyledim."

"Neden babası değil?"

"Anne ve babası o çok küçükken ölmüş, onu ve küçük kardeşini büyükanne ve büyükbabalarının bakımına bırakmışlar."

Onun hikâyesinin Ronan'inkine çok benzediğini düşünerek kaşlarımı çatıyorum. Ama onu düşünmek istemediğim için bu düşünceyi zihnimin gerisine itiyorum.

"Büyükbabası bana onay verdi. Planım onu büyükannemin sekseninci doğum günü partisine davet etmek ve oraya vardığımızda nihayet harekete geçmekti. Oraya vardığımızda onu aile üyeleriyle, yakın arkadaşlarımla ve en iyi arkadaşım Bradley Stanhope ile tanıştırdım."

Gözlerim şaşkınlıkla açıldı. "Stanhope Steel'den mi?" Çenesi sıkıştı. "Onu tanıyor musun?"

"Tabii ki. Kendisini şahsen tanımıyorum ama eskiden en sevdiğim aktris Penelope Pitt ile çıkıyordu."

Acı acı gülüyor. "Evet, bu Bradley. O altın çocuktur. Yanında her zaman güzel bir kadın olurdu, herkes tarafından sevilirdi, bense içime kapanıktım, kızların yanında son derece utangaçtım ve burnum hep bir kitapta olurdu."

"Madem birbirinizden bu kadar farklıydınız, nasıl oldu da en iyi arkadaş oldunuz?"

"Ailelerimiz birbirine çok yakındı. Birlikte büyüdüğ ve okula gittik. Ben onda kendimde olmayan şeyleri gördüm ve bunun için ona hayranlık duydum. Ben ailemin koyduğu sorumluluklar içinde boğulurken o istediği her şeyi yapmakta özgürdü. Sanırım bir parçam onun gibi olmak, herkes tarafından sevilmenin nasıl bir his olduğunu bilmek istiyordu."

"Oraya vardktan sonra ne oldu?"

Umursamazca omuz silkiyor ama adının geçmesiyle gözlerinin nasıl sertleştiğini gizleyemiyor. "Bradley onu gördü ve istedi. Görünüşü, soyadı ve ona gösterdiği ilgiyle gözlerini kamaştırdı."

"Ne! Aman Tanrım... hayır." Başımı sallıyorum, Lawrence için kalbim parçalanıyor. "Ama o-"

"Beni seviyor musun?" diye alay eder, sesi soğuktur. "Hayır, Blaire, sevdiğini sanmıyorum."

Kısa süre sonra çıkmaya başladılar ve ben de yoluma devam ettim." "Ama onu hiç unutmadın, değil mi?"

Bakışlarımı tutuyor ve ben bunun cevabını biliyorum. "Bir gün ona rastladım. Onu görür görmez bir şeylerin ters gittiğini anladım. Gözlerini aydınlatan o olağan ışık kaybolmuştu. Yürümeye devam edecek ve onu görmemiş gibi davranacaktım."

"Ama?"

"Hıçkırarak ağladı, zayıf olduğu için onu affetmem için yalvardı. Sakinleştiğinde Bradley'nin bebeğine hamile olduğunu ama Bradley'nin artık onu istemediğini itiraf etti. Bradley ondan kurtulmasını söyledi. Hayatından çıkması için ona para teklif etti," diyor tiksintiyle.

"Piç kurusu. Ne yaptın sen?"

Duraklıyor. "Ona benimle evlenmesini ve bebeği kendi çocuğum gibi büyütmeme izin vermesini istedim. Ama o teklifimi reddetti. Sevdiğinin ben olduğumu fark edemeyecek kadar Bradley tarafından kör edildiğini ama bu yüzden benden faydalanamayacağını söyledi."

"Seni tatlı adam." Kalbim çok geç kalan kadın ve yanımda yatan adam için acıyor. Aşk onunla acımasızca oynadı. "Peki ya sonra?"

"Büyükannesini ve büyükbabasını görmeye gittim. İlk başta paramı almadılar ama hiçbir şeyin fikrimi değiştirmeyeceğini görünce yardımımı kabul ettiler ve ben de bundan memnunum."

Bir kıskançlık dalgası göğsüme çarpıyor. "Onu hâlâ seviyor musun?" Gözleri benimkileri yakıyor. "Hayır, Blaire. Sevmiyorum."

Karşımdaki adama karşı duyduğum ani bir şefkat dalgası içime doluyor ve beni sersemletiyor. Gözlerindeki kasvetli bakışı silmek istercesine üzerine tırmanıyor ve her tarafına öpücükler yağdırıyorum. "Ne düşünüyorum biliyor musun?"

"O nedir, sevgilim?"

Dilimi göğüs ucunda gezdiriyorum, yüzümü sapkın bir gülümseme süslüyor. "Bence şampanya içerek kendimizden geçmeliyiz." Kolumu arkama atıp sikini avucumun içine alıyorum, yavaşça pompalıyorum ve parmaklarımın arasında sertleştiğini hissediyorum. "Belki de şişmanlatıcı, yağlı bir yemek sipariş etmeliyiz..."

"Öyle mi?" diye nefes alıyor, gözlerini kapatıyor.

Yakaladım seni, bebeğim. Savunması düştüğünde, onu hızlıca bırakıp saldırıyorum. Koltuk altlarından ve yanlarından gıdıklayarak onu güldürüyorum. Lawrence beni ters çevirip vücudunun altına hapsederek şok ettiğinde ve gıdıklayan parmaklarıyla vücuduma acımasızca saldırmaya başladığında kazandığımı düşünüyorum. Ve gülüyoruz, gülüyoruz, karnımız ağrıyana ve ikimizin de gözleri yaşarana kadar gülüyoruz.

"Tanrım, dur Lawrence," diye . "Sana yalvarıyorum." "Kelimeleri söyle."

"Sen kazandın! Sen !"

Lawrence duruyor ve vücudumun her santimini öpmeye başlıyor, diliyle beni yatıştırıyor. Ağzıma ulaştığında, ağzımı açtım ve onun saldırısını memnuniyetle karşıladım, onun için açtım.

"Lanet olsun, Blaire," diyor boğuk bir sesle ve benden . Lawrence saçlarımı elleriyle sarıyor, bakışları yüzümde geziniyor. "Bana ne yaptığın hakkında bir fikrin var mı?"

Başımı sallıyorum, ama beni şaşırtan ve bir an için suskun bırakan şey, gözlerinden süzülen bir anlık duygu belirtisi oluyor.

"Bana yeniden yaşamanın nasıl bir his olduğunu hatırlatıyorsun, Blaire. Beni-"

Sözleri kulaklarımı doldururken, duyduğum başka bir ses ve gördüğüm başka bir yüz...

Sırıttıyor. "-Benimle çık, Blaire."

Gülümsemeye karşı koyarak başımı sallıyorum. "Buna pişman olacağımı biliyorum." "Belki... ama biraz yaşa."

"Hayatımın planlı ve karmaşık olmamasını seviyorum."

"Pişmanlıklarla dolu bir hayat yaşamak, hiç yaşamamaktan daha iyidir."

Sesini alçaltıyor ve boğuk bir sesle ekliyor, "Sana nasıl yapıldığını göstereyim."

Hayır, hayır, hayır, hayır, HAYIR! Ronan bu anı bozamaz. Bozamaz. Bozamaz. Şimdi olmaz, lütfen, lütfen, *lütfen*. Lawrence'ın yanaklarını kavrayıp onu kendime yaklaştıırken kalbimdeki sızıyı duymamasını umuyorum. "Sus... öp beni, Lawrence."

Dudaklarımız birleştğinde, kendimi onu her şeyimle öperken buluyorum, bu adamın istediğim kişi olduğuna inanarak kendimi kandırıyorum. Ve dudaklarımız arasındaki savaş daha acil, daha sert hale geldikçe, kendimi kendi yalanıma inanırken buluyorum.

çekiliyor. "Hadi evime dönelim."

"Neden?" Uykulu uykulu göz kırpmıyorum. "Evimin nesi var?" "Hiçbir yok."

Kollarını bana daha sıkı doluyor. "Uyanmak istiyorum
seninle yatağında."

Odasının güvenli ortamında, sıcak ve memnun bir şekilde Lawrence'ın kollarında uykuya dalmaya başlıyorum. Ve yalanlarımın aldatıcı katmanlarından sıyrılıp içindeki gerçekleri ortaya çıkardığı o yarı bilinçli durumda, başka bir kollar kümesi diliyorum.

chapter eleven.

Lawrence

KOLLARIMI ONA DOLADIĞIMDA, onu kendime çekiyorum ve uyumasını izliyorum. Burnumu saçlarına gömüyorum, onu içime çekiyorum ve keşke bana neler yaptığını, bana neler hissettirdiğini, beni nelere özlettiğini ona anlatabilseydim. Ona geçmişimi anlatmayı planlamıyordum. Daha önce hiç kimseye anlatmamıştım. Yine de kendimi ona açılırken buldum ve ilk kez geçmişe dönmek canımı acıtmadı. Sanki artık gerçekten geçmişte kalmış gibi.

Kıkırdıyorum ve beni nasıl böyle bir deliliğe, böyle bir istek ve ihtiyaca sürükleyebildiğini düşünüyorum.

Bazen karmanın bizimle alay etmekten hoşlanıp hoşlanmadığını merak ediyorum. Hayata sola gitmek istediğinizi söylüyorsunuz, ancak o yolu kapatan bir kaya buluyorsunuz, bu yüzden sağa gitmeniz gerekiyor. Hayata, evlenmek istediğiniz kadını bulduğunuzu söylersiniz, ancak onun en yakın arkadaşınızı sevdiğini keşfedersiniz. Hayata, uyuyan kalbinizin artık hiç kimseyi ya da hiçbir şeyi gördüğünde atmadığını söylüyorsunuz ve o ne ? Size kıvrak dilli, gözlerinden ateş fışkıran bir kadın gönderiyor ve onu gördüğünüzde sadece kalbinizin çarpmasını sağlamakla kalmıyor, aynı zamanda kalbinizin öylesine yoğun, öylesine tutkulu çarpmasına neden oluyor ki, henüz paramparça olmadığına şaşıırıyorsunuz. Hayata, tamamlanmak için ihtiyacınız olan tek şeyin iş ve başarı olduğunu söylersiniz ve öyledir de... ta ki onu gülümsetene kadar. Ve sonra hepsinin bir yalan olduğunu anlıyorsunuz çünkü sahip olduğunuz her şeyi ve hatta sırtınızdaki kıyafetleri bile sadece onun bir gülümsemesi için feda .

Bu yüzden onun bedenine sahip olmanın artık benim için yeterli olmadığı gerçeğine şaşırmamalıyım. Hepsini istiyorum. Ondan her şeyi istiyorum.

Ellerimde , sikimin içinde titreşmesini, tırnaklarının sırtımı izlemek. Benimle birlikte kendini kaybetmesini izlemek, ona verdiğim zevkle ...

Tanrım, görölmeye değer bir manzara.

O anlar için yaşıyorum çünkü vahşi güzelliğimi o zaman görüyorum. Korkuları olmayan, akıl oyunları olmayan. Ve o çok güzel. Ve o bir yıkım. Onun bir parçasına sahip olmuş ve hala sahip olabilecek birini düşünmek bile beni kıskançlıktan çıldırtıyor, çünkü o henüz bilmese de bana ait.

zaman benim için çok geç olduğuna inandım. Aşk beni ilk kez hayal kırıklığına uğrattığında, bir daha ona inanmak için kandırılmayacağıma dair kendime söz verdim. Ama kollarımda uyuyan kadına bakarken, kararlılığımın parçalandığını hissediyorum. Umut, hiç sönmemiş bir alev gibi yeniden alevleniyor. Belki de yanılıyordumdur - belki benim için bir şans daha vardır. Yanağını okşuyorum, parmaklarım sıcak teninin yumuşaklığında kalıyor. Umuda tutunmak aptalca olabilir ama bazen elimizde kalan tek şey umuttur. Ve bu kadın her şeyi istememi sağlıyor. Her kahkahayı. Her öpücüğü. Her inilti. Her düşünceyi. Hepsinin benim olmasını istiyorum, her biri için kendi kanımla ödeme yapmam gerekse bile. Ama de bu, değil mi? Ben istiyorum benim olması için.

Ve sadece benim.

Blaire kollarımda kıpırdanıyor, anlaşılmaz bir şeyler mırıldanıyor. Başımı eğip alnından öperek, "Şşş, aşkım. Uyu."

Birkaç dakika geçtikten sonra, hareketsiz yatıyor, nefes alıp vermesi yavaşlıyor, uykusunda şöyle dediğini duyuyorum, "Ronan... geri dön. Bana geri dön."

chapter twelve.

Blaire

GÜLÜMSEYEREK UYANDIM. Kollarımı yatağa açıp Lawrence'a uzandığımda yanımda boş, soğuk bir yastık buluyorum. Çarşaflar belime kadar inerken hızla doğruluyorum. Sağıma ve soluma baktığımda ondan hiçbir iz göremiyorum. Ne banyoda ne de gömme dolabında.

"Lawrence?" Cevap yok. "Orada mısın?" Hala cevap yok.

Kaşlarımı çatarak, neden veda etmeden gittiğini merak ettim. Hiç onun yapacağı bir şey değil. İşe gitmeden önce beni hep uyandırır.

Elimi kaldırıp şişmiş ve sıcak dudaklarıma dokunuyorum ve neden bu kadar hayal kırıklığına uğramış ve... incinmiş hissettiğimi anlamaya çalışıyorum? Uyandığımda uzun zamandır ilk kez mutlu ve memnun hissediyordum. Tek yapmak istediğim onu öpmek ve onunla konuşmaktı. Bunun yerine, boş bir yatak vardı ve görünürde Lawrence yoktu.

Sırtımı yatak başlığına yaslamak üzereydim ki aklıma cep telefonum geldi. Belki de bana neden veda etmeden gittiğini açıklayan bir mesaj göndermiştir. Telefona uzanırken, kafamın içinde beni becermek için para ödediğini, bana karşı hiçbir yükümlülüğü olmadığını ve son birkaç gündür paylaştığımız her şeyin sadece Lawrence'ın kibarlığı söyleyen sesi duymazdan geliyorum. Telefonumu elime aldığımda, yeni bildirim olmadığı gerçeğini görmezden gelerek ekranı kaydırıp açıyorum ve yine de mesajlarıma bakıyorum. Ondan gelen hiçbir şey yok.

Kapının çalındığını duyduğumda önümdeki duvara bakarken elimdeki telefon halsiz bir şekilde yatağa düşüyor.

"Bir dakika lütfen." Beyaz çarşafı tutup hızla yukarı çekiyorum ve vücudumun ön kısmını örtüyorum. Kalbim daha hızlı başlıyor, belki de gitmeyen Lawrence'tır düşünüyorum. "İçeri gel," diyorum.

Kapıya doğru odaklanıp gülümsemeden önce hiçbir şeyin görünmediğinden emin olmak için aşağıya bakın.

Gülümsemem düşüyor.

Elinde yemek dolu bir tepsi taşıyan hizmetçinin odaya girişini izliyorum. Tereyağı ve taze meyve kokusu midemin açlıktan guruldamasına neden oluyor.

İlk bakışta benden hoşlanmamış gibi görünen altmışlı yaşlarının başındaki Bayan Woods, bana bir şahini andıran gözlerle bakıyor. Onlarda çok fazla onaylamama görüyorum. Onun bakışları altında kendimi halıya üzüm suyu döktüğü için cezalandırılmak üzere olan küçük bir kız çocuğu gibi hissediyorum.

"Laur-Mr. Rothschild sizin kahvaltıya ihtiyacınız olduğundan bahsetti.

Bunun nereye yerleştirilmesini istersiniz, Bayan White?"

Gülümsemeye karşı koymaya çalışırken daha dik oturuyorum. "Öyle mi yaptı?" *Aman Tanrım, Blaire. Çocuk gibi davranıyorsun. Kendine çeki düzen ver.* Boğazımı temizliyorum ve yanımdaki komodeye doğru başımı sallıyorum. "Burası iyi, teşekkürler."

Tepsideki eşyaları yerleştirmesini izlerken, Çin kahve cezvesinin yanında duran bir buket beyaz orkideyi fark ediyorum. Bir tanesinin yaprağına dokunmak için uzandım.

"Bunlar Bay Rothschild'in hediyesi."

Gözlerimi onunkilerle buluşturmak için kaldırıyorum. "Lawrence onları sabahın köründe nasıl aldı?"

"Özel teslimat," diyor kuru bir sesle.

"Tabii ki." Lawrence ne isterse, onu alır. Sırıtarak başımı sallıyorum. "Haber verdiğin için teşekkür ederim."

Dudaklarını büzerek başımı sallıyor. "Hepsi bu kadar mı Bayan White?"

"Lütfen bana Blaire de. Formalitelerden nefret ederim." Onda beni sevmesini istememe neden olan bir şey var. Belki de Lawrence'ın onun bebekliğinden beri ailesinin yanında çalıştığını söylemesiyle ilgilidir. Ona sırtıyorum ama o mesafeli duruyor.

"Kahvaltınızın tadını çıkarın, Bayan White." Sanki bu hareket ona bedensel bir acı vermiş gibi başını hafifçe öne eğiyor ve ayaklarının üzerinde dönerek beni odada yalnız bırakıyor.

Bu iyi gitti, değil mi?

Tam yemeğe uzanacaktım ki telefonumun çaldığını duydum. Hemen kaptım ve Lawrence'ın iş numarası olduğunu gördüm. Heyecanlı ve gergindim.

Hemen cevap ver. "Lawrence?" D n gecek  gülümseyen adam  düşünerek nefes alıyorum.

"Merhaba, Blaire. Ben Gina, Bay Rothschild'ın kişisel asistanı."

"Merhaba Gina," diyorum yarım a ızla, sesimdeki hayal kırıklı ını gizleyemeyerek.

"Bay Rothschild bugün  ehir dışına çıkacağını ve bir hafta boyunca d nmeyece ini size bildirmemi istedi. Bu süre zarfında şehirden uzaklaşmak isterseniz kona ımızda kalabilece inizi ve Long Island'daki malikaneyi kullanabilece inizi söyledi."

Bu haber suratına inen bir yumruk gibiydi. "Bugün seyahate çıkacağını bilmiyordum. Bundan hiç bahsetmedi."

"Bu çok son dakika gezisi."

"Anlıyorum." Ho  a kal demek için bile aramadı. Sanırım ben onun için sadece bir i  anla masıyım. Bunu biliyordum. . Benim istediğim de bu. Peki neden bu konuda bu kadar boktan hissediyorum? Neden bu kadar acıtıyor?

"Ayrıca, farklı bir emlakçıyla temasa geçtim. Adı Claire Michaels. Bundan sonra size o yardımcı olacak."

Lawrence'ın geçen gecek  öfkesini hatırlayarak inliyorum. "Gina... William'a ne oldu? Lütfen bana gerçeği söyle."

", Bayan White. Her  ey ." "Oh."

"Her neyse, i e dönmeliyim ama bir şeye ihtiya ınız olursa beni arayın. İyi günler dilerim."

"Bekle! Bir şey daha var." "Evet?"

Bir sonraki soruyu sordu um için kendimden nefret ederek gözlerimi kapatıyorum. "Lawrence'ın benim için başka bir mesajı var mıydı?"

"Korkarım ki hayır. Ama onun için bir tane bırakmak ister misiniz?"

Evet. *Neden veda etmeden beni terk ettin? Payla tığımız her şey bir yalan mıydı?* "Hayır, sorun değil. Teşekkür ederim."

Telefonu kapattıktan sonra yemeğe bakmak için dönüyorum ve artık a  olmadığım için tepsiyi kenara itiyorum. Açıklanamaz bir keder g  s m  doldururken, bunun hiçbir zaman tam olarak geli memi  güzel bir şeyin sonunun ba langı ı olduğu gibi garip bir hisse kapılıyorum.

Belki de çoktan olmuştur.

Elly'yi arayıp günü benimle geçirmesi için davet ettim. İlk başta gelmek istemiyor, prensipler falan gibi saçma sapan şeyler söylüyor ama merakı galip geliyor ve sonunda davetimi kabul ediyor. Bir süre önce bahsettiği müzisyen erkek arkadaşını da getiriyor.

Koşu bandında bir saat koştuktan sonra duş alıp giyiniyorum, en sevdiğim kot pantolonumu ve omzu açık gri kazağımı giyiyorum. Aşağıya bakarken Elly ile yaptığım kısa konuşmayı hatırlıyorum. Görünüşe göre müzisyeniyle aralarındaki ilişki ciddileşmeye başlamış. Onun adına çok mutluyum ama bir yanımda son birkaç aydır yanında olamadığım için hem suçlu hem de üzgün hissediyor. Ondan kaçtığımı biliyorum ama ona işleri ne kadar berbat ettiğimi söylemeye hazır değilim. Ve Elly'yi tanıyorsam, sadece kendimi suçlamam gerektiğini söylemekten çekinmeyecektir.

Ellerimi ön ceplerime gömüyorum ve bizim kadar farklı iki kızın nasıl en iyi arkadaş olduğunu düşünüyorum. Ve dürüst olalım, beni yargılamadığı ve manik ruh hallerime katlandığı için o bir aziz.

Elly ile tanıştığımda yaklaşık iki yıldır şehirde yaşıyordum. Homme'da çalışmaya başladığı anda, çalışanlardaki herkes onun dışa dönük kişiliğine aşık oldu. Yani ben hariç herkes. Kızın vücudunda tek bir kötü kemik olmadığını *bilmeme* rağmen arkadaş canlısı tavrına ve hazır gülümsemelerine güvenmiyordum. Pozitif enerji yayıyordu.

Üç ay boyunca birlikte çalıştıktan sonra, Pierre adında bir garson ve aktör ve çok seksi bir Fransız model, Queens, Astoria'daki çatı katında bir parti verdi ve herkesi davet etti.

O sırada orada erkek arkadaşıyla birlikteydi, bana sorarsanız tam bir pislikti. Onu görür görmez, ondan hoşlanamayacağımı anladım. Belki de etek giyen her şeyle flört etmesinden ya da sürekli işinden ve ne kadar para kazandığından bahsetmesinden kaynaklanıyordu. Gerçekten, ne kadar çok övünürse, aletinin o kadar küçük olduğunu hayal ediyordum. Elly'nin onunla ne yaptığını anlayamıyordum ama aşkın gizemli yolları vardı.

Pierre, dangalağa Elly ile nasıl tanıştığını sorduğunda her şey tepetaklak olmaya başlamıştı. Çok net hatırlıyorum. Elly elini Pierre'e uzatırken ona baktı.

göğsünde avuç içi.

"Odadaki en güzel memeler ondaydı," dedi kendini beğenmiş bir tavırla. Bir kolunu kızın omuzlarına doladı ve onu kendine doğru çekti. Kız dondu kaldı. Ve ilk kez, hazır gülümsemesinin ardında ne kadar acı ve güvensizlik sakladığını fark ettim. Ayrıca bunun onu insanların önünde ilk kez aşağılayışı olmadığını da sezdim.

Grubumuz sessizleşirken Elly nazikçe onun elinden kurtuldu ve tuvalete gitmesi gerektiğini söyledi. Onun kalabalığın içinde kayboluşunu izledikten sonra ona döndüm. "Vay canına, senin için çok üzülüyorum." Bakışlarımın onun vücudunda gezinmesine izin verdim ve onun için hissettiğim tüm aşağılama ve iğrenmeyi görebilmesini umdum. "Onun hakkında bu şekilde konuşman gerekiyorsa *çok* küçük bir penisin olmalı." Cevap vermesine fırsat vermeden uzaklaşmadan önce tatlı tatlı gülümsedim.

Söylemeye gerek yok, korkak gecenin geri kalanında benden kaçtı.

Daha sonra, herkesle vedalaştıktan sonra asansöre doğru ilerliyordum ki birine bağırarak bir adamın tanıdık sesini duydum. Yürümeye devam mı etsem yoksa geri dönüp birinin yardımına ihtiyacı olup olmadığını mı öğrensem diye düşünürken, üzerimdeki floresan ışığı tenime sarı bir renk verirken olduğum yerde durakladım. Sağduyu bana bunu dikkate almamamı, olaya karışmamamı söyledi.

Sonunda içgüdülerim kazandı. Bağırışmaların geldiği yöne doğru yürüdüm. Çıkış merdiveninin kapısının arkasından geliyordu. Kapı kolunu tuttuğumda adamın bağırdığını duyabiliyordum, sözleri büyük bir nefret ve öfke taşıyordu. Gerçekten de daireye geri dönüp Pierre'i almalıydım ama tek düşünebildiğim birinin yardıma ihtiyacı olduğuydu. Çantamdan her zaman yanımda taşıdığım biber gazını çıkardım ve kapıyı açtım. Bakışlarım hemen erkek arkadaşı tarafından duvara çarpılan Elly'ye odaklandı, ardından dudağındaki kesikten kan sızan yüzüne odaklandım.

İkisi de aynı anda bana bakmak için döndüler. Bakışlarımız buluştuğunda onun gözlerinde gördüğüm dehşeti asla unutacağımı sanmıyorum. Ve onunkinde gördüğüm nefreti. Gitmiş, öfke içinde kaybolmuş, ruhsuz görünüyordu.

"Bizi yalnız bırak, seni lanet sürtük. Meşgul olduğumuzu görmüyor musun?"

Bulduğum yerden biber gazının o kadar da etkili olmayacağını hemen fark ettim. Onlara yaklaşmayı düşündüm ama bu fikirden vazgeçtim.

geldiği kadar çabuk. Onu daha da kızdırarak Elly'yi daha fazla tehlikeye atmak istemedim. Bana yaklaşmasına ihtiyacım vardı.

Düşün, Blaire, . Oh

Tanrım.

Siktir. Siktir. Siktir.

"Hayır. Bırak gitsin."

Gülümsedi, omuzlarını daha sert kavrayıp Elly'nin acı içinde inlemesine neden olurken beni iliklerime kadar ürpertti. "Peki ya yapmazsam? Ne yapacaksın, ha? Muhtemelen o güzel boynunu tek elimle ikiye ayırabilirim."

Rahat görün. Ne kadar korktuğunu görmesine izin verme, Blaire. "Senden korkmuyorum. Pierre'in dairesi bu kapının hemen ardında. Gidip onu çağırabilirim, böylece ona ve çocuklara seni dövmek için bekledikleri bahaneyi vermiş olurum." Yardım çağırmayı düşündüm ama Elly'den kurtulmak için onu merdivenlerden aşağı itmesinden çok korkuyordum.

Elly'yi tutuşunu gevşettiğini gördüm, söylediklerim kafasına dank etti. "Siktir git.

Bir avuç korkaktan korkmuyorum."

Omzumu duvara yasladım ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum, emniyet kapağını açarken küçük şişeyi sakladığımdan emin oldum. "Öyle olabilir ama en az on erkeğe karşı sen olacaksın. Ve Elly ile çok iyi arkadaş olan on kişiye. Ona ne yaptığını gördüklerinde son derece sinirlenecek on adam." Elly ile arkadaş olduklarından bile emin değildim ama bunu bilmesine gerek yoktu. "Eğer Elly'nin gitmesine izin verirsen, onları almaya gitmem. Onlar sana zarar vermeden gitmene izin vereceğim." Ona gülümseyerek, sözlerimle alay ederek, püskürtmeye hazırlandım. "Sana acıyacağım."

Ve işte bu oldu. Elly'yi kenara itti ve bana doğru yürümeye başladı. Ama Elly ikimizi de şaşırtarak onun kasığına bir diz attı ve acı içinde bağırırken yere düşmesine neden oldu. Elimden biber gazını kaptı ve ona doğru yürüdü. Gözyaşları yüzünden akarken, "Bitti, seni pislik. Bana son kez elini sürüyorsun." Sonra da benim biber gazımı onun üzerinde kullanmaya başladı. Pierre'in dairesine geri dönerken onu acı içinde inlerken bıraktık.

Pierre olanları anlatır anlatmaz polisleri aradı. Kaşının üzerinde bir torba donmuş bezelye tutan Elly dönüp bana baktı ve

beni omzumdan dürttü. "Teşekkür . I-"

"Kendini açıklamak zorunda değilsin. Ve bunu aklından bile geçirme."

Bir süre sessiz kaldı, yere baktı, sonra sessizliği bozdu. "Bu *gerçekten* aptalcaydı, biliyor musun?" dedi içtenlikle.

Bakışlarıyla buluşmadan önce gözlerim yarılmış dudağına takıldı. "Biliyorum, ama en azından bunu yapabilirim."

"Nankörlük etmek istemem çünkü orada olduğun için çok şanslıyım..." Bir an için gözlerini kapadı ve iç çekti. "Yapmasaydın ne olurdu bilmiyorum ama neden gidip Pierre'i getirmedi? Seni böyle bir insan olarak düşünmemiştim-"

"Başkalarına yardım etmek için yolumdan çekilmek mi?"

Utançla kızarıırken, dudaklarının kırmızısını vurgulayarak solgun yüzüne renk gördüm. "Evet..."

"Değilim," dedim, umursamazca omuz silkererek, yaklaştığını hissettiğim kalp kalbe çarpışmadan rahatsız oldum.

Sanki beni ilk kez görüyormuş gibi bir an boyunca bana uzun uzun baktı. Onun delici bakışları altında kıpırdandım çünkü belki de her şeye rağmen içimi görüyordu. "Aslında yanılmışım. Sen başkalarına yardım etmek için elinden geleni yapan bir insansın, sadece öyleymiş gibi davranmayı seviyorsun-"

"Taş kalpli, kendine hizmet eden kaltak mı?"

"Bu kadar açık konuşmayacaktım ama evet... *bu*."

"Ben bunların hepsiyim, Elly, ve çok daha fazlası. Yaptığım şey seni yanıltmasın. Bunu herkes yapabiliirdi."

Gülümsemesi genişlerken başını salladı. "Kendine bunu söylemeye devam et ama fikrimi değiştirmemi sağlayamayacaksın. Sen iyi bir insansın Blaire, bunu itiraf etmek sana acı verse bile."

"Dinle, olanlar bizi arkadaş yapmaz." "Evet, yapar."

"Hayır, öyle değil. Yalnız olmayı seviyorum. Kız arkadaşlarımla falan takılmam."

"Teşekkür ederim, Blaire."

"Bunu düşünmeyin. Benim konumumda olan herkesin yapacağını ." "Bu bir yalan ve sen de bunu biliyorsun."

Ve böylece arkadaşlığımız doğdu.

Elly ve eşini resmi oturma odasındaki şöminenin üzerine asılmış çok ünlü bir manzara resmine hayran hayran bakarken buluyorum. Şaşırmadım çünkü ilk gördüğümde ben de aynı şeyi yapmış ve sanatçının zamansız eserini hemen tanımıştım.

Duruyorum ve tuvalden fırlayan cesur renklere bir kez daha hayran kalıyorum. "Çılgınca, ha?"

Elly dönüp bana bakıyor ve yüzündeki ifade gülmeme neden oluyor. En iyi arkadaşımı etkilemek zordur ve sanırım Lawrence bunu başardı. Gerçekten, bu onun için çok tipik ve çok adaletsiz.

"Lütfen bana bunun gerçek olmadığını söyle, Blaire," diyor Elly, sesinde hayret ve inançsızlık savaşıyor. Ama ben cevap vermeye fırsat bulamadan sözümü kesiyor. "Ciddi misin? Adamın Monet'si mi var?" Duraklıyor, başını sallıyor. "Buna inanamıyorum."

Bakışlarım bir an için onun yanında duran güzel adama takılıyor, sonra tekrar şaşkın Elly'ye dönüyor. Onun tepkisi karşısında o da şaşkın görünüyor. "Buna inan dostum, çünkü inanıyor. O senin deyiminle bir koleksiyoncu."

"Ne kadar milyarder ve klişe bir adam."

"değil mi?" Ona doğru yürüdüm ve kocaman sarıldım. Tanrım, bu kadını özlemişim. "Ve daha yarısını bile görmedin."

Gitmesine izin veriyorum ve Lawrence'ın evinin ihtişamını özümserken odayı taramasını izliyorum. Perde olarak kullanılan zengin ipekler, zorunlu İran halısı, ahşap mobilyaların parlak cilası, bir sehpayı süsleyen Tiffany lamba ve liste uzayıp gidiyor. Kaba olmalı, ama değil - zarif ve zamansız. Gerçekten de, satın alamayacağınız türden bir zarafet; içine doğmak gerekiyor. Ve gerçekten, aile parası gibi para yoktur. "Demek yüzde birlik kesim böyle yaşıyor, ha? Bu müstehcen."

"Saçma ama etkilendiniz."

Aynı anda hem iç geçiriyor hem de gözlerini deviriyor. "İtiraf etmekten nefret ediyorum ama evet, olmamak çok zor. Dürüst olmak gerekirse. Ronan'ı bizi alması için Rolls Royce'la gönderdiğin an çok etkilendim." Ronan'ın adının dudaklarında aşına bir şekilde anılması beni şaşırtıyor ama Elly bunu fark etmemiş gibi görünüyor.

"Ve ben çok kaba davranıyorum." Ellerimi tutuyor ve beni şöminenin yanında duran yakışıklı arkadaşına doğru yönlendiriyor. "Blair Alessandro'yla, Alessandro da Blair'le tanış."

El sıkışırken onu içeri alıyorum. Elly onları nasıl seçeceğini iyi biliyor. Adam, keşke yapsaydım dediğim ama asla yapmadığım bir hataya benziyor. Dipsiz günah çukurları gibi görünen delici kara gözler, ruhum kadar siyah saçlar ve zevk için yaratılmış bir vücut. Bacaklarda seksi unutulmuş, o gerçekleşmeyi bekleyen bir orgazm.

"Sonunda sizinle tanışmak harika," diyorum.

Yarı sırtıma yarı baştan çıkarma olan yavaş bir gülümsemeyle gülümsüyor. Yüce İsa. "Ben de öyle. Elly bana senin hakkında çok şey anlattı."

"Aman Tanrım. Bu kulağa pek de umut verici gelmiyor."

Elly onun elini tutup parmaklarını birbirine geçirirken güler. "Alessandro, bebeğim, Blair için getirdiğimiz hediye alabilir misin? Dışarıda kapının yanında bıraktım."

Güzel Alessandro onu ensesinden yakalıyor, öne doğru çekiyor ve derin ve yoğun bir şekilde öpüyor. Dilleri birbirine dolanırken, kendimi kızarıırken buluyorum. İffetli biri değilim, hatta hiç değilim ama bu öpücükte paylaşılan samimiyet ve tutku, onların sevişme görüntülerini akla getiriyor ve benim bile sınırlarım var.

Rahatsız, boğazımı temizliyorum. Alessandro ondan uzaklaşıyor. "Başını çok fazla belaya sokma."

Elly sırtlıyor. "Biz mi? *Asla*."

Elini kalçasının kıvrımına koyuyor, parmaklarını oraya bastırıyor ve uzaklaşıyor. Onun odadan çıkışını izlerken, en iyi arkadaşımın -sadık, saçmalamayan Elly'nin- iç çektiğini ve kirpiklerini bir çizgi film gibi kırdığını duyuyorum. Ne oluyor lan?

"Kim bu kadın ve en iyi arkadaşıma ne oldu?" "O oldu." Kapıya doğru başını sallıyor.

"Dostum, eğer böyle öpüşüyorsa, amını nasıl yediğini ancak hayal edebilirim," diye takılıyorum.

"Ewww, Blair!" diye bağırıyor gülererek.

Ona göz kırpyorum ve kıkırdıyorum.

"Eee?"

Elleriyle yüzünü kapatmadan önce kocaman gülümsüyor. "Tanrım, tahmin bile edemezsin... Düşündükçe bile tüylerim diken diken oluyor."

"Seni sürtük."

"Bu onun dili... Ne diyebilirim ki? Ulusal bir hazine olmalı."

Gülüyoruz ve kanepeye uzanıyoruz. Saçlarımı yana doğru örmeye başladı.

"Şaka bir yana..."

"Öyle mi?"

"Nasılsın? Mutlu musun? İstedğin bu mu?"

Bir kez daha yüzüne odaklanmadan önce tavana bakıyorum. "Mutluluk nedir? Bana göre, asla sürmeyen tek tük bir duygu." Lawrence'ı, birlikte geçirdiğimiz zamanı ve bu sabah yüzüme tek bir kelime bile söyleme zahmetine girmeden, onun için tam olarak ne olduğumu bana göstererek nasıl çekip gittiğini düşünüyorum. Ronan'la geçirdiğim büyülü yazı ve onu son gördüğümde bana nasıl baktığını düşünüyorum.

"Hayır, Elly, ben mutluluk istemiyorum. Güvenlik istiyorum, yani evet... istediğim şey bu."

"Oh, Blaire."

"Yapma, Blaire beni, Elly. Ben iyiyim. Gerçekten iyiyim." Kuşku ve hüznü dolu gözleri söylediklerimin tek kelimesine bile inanmadığını gösteriyor.

Daha parlak gülümsüyorum. "Neyse, biraz şampanyaya ne dersin?" "Blaire, şampanya sorunlarını ortadan kaldırmaz."

"Haklısın. Ancak şampanya *her şeyi* daha iyi yapar."

chapter thirteen.

Ronan

"BİR DAVETİYENİZ VAR MI, EFENDİM?" diye soruyor demir kapının yanında duran üniformalı adam, benim külüstür kamyonetime şüpheyile bakarak.

"Bilmiyorum, ama bekleniyordum." *Umarım.*

"Adın ne?" diye öncekinden daha az kibarca soruyor, muhtemelen saçmaladığımı düşünüyor.

"Ronan Geraghty."

Adamın elindeki konuk listesinde adımı aradığını gözlemliyorum. Olabildiğince yavaş ve ağır bir şekilde bir ya da iki sayfa çevirdikten sonra başını kaldırıyor ve isteksizce "İyi akşamlar" diyor.

Motoru tekrar çalıştırdım. Rachel şaka yapmıyormuş.

Yana doğru ilerliyor ve tuğla duvardaki bir düğmeye basıyor. Büyük demir parmaklıkların benim için açıldığını, beni cezbettiğini ve bilinmeyene davet ettiğini izliyorum. Gayretle korudukları, her şeyin mümkün ve kolay olduğu ve sadece şampanya sorunlarının var olduğu coşkulu dünyaya girmem için hafifçe fısıldıyorlar. Beni ana eve, tepede parlak ışıklı bir dağ gibi yükselen bir eve götürecek uzun dolambaçlı yoldan yukarı doğru çıkmaya başladığımda, keşfedilmemiş sulara köpekbalıklarıyla *isteyerek* yüzmek üzere olduğumu düşünüyorum.

Boku yedim.

Anahtarlarımı dehşete düşmüş valeye veriyorum ve ikinci el kamyonetimle uzaklaşmasını izliyorum. Arabam gibi ben de buraya ait değilim. Birden boynuma dolanmış bir ilmik gibi hissettiren kravatımı çekiştirerek, gördüğüm en büyük evlerden birinin ön kapısına dönüyorum.

Hiçbir şey bilmeden ayrılmayı düşünürken tereddüt ediyorum. Ama o kısacık anda geçmişim, bugünüm ve geleceğim önünden geçti. Annem bana Küçük

Prens bana yatakta. Jackie ve ben kanepenin arkasından onları gizlice izlerken annem ve babam mutfağımızda yavaşça dans ediyordu. Kafam çizgi romanlar ve sporla dolu bir şekilde sınıfa koşarken annem ve babam mutlu bir şekilde bana el sallayarak veda ediyorlardı. Büyükanнем ve büyükbabam bize annem ve babamın cennette olduğunu söylerdi. Göz açıp kapayınca kadar büyümek, çocukluğumu gözyaşlarıyla ıslanmış bir yastıkta ağlayarak geçirmek - paramparça bir çocukluk. Nasıl yaşanacağını, nasıl gülüneceğini yeniden öğrenmek. Fotoğrafçılıkta teselli bulmak ve sonunda Ollie. Met'in dışında durup patronumun çıkmasını beklemek, hayatımın başlamasını beklemek. Hayatım, gözlerim ona, zehirleyen güzelliğinin ardında aldatıcı bir ruh saklayan mavi gözlü bir büyücüye takıldığı anda başladı. Kahkahaları bir zamanlar boş olan yatak odamın duvarlarını ve boş kalbimi dolduruyordu. Öpüşleri, ağzı, vücudu, inlemeleri, dilimin üzerindeki tadı beni dizlerimin üzerine çöktürdü, benim olduğunu düşünmem için beni kandırdı. Sözleri bana yeterli olmadığını, her şeyin bir rüya olduğunu ve artık uyanmam gerektiğini söylüyordu. Benden geriye ne kaldıysa onu da yanına alarak dairesinin içinde kayboluşunu izlemek. Önümde uzun günler ve daha da uzun geceler vardı. Arkadaşım Edgar'ın her şeye sahip olması. Edgar'a kızmak. Ona kızdığım için kendimden nefret etmek. Rachel'la tanışmak. Onun sıcak vücudu altımda hareket ediyor. Baştan çıkarıcı sözleri. O gittikten sonra boktan daireme bakıp neden ben değilim diye düşünmek. Buraya gelmek, boş hayaller peşinde koşmak.

Eğer şimdi gidersem, hiçliğe geri döneceğim - hiç kimse olmaya geri döneceğim - ama kalırsam ...

Olabilir.

Kendimi zenginlik ve başarıyla çevrili olarak hayal ediyorum. Ve ne kadar baştan çıkarıcı bir resim çiziyor. Bir elimi saçlarımın arasında gezdiriyorum ve önümde parlayan yaldızlı dünyanın içine giriyorum.

Büyük merdivenin dibinde duruyor. Rachel. Krem rengi ipekle kaplı fildişi beyazı vücudu, siyah elbiseler ve smokinler denizinde yalnız bir yıldız gibi parlıyor.

Yanına gitmeliyim ama onu biraz daha hayranlıkla izlemek istiyorum. Nefes kesici. Ona çok yakın duran bir adamın, eğilip kulağına bir şeyler fısıldarken elini sırtının alt kısmına yerleştirdiğini izliyorum. Kadın dönüp adama bakıyor ve kibarca gülümsüyor ama gülümsemesi gözlerine ulaşmıyor. Bu, galerinin dışında ilk gördüğüm gülümseme. Buz gibi. Dokunulmaz. Ve her nasılsa, bir yılını Rachel'la geçiren Rachel'dan hiçbir iz kalmadığı için kendimi memnun buluyorum.

Yatağında sınır tanımayan, vahşî bir gece. İnce bakımlı ve pahalı dış görünüşünün altında ondan saklı olduğunu bildiğim Rachel.

Yoldan geçen bir garsondan aldığım biradan bir yudum alıyorum. Tam ona doğru yürüyecekken yanıma birinin geldiğini hissediyorum. "Ronan? Sen misin o?"

Dönüp solumdaki kadına bakıyorum, tanıdık yüz hatlarını inceliyorum. Çene hizasında kahverengi saçlar. Çok güzel. "Elly, değil mi?" Geçen gün Lawrence'ın evine getirdiğim kız. Blaire'in en iyi arkadaşı.

"Evet. Burada ne yapıyorsun? Çalışıyor musun-" Kendini tutuyor ve kızarıyor. "Çok özür dilerim. Bazen tam bir hıyar olabiliyorum."

"Özür dileme. Dürüst olmak gerekirse ben de aynı şeyi merak ediyorum."

Kahverengi gözleri sıcacık parlayarak gülüyor. "Ben de öyle. Bu parti çılgınca, değil mi?"

"Öyle de denebilir." Her şeyi içine çekerek odayı tarıyor. Boğazımı temizliyorum ve kayıtsız görünmeye çalışarak, "Blaire burada seninle mi?" diye soruyorum.

"Hayır, Alessandro ile birlikteyim. Ailesi partiyi düzenleyen kadını tanıyor. Rachel, sanırım?"

"Anlıyorum," diyorum elimi kiraladığım smokinin cebine sokarak.

Elly beni bir saniye kadar uzun süre izliyor ve alnında küçük bir kaş çatılıyor. Bir iki dakika sessiz kaldı. "Kendimi Blaire'in çok sevdiği Regency kitaplarındaki bir kadın kahraman gibi hissediyorum. Bilirsiniz işte. Kızın güzel bir elbise giyerek baloya gittiği ve bir dansla dükün kalbini çaldığı ya da onun gibi bir şey."

Yatağında, elinde eski bir ciltsiz kitapla bana yüksek sesle kitap okuyan, yüzü kızarmış bir Blaire hayal ederek önüme bakıyorum. Bu anı beni gülümsetiyor. "Her zaman bir dükle rekabet edemeyeceğim konusunda şaka yapardım."

Bu sözleri söyler söylemez az önce yaptığım hatanın farkına varıyorum. Az önce bana gerçeği söyleyen kıza bir bakış atıyorum ve onun aldatıcı masumiyetteki yüzünde bir anlayış belirdiğini görüyorum. "Sensin, değil mi? Blaire'in yaz boyunca görüştüğü adam sensin. Hani şu deli gibi aşık olduğu."

Başka tarafa bakıyorum, irkiliyorum.

"*Biliyordum.* Adını söylediğimde bana tuhaf tuhaf baktı. O zamanlar bunun benim hayal gücüm olduğunu düşünmüştüm ama şimdi her şeyi çok net görüyorum."

"Öyleysen ne olmuş? Her şey bitti."

"Hayır, hiç sanmıyorum. Blaire gibi sen de kalbini gözlerinde taşıyorsun," diyor sessizce.

Yumruklarımı sıkıyorum. O burada değilken bile huzurumu kaçırmayı başarıyor. Ondan kurtuluş yok. O bir zamanlar cennetti, şimdi ise içinde yandığım cehennem. "O geçmişin bir parçası. Şimdi izin verirseniz," diyorum ve uzaklaşmaya başlıyorum.

Kolumu tutup beni durduruyor, küçük eli kolumu sahip olduğunu bilmediğim bir güçle kavlıyor. "Ondan vazgeçme," diye yalvarıyor.

"Benden bu kadar. O seçimini yaptı ve ben değildim." "Onu seviyorsun. Hâlâ seviyorsun. Bunu gözlerinde görebiliyorum."

"Hayır, Elly. Yanılıyorsun. Blaire'i hiç sevmedim." Alaycı bir şekilde gülümsedim. "Ben bir yalanı sevdim." Sonra Elly'yi arkamda bırakarak uzaklaştım.

"O seni seviyor. Sadece bunu itiraf etmekten çok korkuyor!"

Gözlerimi kapatarak bir an duruyorum. Bir parçam geri dönüp ona ne demek istediğini sormak istiyor. Sözlerinin bana umut vermesini, içinde boğulduğum karanlığı aydınlatmasını istiyorum ama yapmıyorum. Onun yerine yürümeye devam ediyorum. Elly'ye ve eskiden olduğum adama sırtımı ; öfke, kızgınlık, kıskançlık her adımımı itiyor.

Şu anda bir adamla konuşan Rachel'in arkasında durmak için hareket ediyorum. Kendimi sırtına yaslıyorum, tatlı poposu sikimi kucaklıyor, uzun saçlarını yana doğru çekiyorum ve bizi izleyen yabancıyı umursamadan boynunun kıvrımını bir kez öpüyorum. Ağzımın altında titriyor.

"Merhaba Rachel. Beni özledin mi?"

Yüzü kızarak bana döndü. "Sen geldin."

Bir kaşımı kaldırıyorum. "Şaşırmış görünmüyorsun."

"Hayır, şaşırmadım. Geleceğini biliyordum."

"Gerçekten mi?"

"Evet."

Parmaklarımın tersiyle kızaran yanağını okşuyorum. "Benim için böyle kızardığında ne kadar güzel göründüğünü unutmuşum."

Biri boğazını temizleyerek bize yalnız olmadığımızı hatırlatıyor. Sanki orada benim tadımı alabilecekmiş gibi dudaklarını yalıyor.

"Terbiyeli ol," diyor.

"İstemiyorum" Eğilip kulağına fısıldıyorum, "Tek istediğim seni tekrar becermek."

"Sen imkansızsın."

Memnun bir gülümsemeyi gizleyerek başını salladığında sırıtiyorum. Elimi tutuyor ve ayaklarının üzerinde dönerek konuğuyla, papyonu ve parlak yeşil gözlükleri olan yaşlı bir adamla karşı karşıya geliyoruz. "Carl, seni Ronan'la tanıştırmak istiyorum. Sana bahsettiğim fotoğrafçı. Ronan, bu da Carl Brunswick, en yakın arkadaşım ve The Jackson'ın sahibi."

Lanet olsun. Gözlerim açıldı. *Jackson mı?* The Jackson New York, Los Angeles, Paris, Honk Kong, Dubai, Tokyo ve Milano'daki en seçkin sanat galerisi. Carl Brunswick seninle ilgileniyorsa, demektir. Milyon dolarlık tablolarıyla Edgar bile The Jackson'a giremedi.

"Memnun oldum efendim," diyorum.

Elimi sıktı. "Evet, şimdi hatırladım. Bizim pırlantamız." Duraksıyor, giysilerimi, saçlarımı, yüzümü ve ellerimi inceliyor. "O çok güzel, Rachel. Onu nereden buldun?"

Tereddüt ediyor. "Onunla Edgar Juarez'in sergisinde tanıştım."

Yüzünde sinsi bir gülümseme belirir. "Gerçekten mi? Eğer hafızam beni yanıltmıyorsa, ki hiç yanıltmaz, bu arada sizi galeride saatlerce beklediğimi ve hiç gelmediğinizi hatırlıyor gibiyim."

Rachel'ın rahatsızlığını hissediyorum, bu yüzden sözlerini kesip, "Benim hatam. İçeri girmeden önce ondan bir içki istemiştim."

"İçkiler, ha? Siz gençler bugünlerde buna böyle mi diyorsunuz?" Kıkırdıyor. "Ama bunu boş ver. Rachel yetenekli olduğunu söylüyorsa, öyle olmalısın. Bu sektördeki en seçici gözlerden birine sahip." Rachel'a hitap ediyor ama gözleri hâlâ bende. "Rachel, tatlım, eğer işi yüzü kadar iyiye, senin *çırağının* çok ileri gideceğine dair bir his var içimde... çok ileri. Tabii ki benim yaşlı halimin de küçük bir yardımıyla."

Gecenin geri kalanı bir bulanıklık içinde geçer. Şampanya kadehleri. İnsanlar bana sonradan düşünülmüş biri gibi değil de bir insan gibi davranıyor. Kadınlar bana çok yakın duruyor, elleri kolumu davetkâr bir şekilde okşuyor, baştan çıkarıcı sözler fısıldıyor. Artık görünmez değilim.

Fotoğrafçı olduğunuzu duydum. Çalışmalarınızı görmeyi çok isterim.

Rachel beni daha önemli ve güçlü insanlarla tanıştırıyor. Daha fazla şampanya. Daha fazla havyar. Küba puroları. Vintage şaraplar.

Kim o? Rachel'ın yeni erkek oyuncağı. Görkemli biri. Bazı insanlar çok şanslıdır. Carl'ın onunla ilgilendiğini duydum. Acaba ben de

Onu Laura'mla tanıştıralım. Sanatsal tiplere bayılır. Onu bir akşam yemeğine davet etmeliyiz.

Benim hakkımda fısıltılar ve konuşmalar. Gözler üzerimde.

Tanrım, ama nefes kesici. Daha önce hiç onunki gibi bir ağız gördün mü? Hiçbir erkeğin bu kadar güzel olmasına izin verilmemeli. Acaba Rachel'la parası için mi yatıyor? Ama tabii ki, başka neden olabilir ki? Muhtemelen yükselmek istiyordur. Beni her zaman öne geçmek için kullanabilir. Elizabeth! Senin oğlun olabilir. Benim ilk oğlum olmazdı, biliyorsun değil mi?

Bir kez olsun, diğer tarafta durmanın nasıl bir his olduğunu biliyorum - sizin insanlar için kapıları açmadığınız ama insanların sizin için açtığı tarafta- ve bundan zevk almadığımı söylersem yalan söylemiş olurum. Hayatım boyunca onlar için görünmezken, birileriyle dolu bir odada biri olmanın nasıl bir his olduğunu sevmediğimi söylersem yalan söylemiş olurum. Yine de bu çok canlı rüyada kendimi tamamen kaybetmemi engelleyen bir şey var.

Verandada durmuş yıldızları seyrediyor ve biraz taze su alıyorduk.

Ha

va. "Bence iyi bir izlenim bıraktın." "Öyle mi?"

"Evet, özellikle Carl konusunda. En kısa zamanda çalışmalarınızdan bazılarını görmek istiyor.

mümkün. Çok ilgili."

Omuz silkerek şampanyadan bir yudum alıyorum. Rachel kristal kadehi elimden alıp korkuluğun üzerine koyuyor. Sonra yüzünü bana dönüp elimi avuçlarının içine alıyor.

"Sorun nedir? Ben bunun-"

"İstedığimin bu olduğunu mu sandın?" Önümüzde uzanan bahçelere bakıyorum. "Bilmiyorum Rachel. Bunların hepsi harika, parti, şampanya, ilgi, ama ben hep kendi başıma başarabileceğimi düşünmüştüm. Zirveye çıkmak için kendimi becermem gerekeceği hiç aklıma gelmezdi."

Sertçe nefes aldığını duyuyorum. "Bunu demek istemedin, Ronan. Bu sözler sana yakışmıyor."

"Özür dilerim. Bunu hak etmedin ama gerçek bu, değil mi? Eğer sevişmemiş olsaydık, şu anda burada durmuş Carl Brunswick'e çalışmalarından bazılarını göstermekten bahsediyor olmazdım. Hâlâ kimsenin umursamadığı bir hiç olurdum."

"Ben buna tesadüf demek isterdim," diye ekliyor sessizce. "Ama seni gerçekten rahatsız eden şey bu değil, en azından tamamen değil, değil mi?"

Bir an sessiz kaldım, önümüzde uzanan tepelere baktım. "Her zaman kendi başıma başarabileceğimi düşünmüştüm."

Yüzümü tutarak ona bakmamı sağladı. "Ronan, beni dikkatle dinle. Carl beni ne kadar sevse de, seninle yatıyorum diye işini ya da itibarını tehlikeye atmaz. Eğer işinde potansiyel görürse, sana bir şans verecektir. Eğer görmezse, özür dilemeden bunu sana söyleyecektir. Eğer zirveye çıkarsan, bu benim sayemde değil, senin sayende olur."

Ona onsuz bir üst olamayacağını söylemek için ağzımı açıyorum ama sözümü kesiyor. "Kes şunu, seni inatçı adam. Söylediklerimi dinle. Tek yaptığım sana doğru yönde küçük bir itici güç vermek. Gerisini yeteneğin halledecek. Şimdi kes şunu ve öp beni." Yüzümü kendi yüzüne yaklaştırıyor, ağızlarımız neredeyse birbirine değiyor. "Öp beni."

Hâlâ ikna olmadım ama yine de onu öpüyorum. Ağzında düşüncelerimden teselli arıyorum, vücuduna ve şu anda bana sunabileceği rahatlamaya ihtiyaç duyuyorum. Ayrıldığımızda, ipekle kaplı yumuşacık kışını kavıyorum ve büyüyen ereksiyonumu amına sürüyorum. "Hadi yatak odana gidelim."

"Hayır, misafirlerimi bırakamam," diye nefes alıyor ama şehvetten sersemlemiş gözleri tam tersini söylüyor.

"Umurumda değil. Ben seni istiyorum, sen de beni istiyorsun. Yoksa seni burada tüm misafirlerin önünde almamı mı istersin?"

İnliyor, nefes alış veriş hızlanıyor. "."

Tenha bir yerde durduğum için şükrederek elbisesinin askılarını omuzlarından kaydurdım, göğüslerini ortaya çıkardım ve yüzümü onlara gömdüm. "Yapardım ve bunu biliyorsun."

Meme uçlarını emiyorum, ucunu dilimle yuvarlıyorum, ısııyorum, tadına bakıyorum. "Oh Tanrım."

"Bunu sonraya sakla, bebeğim."

Gırtlakını yırtarcasına gülüyor ve bu ses kulaklarımda seks sesi gibi yankılanıyor. "Seninle ne yapacağım, Ronan?"

"Neden, beni anlamsızca becer, tabii ki. Şimdi herkese unutamayacakları bir gösteri yapmadan önce gidelim."

Yatak odasına doğru yürürken, "Buraya ilk geldiğinde konuştuğun kız kimdi?" diye sordu.

Ah. Ne de olsa dikkat ediyordu. "Önemli biri yok."

Odasına girip yatağının yanındaki sandalyeye oturmasını söyledim.

"Neden?"

" "

Önünde diz çöküp tangasını indiriyorum ve bacaklarını ayırıyorum.

"Partinin tadını çıkarıyor musun Ronan?" diye soruyor usulca, başı sandalyenin arkasına yaslanırken gözleri kapanıyor. Elleri saçlarıma gidiyor, beni kendine çekiyor.

"Şimdi öyleyim," diyorum dilimde bıraktığı tatta kaybolmadan önce.

chapterfourteen.

ERTESİ SABAH ofisi aradım ve Gina'ya bugün işe gidemeyeceğimi söyledim. Lawrence hâlâ ülke dışında olduğu için bana ihtiyacı yokmuş ve görünüşe göre Blaire, Tony'den bu süre zarfında kendisine şoförlük yapmasını istemiş. İyi ki kurtuldum, diye düşünüyorum kendi kendime, her ne kadar bu sözler kulağa boş ve gerçek dışı gelse de.

Yatağa geri dönüyorum ve çıplak Rachel'ın çarşafıla kendini örtmeye çalışırken bana gülümsemesini izliyorum. "Başın belaya mı girdi?"

Başımı sallıyorum, bakışlarımız birleşiyor. "Çarşafı bırak. Seni görmeme izin ver."

Kızarıyor ama kumaşın çıplak vücudundan aşağıya su gibi akmasına izin veriyor. Gözlerim sarı saçlarının omuzlarını nasıl örttüğünü, meme uçlarının pembe rengini ve onu çok cazip kılan yumuşak kıvrımlarını büyülenmişçesine içine çekiyor. Blaire hâlâ aklımı kurcalarken, teselliyi Rachel'ın bedeninde arıyorum.

"Bacaklarını aç," diye mırıldanıyorum.

Çekingen ve güvensiz Rachel, gözleri davetkâr bir şekilde yanarken bacaklarını hafifçe açıyor. Önünde diz çöküyorum, sikimi elimde pompalıyorum, onu tekrar istiyorum. "Hayır. Patronum şehir dışında, bu yüzden gerçekten önemli değil."

"Demek gündüzleri şoförlük yapıyorsun?" diye soruyor yumruğumun hareketini takip ederek.

"Diğer şeylerin yanı sıra."

Ona doğru eğilip ellerini ellerimin arasına alarak başının üzerine koyduğumda beni izliyor. Dudakları ayrılırken göz bebekleri heyecanla büyüyor ve onu derinden, kabaca öpüyorum. Bu, ikimizi de nefessiz bırakan ve içten dışa yanan muhtaç bir öpücük. Başımı aşağı eğerek, memesini ağzıma almadan önce omzunu ısıriyorum. Meme ucunu acı verecek kadar sertleşene kadar dilimle emerken kulağıma mırıldanıyor.

Sırtı kıvrılıyor, ayaklarını yatağa gömüyor. "Lütfen, Ronan..." Yanaklarının tepesinden göğsüne doğru yayılan bir kızarıklık var. Göğsünün hızla yükseldiğini görebiliyor ve çaresizliğinin arttığını hissedebiliyorum.

Tenine karşı gülümsüyorum. "Ne istiyorsun?"

Başını sallar. "Hayır, Ronan... Ben..."

"Göster bana," diyorum boynunu ısırmadan önce.

Rachel bana dokunmak için uzanıyor, sikimi küçük eliyle sarıyor. Eğilerek beni amına sürtmeye başlıyor, başını ıslatıyor, beni titretiyor, ikimizi de çılgına çeviriyor. Şişmiş kafayı girişine yerleştiriyor ve kıcımı tutuyor, beni rahat, ıslak amının içine çekiyor ve bacaklarını kalçalarımın etrafına sarıyor. Amının derinliklerine kök saldıgımda nefesi kesiliyor ve ben inliyorum.

Tek bileğini tutmaya devam ediyorum ve onu yavaş ve kolay vuruşlarla sikmeye başlıyorum, amının duvarlarının etrafında gerildiğini, benim için gerildiğini hissediyorum.

"Nesin sen..." diye inliyor. *İçinde.* "bana ne yapıyorsun ..." *Dışarı.* "Sana doyamıyorum..." *İçinde.* "Ve Carl bekliyor..." *Dışarı.*

"O bekleyebilir. Ben kahvaltımı yapıyorum."

Ellerini bırakıp ön kollarımın üzerinde doğruluyorum ve her seferinde daha derine inip daha uzağa çekerek itmeye devam ediyorum. Kollarım titriyor ve onun vücudu da altımda titriyor. Görüşüm bulanıklaşıyor. İnlemeleri daha da çaresizleşiyor. Hızım artık sert ve hızlı. Talepkar. Acil. Ve sadece serbest bırakmak bedenlerimizde yayılan ateşi yatıştıracak.

Hareket etmeyi bırakıyorum, tüm bedenim acı veren serbest bırakma ihtiyacıyla titriyor. Sikim hala onun içinde gömülü, işkenceyi uzatıyorum ve zevkimizi esirgiyorum. Kalçalarını umutsuzca çeviriyor, kendi kurtuluşunu arıyor.

"Ronan... Artık dayanamıyorum. Yapmam gerek ..."

"Klitorisini ov Rachel. Beni amının içinde hisset."

Birbirimize bağlandığımız yere doğru baktığımda, kendine dokunduğunu, ihtiyacıyla parıldayan sikime dokunduğunu görüyorum. İnledim. Kendimi kaybederek ona tekrar tekrar vurmaya başlıyorum, daha derine, daha derine, daha sert ve daha sert pompalıyorum. Yatak başlığının duvara çarptığını, yatağın üzerine asılı aynanın öfkeyle sallandığını ve yatak yaylarının yüksek sesle gıcırdadığını duyuyorum, çünkü inlemeleri her itişte kulağımda daha da yükseliyor.

"Artık yok," diye yalvarıyor, yalvarıyor. Sesi boğuk.

"Evet, daha fazla. Ve daha fazla. Ve daha fazlası."

Ve daha da sertleşiyorum. Amının duvarları etrafımda çırpınmaya başladı. Ağzını kendi ağzımla kapatıyorum, ikimizi de uçurumun kenarına götürürken çığlıklarını yutuyorum, onun içine geliyorum.

Rachel ve ben oturma odasında Carl'ın bazı fotoğraflarımın üzerinden geçmesini izliyoruz. Küçük mutfağında durmuş, geleceğime karar vermesini bekliyoruz. Hayatın bazen böyle işlemesi çok tuhaf. Daha birkaç hafta önce dibe vurduğumu düşünüyordum. Hayatım darmadağın olmuş gibiydi. Çıkmaza girmiş bir işim ve kırık bir kalbim vardı. Sonra Rachel'la tanıştım ve şimdi Carl Brunswick dairemde, işimi ölçüp biçiyor.

Rachel kendi omzuyla omzuma vuruyor. "Ne düşünüyorsun? Çok sessizsin."

Bakışlarını karşılıyorum ve sırtıyorum. "Kahvaltı."

Gülümsüyor. Bu sabahın anılarına dalmışken Carl'ın bize doğru yürüdüğünü duymuyoruz, ta ki bizden iki adım ötede durana kadar. "Ronan, oğlum, Rachel yanılmamış. Sen çok yeteneklisin." Rachel'a doğru bir bakış attı. "İyi misin tatlım? Kızarmış görünüyorsun."

"Burası çok sıcak. Bana bir şey olmaz. İzninizle." Gözleri yumuşak, şaşkın bir maviydi. "Tuvaleti kullanmam gerekiyor." Oraya doğru gitmeye başladı ama birkaç adım attıktan sonra durdu, nerede olduğunu bilmemesi gerektiğini fark etti. "Ronan, bu taraftan mı?"

"Size göstereyim." Bize bilmiş bilmiş gülümseyen Carl'a bakıyorum. "Affedersiniz."

Onu takip ediyorum ve Carl'ın görüş alanından çıktığımızda Rachel'ı duvara doğru itiyorum, çıkıntım bacaklarının arasındaki yumuşak, sıcak noktaya yerleşiyor. Kıçını sahiplenici bir şekilde kavırıyor, yuvarlaklığını okşuyor ve başımı onunkine doğru indiriyorum. "Kızarmayı kes yoksa seni tekrar almak zorunda kalacağım."

"Hayır... Carl..." Başını yana eğerek kendini bana sunuyor ve gözlerini kapatıyor.

"değil."

Gırtlaktan gülüyor. "Yetmedi mi? Zar zor yürüyebiliyorum."

"Hayır, Rachel." Alt bedenini kendime, sikimin dış hatlarını süslü eteğine bastırıyorum, boynuna öpücükler yağıdırıyorum, dudaklarım

incileri ve gömleğinin üzerinde yükselen göğüslerinin kabarıklığı. Sırıtarak, "Hiç de değil" diyorum.

"Ronan, lütfen. Ciddi ol." Yutkunuyor ve başımın arkasından tutup beni kendine doğru çekiyor. Sözleri reddediyor ama vücudu beni hevesle karşılıyor.

Düz, mükemmel bir şekilde açılmış saçlarını yolumdan çekiyorum ve onu işaretleyerek ensesini emmeye başlıyorum. "Tanrım... Evet, Ronan. Tamam. Sonra görüşürüz."

Onu bırakıyorum ve titreyen bacakları, yanan gözleri ve yanaklarına yayılan sıcaklıkla uzaklaşmasını izlerken ukala bir orospu çocuğu gibi sırtıyorum.

Oturma odasına döndüğümde Carl'ı başka bir fotoğrafa bakarken buluyorum. Beni fark ettiğinde fotoğrafı sehpanın üzerine bırakıp küçük mutfığa geri dönüyor. "Sen çok yetenekli bir genç adamsın. Bu kadar uzun süre radarın altında kalmana gerçekten şaşırdım."

"Teşekkür ederim. Sanırım hiçbir şeyi çok ciddiye almadım. Hayat yoluma çıkmaya devam etti." Sanat okuluna girdikten sonra Jackie hamile kaldı ve yardımına ihtiyacı oldu. Hayallerimi geri plana attım, okulu bıraktım ve iyi para kazandıran bir işe girdim. Büyükanne ve büyükbabamızın her şeyi ödemesine izin veremezdik. Birkaç yıl sonra başka bir şans kapımı çaldı. Edgar beni bir sanat simsarıyla temasa geçirdi; çok tanınmayan bir moda dergisi için yaptığım bir çekimi görmüş ve gördüklerini beğenmişti. Milano'ya uçmadan bir gün önce galerisinde buluşmak üzere randevulaştık. Buluşmaya giderken okuldan bir telefon aldım. Ollie maymun demirlerinden düşmüş ve kolunu kırmıştı. Jackie çalışıyordu ve işten çıkamıyordu, büyükanne ve büyükbabamız da Florida'daki arkadaşlarını ziyarete gitmişlerdi. Sanat tüccarını aradım ve özür diledim. Hiç görüşmedik.

"Anlıyorum... Bir tavsiyen var

mi?" "Evet mi?" Bir kaşımı

kaldırıyorum.

"Ona karşı nazik ol. Kötü bir boşanmadan yeni çıktı."

Buzdolabına yaslanıp kollarımı göğsümde kavuşturuyorum. "Sadece eğleniyoruz."

Gözlüklerini çıkarıyor ve bir mendille dikkatlice parlatıyor. "Biri yaralanana kadar her şey eğlence ve oyun, değil mi?"

"Saygısızlık etmek istemem ama Rachel ve benim ne yapacağımız sizi ilgilendirmez."

"Elbette, ama-"

"O bir yetişkin, ne biliyor." "Öyle olduğunu biliyorum, ama sen biliyor musun?"

Kaşlarımı çattım. "Ne demek istiyorsun?"

"Çok tehlikeli bir oyun oynadığın hissine kapılıyorum Ronan. Birçok insanı incitecek bir şey. Ne düşündüğümü biliyor musun?"

"Neden beni aydınlatmıyorsun?"

Carl bana bakıyor, sanki tüm duvarlarımın ardını görebiliyormuş gibi. "Bence burada şöhretten daha fazlasını kovalıyorsun - Rachel ve benim sana veremeyeceğimiz bir şeyi. Yanılıyor olabilirim ama nadiren yanılırım."

O anda Rachel odaya geri dönüyor ve bizi konuyu kapatmaya zorluyor. Bizi dikkatle izleyen Rachel'a gülümseyebilmek için kendimi çenemi açmaya zorluyorum.

"Siz ne hakkında konuşuyordunuz? Çok ciddi görünüyorsunuz."

Carl'a bakarken Rachel'ın elini elime alıp dudaklarıma götürüyorum ve öpüyorum. "Önemli bir şey değil."

"Peki sen ne düşünüyorsun Carl?" İkimize de gülümsüyor. "Sizce Ronan sanat dünyasında fırtına gibi esmek için gerekenlere sahip mi?"

Boğazını temizliyor ama ifadesindeki endişeyi silemiyor. Carl'a baktığımda, bir yanının yardımlarını reddetmemi istediğini hissediyorum. Sessizliğiyle bana doğru olanı yapmam ve Rachel'dan uzaklaşmam için bir şans veriyor ama ben doğru olanı yapmaktan vazgeçtim. Hayatımda bir kez olsun, sadece ve sadece kendimi düşünmek istiyorum.

Sessiz kalıyorum.

"Yapacağından oldukça eminim, Rachel. soru," bana dönerek, "hazır mısın oğlum?"

Yani maskaralık devam ediyor ve ben buna şaşırmadım. Mesele şu ki, Carl'ın Rachel için duyduğu endişe ve sevgiyi görebilsem de, gözlerinin ardındaki açgözlülüğü gizleyemiyor. Rachel'ın beni istediğı kadar o da beni istiyor.

Omuz silkiyorum.

"The New York Minute, The City ve Vanity'deki bağlantılarımı arayacağım. Eğer istersem içlerinden biri senin hakkında bir profil yazacaktır. Biraz ses getirmeye başlamalıyız. Bana gösterdiklerinden başka bir şey var mı? Başka bir şey üzerinde mi çalışıyorsun?"

Başımı sallayarak ona bir sonraki adımda ne üzerinde çalışmak istediğıme dair kısa bir fikir veriyorum.

"Oh! Ho, ho, ho, seni alçak." Heyecanla ellerini ovuşturuyor. "Bu muhteşem olacak."

Bir saatin geri kalanını ayrıntıların üzerinden geçerek ve başarıya (ya da felakete) giden yolumdaki her bir adımın haritasını çıkararak geçiriyorlar. Sözleri mutfağımi dolduran anlamsız bir vızıltıya dönüşürken, annemin dizlerinin üzerinde babamın yıpranmış ve nasırlı ellerini sararken ve öperkenki görüntüsü gözlerimin önünden geçiyor.

"çalışıyorsun, Noel. Şu zavallı ellerine bak."

"Hiç de değil. Ayağa kalk, Josephine. Yerde diz çökmenden hoşlanmadığımı biliyorsun. Ellerimi düşünme. Onlarla gurur duyuyorum. Üstümüze bir çatı örtüyorlar, ailemizi giydiriyor ve besliyorlar. Ve bu benim için yeterli."

"Ama-"

"Ama hiçbir şey, aşkı. Ronan ve Jackie'ye her gün çok çalışır ve asla pes etmezseniz her şeyin mümkün olduğunu öğretmek istiyorum." Yüzünü sevgiyle kavrayıp gözlerinin içine bakıyor. "Ve hayallerin gerçek olduğunu."

Başımı sallıyorum. *Ne yapıyorum ben?*

"Bekle. Dur bakalım. Henüz evet demedim. Bunu düşünmem gerek."

Carl ve Rachel sanki birden iki başım birden çıkmış gibi bana bakıyorlar. Rachel avuçlarını tezgahın üzerine koyuyor. "*Düşünmek* derken ne demek istiyorsun? Bunu dün gece konuştuğumuzu sanıyordum. Carl sana hayatının fırsatını sunuyor. İnsanların uğruna cinayet işleyeceği bir şans."

"Anlıyorum, ama-"

Acımasız, beni görmezden geliyor. "Senin için adını tehlikeye atmaya hazır çünkü çok ileri gidebileceğini düşünüyor. Düşünsene, dergilerin kapağında yüzün, hakkında yazılan makaleler, röportajlar, partiler, senin ve sanatın için çırpınan insanlar." Duraksıyor. "Başka bir Edgar Juarez sergisinin önünde önemsiz bir konuk olarak durmak zorunda kalmayacaksın. Bir dahaki sefere bu *senin sergin* olacak ve insanlar *sadece ve sadece senin* için orada olacak."

Carl manikürlü tırnaklarını inceler. "O haklı, Ronan. Haysiyet ve gurur seni buradan çıkarmaz" -evimi tarıyor- "buradan."

Ellerimi saçlarımda gezdiriyorum, saçlarımı yolmak istiyorum. "Hayır demedim. Sadece düşünmek için zamana ihtiyacım var, tamam mı? Bana biraz zaman ver."

Carl omzumu okşadı. "Biz sadece sana yardım etmeye çalışıyoruz. Sanki ruhunu şeytana satıyormuşsun gibi konuşuyorsun evlat."

Neden öyleymişim gibi hissediyorum?

Daha sonra, siyah bir Escalade ile uzaklaşırken Rachel elime uzandı ve "Neden bu kadar korkuyorsun?" diye sordu.

Pencereden dışarı bakıyorum ve bana bakan bir çift mavi göz görüyorum.

"Ben bir servet avcısıyım, biliyor musun? Para için sevişirim." Bana bakıyor, acıtıcı güzellikteki yüzünde zalim bir sırıtma. "Ve açıkçası, benim fiyatımı ödeyebilecek gibi görünmüyorsun."

"İstedigimi elde etme konusunda."

chapter fifteen.

Blaire

VANİTEMDE oturmuş, bu geceki maskeli balo için hazırlanıyordum ki kapının açıldığını duydum. Yüzümü kaldırdığımda, Lawrence'ın odaya girerkenki yansımasını görüyorum.

Ona bakarken, smokini içinde çok erkeksi ama zarif ve tertemiz, saçının bir teli bile yerinde değil, bir yanım açıklanamaz bir şekilde üzüliyor. Bir hafta önceki şefkatli, tatlı sevgilimin tüm izleri kayboldu. Ve gözlerimiz aynada buluştuğunda ve ben onlara bakabildiğimde, haklı olduğum kanıtlanıyor. O birkaç güzel günde kısa bir süreliğine gördüğüm ateş, ihtiyaç, tutku ve oyunbazlık gitmiş ve bunların kaybı için ağlamak istiyorum. Her zamanki soğukkanlı ve mesafeli tavrı geri geldi. Bakışlarında daha önce olmayan soğuk bir şeyler var.

Lawrence birkaç gün önce geri döndü ve benimle neredeyse tek kelime konuşmadı. Beni beceriyor, vücudumdan zevk alıyor, ama şakalaşmalar, samimiyet

-Gitti. Onun yatağında ve ortak nefeslerimizde başlıyor ve bitiyor. Bir şeyler değişti ve tam olarak ne olduğunu açıklayamıyorum.

Fırçamın sapını daha sıkı kavriyorum. Uzaklaşmasının beni rahatsız etmesinden, reddinin canımı yakmasından nefret ediyorum; bu benim için *önemli*. Bunun için imza attım. İstediğim şey. Bunu biliyorum. Ama şehri terk etmeden önceki günlerde özel bir şeyler paylaştığımızı sanmıştım. Ne düşündüğümü bilmiyorum. Tek bildiğim, o seyahatten döndüğünden beri hiçbir şeyin eskisi gibi olmadığı. Yansımama bakıyorum, kaşlarımı çatıyorum, sonunda kendime *onu* özlediğimi itiraf ediyorum.

Ardından gelen uzun ve rahatsız edici sessizlikte Lawrence ve ben birbirimize bakıyoruz. Gözlerinde tek bir mizah ya da duygu pırıltısı göremiyorum. Döndüm.

duygularımı ondan saklamayı umarak aynadaki kızarmış yansıma baktım.

"Bitirmek üzereyim," diyerek rujuma uzanıyorum. Valentino elbisemin kırmızısıyla mükemmel uyum sağlayan bir kırmızı tonu sürüyorum. Lawrence'ın soğuk elleri omuzlarıma inmeden önce arkamdan geldiğini hissediyorum.

Vücuduma bilerek ve tutkuyla dokunan ellerin aynı eller olduğunu hayal etmek zor. Bu düşünce beni açıklanamaz bir üzüntüyle dolduruyor. "Lawrence... Ben..."

Aramızda ne değişti diye meraktan çıldırıyorum. Hepsini hayal mi ettim? Gözlerindeki yumuşaklığı, dokunuşundaki şefkati hayal ettim mi? Bir anlığına, tam olarak tarif edemediğim ya da anlayamadığım ama kalbimin derinliklerinde güzel olduğunu bildiğim bir şeyin başlangıcını paylaştığımızı mı hayal ettim?

Ona karşı dürüst olmak istiyorum ama bakışlarındaki soğukluk, soğuk kopuş bunu engelliyor. Kendime aramızdakinin sadece bir iş olduğunu hatırlatıyorum.

Başka bir şey değil.

Daha azı değil.

"Evet?" Yavaşça köprücük kemiğimi okşuyor. Hareket tüy kadar hafif ve sırtımı onun önüne yaslamak istememe neden oluyor.

Korktum. "Yok bir şey. Ne söylemek istediğimi unuttum."

Lawrence boynumu bırakarak önüme bir mücevher kutusu koyuyor. "Aç şunu," diye emrediyor dizlerimin bağını çözen o sesiyle.

Makyaj masasının üzerinde duran siyah kutuya uzanıyorum ve söyleneni yapıyorum. Şaşkınlıktan nefesim kesilerek, çok tanıdık bir mücevher parçasına bakıyorum. "Bu mi?" Bakışlarımı onun aynadaki görüntüsüyle buluşturmak için kaldırıyorum. "Sen ." İnançsızlıkla başımı sallıyorum. "Yapmış olamazsın."

"Elbette yapabilirdim ve yaptım da." Beyaz ipek yatağın üzerinde duran kolyeye uzanır ve onu alır. "Saçınızı kaldırın lütfen."

Talimatlarını izleyerek Lawrence'ın elmas ve yakut dizilerini boynuma yerleştirmesini izliyorum. Bir elimi kaldırıyorum ve parmaklarımı gül şeklindeki mücevher sıralarının üzerinde gezdiriyorum. Tanıştığımız gece Met'in sergisinde hayranlıkla baktığım kolyenin aynısı. Bunu karşılayabileceğini söylerken şaka yapmıyordu. "Neden?" diye sordum. Bakışlarına karşılık vererek sordum.

Umursamazca omuz silkiyor.

"Teşekkür ederim ama bu çok fazla Lawrence. Benim için bile."

"Bu bir ilk." Bana öylesine soğuk bir küçümsemeyle bakıyor ki şaşırıp kalıyorum. Utançla kızarıyorum ve başımı öne eğiyorum.

"Hayır, başını öne eğme. Bana bak. Parasını ödediğim şeye hayran olmak istiyorum."

Talimatını izleyerek bakışlarımız aynada çarpışıyor. Bir elini kaldırıyor ve parmağının tersiyle yanaklarımdaki parlak rengin izini sürüyor. "Alçakgönüllülük sana yakışmıyor, Blaire. Ne de olsa benden istediğin bu değil mi?"

Ellerinden birini elbisemin yakasına doğru indiriyor. Parmakları tenime temas ettiğinde korkudan titriyorum... ya da belki beklentiden... ya da belki heyecandan. Ama her ne olursa olsun, onun dokunuşunun esiri olduğum gerçeğini inkar edemiyorum.

"Benden beklediğin de bu değil mi?" Lawrence devam ediyor.

Elini göğsümde tutarak parmaklarının yörüngesini durduruyorum. "Zalimlik sana yakışmıyor Lawrence. Ama evet, senden tek istediğim bu." Ona yalan söylemek için tüm cesaretimi toplarken duraksıyorum. Duygularımı kontrol edebildiğimde küstahça sırtıyorum. "Parandan başka isteyeceğin ne var ki?"

Sözlerimle onu yaralamayı hedefliyorum çünkü şu anda elimdeki tek araç onlar. Ve ıskalamıyorum, ama yine de nadiren ıskalarım. O sakın, buz gibi yeşil gözlerinde bir duygu titreşimi görüyorum. Güzel.

Soğuk bir şekilde gülümsüyor. "İşte benim tanıdığım Blaire. Nefret ve kin dolu ama nefes kesici güzellikte."

Onu bırakıyorum ve Lawrence elini elbisemin açıklığından aşağı indirmeye devam ediyor. Pahalı Piaget saatinin göz kırpışını, smokininin uzunluğunu, bronzlaşmış eli göğüs kafesimde bir yol izlerken gözlemliyorum. "Bizi izle," diye emrediyor.

Elbisemin ipeğinin yırtılabileceğini umursamadan eli gittikçe aşağı iniyor. Kalçalarımın tepesine ulaştığında, Lawrence bir parmağını içime sokarken yardım edemiyorum ama bacaklarımı açıyorum. Yavaşça bir parmak daha eklerken beni izliyor. Gözlerimi kapatmak istiyorum ama yapamıyorum, yapmayacağım. Bana yaptığı her şeyi görmek istiyorum. Ezberlemek. Kazımak, böylece bu ana dönüp baktığımda acı, keder ya da pişmanlıktan eser hissetmeyeceğim.

Lawrence elini çekti. Parmaklarını ağzına götürüp beni tadıyor. Sonra elini bir kez daha indiriyor, bu kez üç parmağıyla içime giriyor, tükürüğü ve bedenimin ona verdiği tepki dokunuşunu kayganlaştırıyor. Nabzım hızlanırken nefesim kısıyor. Dengede durmak için masanın kenarına tutunuyorum ve inlememek için dudağımı ısıriyorum. Ona bu fırsatı vermeyeceğim.

Bana ne yaptığını bilmenin zevki. Onları içeri ve dışarı çekmeye başlıyor, içime vahşice pompalıyor, başımı acıyla bağlanmış zevk içinde döndürüyor. Yoksa tam tersi mi?

Seksin tatlı ve keskin kokusu havayı dolduruyor. Cezalandırıcı parmaklarıyla, affetmeyen, ilahi vuruşlarıyla içime girerken amımda biriken ıslaklığı duyabiliyorum. Onu iliklerime kadar hissediyorum, adını kemiklerimin iliklerine kazıyor.

Eliyle beni sikerken başparmağı klitorisimi ovmaya başlıyor, parmaklarını içime sokuyor ve G noktama lezzetli bir şekilde vuruyor. Bana bakan kızın yanaklarında ateşli, sıcak bir allık yayılıyor; gözleri şehvetle puslu, onunki alev alev. Nefes alış verişi hızlanıyor ve beni parmaklamaya devam ederken doyurulmamış bir tutkuyla ağrıyorum. Görüşüm bulanıklaşıyor. Vücudum yanıyor. Boğuluyorum. Uçuyorum. Her şey şarkı söylüyor. Her şey patlıyor. Ve aynen böyle, çözülüyorum. Çözülüyorum. Ve bu lanet bir coşku.

Kendime geldiğimde, elini bedenimden çekişini izliyorum. Elini kaldırıyor ve ıslak parmaklarıyla dudaklarımda iz bırakıyor.

"Ağzını aç," diye emrediyor.

Talebini görmezden geliyorum ve parmaklarını dudaklarımdan geçirerek bana kendi tadımı tattırıyor. Parmaklarını ağızımdan çıkardıktan sonra saçlarımı avuçlarının arasına alıyor, başımı geriye çekip ona bakmamı sağlıyor. Üzerimde gezinerek öfkeyle tıslıyor: "Paramın satın alabileceklerinin tadına bak." Sonra eğiliyor ve dudaklarını sertçe dudaklarıma bastırıyor.

Öpüşme sona erdiğinde beni bırakıyor ve kapıya doğru yürüyor. Lawrence bana son bir kez bakmak için döndü. Sakin ve çok soğuk görünüyordu. "Seni aşağıda bekleyeceğim." Duraksıyor. "O elbisenin içinde çok güzel görünüyorsun."

"Beğendin mi?" Ona tatlı tatlı gülümsüyorum, kendimi çok ucuz hissediyorum. "Ama sanırım beğenmelisin. Paranın satın aldığı başka bir şey." O odadan çıkınca ruja uzanıyorum ve dudaklarıma ruju sürmeyi bitiriyorum.

Hissetme.

Ne bekliyordun ki? O sadece başka bir adam.

Maskeli balo partisi Lawrence'ın aile dostu olan Alan Vanderhall'ın evindedir. Greenwich'te bulunan bu görkemli malikane sadece filmlerde görebileceğiniz türden. Ev, Lawrence'ın Long Island'daki malikanesinden daha küçük olmasına rağmen ağzımı açık bırakmayı başarıyor. *Bu kadar zengin insan nereden geliyor?*

Yol Japon kağıt fenerleriyle aydınlatılmış ve ağaçlar parıltıyan ışıklarla sarılmıştır. Görülmeye değer güzel bir manzara.

Evin içine girdiğimizde parlak, renkli ve zengin bir rüya görüyor olmalıyım diye düşünüyorum. Lawrence ceketimi çıkarıp uşağa verirken ana salona göz gezdiriyorum, gözlerim küçük yıldız takımyıldızları gibi parlayan kristal avizelere, evin her köşesinden taşan yüzlerce, hayır, binlerce çiçeğe ve maskelerin ardına gizlenmiş bir okyanus dolusu insana takılıyor. Evin koridorlarında kalbimin heyecanla çarpmasına neden olan bir tür sihir akıyor.

Lawrence bir Çin Ejderhasını tasvir eden tam bir maske takıyor. Renkli ve karmaşık tasarımıyla bir sanat eseri. Benim yarım siyah kuğu maskemi utandırıyor ama yine de Lawrence'ın ihtişamını gizleyebilecek bir erkek ya da kadının varlığından şüpheliyim.

Kalabalık bize daha iyi bakabilmek için girişe doğru dönerken konuşmayı bırakmış gibi görünüyor. Orkestranın müziğini kalbimin deli gibi atışından zar zor duyabiliyorum. Walker'ın Met'te yaptığı gibi benden uzaklaşmasını beklerken elini sert ve sahiplenici bir şekilde belime koyuyor.

Şaşkınlıkla başımı kaldırdığımda Lawrence'ın o koyu yeşil, esrarengiz gözlerini bana dikmiş olduğunu görüyorum. "Gel," diye emrediyor. Ama tereddüt ettiğimde daha nazikçe ekliyor, "Korkacak bir şeyin yok. Sen benimlesin. Gitmene izin vermeyeceğim."

"Korkmuyorum," diye yalan söylüyorum, çenemi kaldırarak. Bana inanmadığını anlayabiliyorum ve yalanlarımı bu kadar kolay anlayabilmesinden nefret ediyorum.

Eli kalçamın etrafında kıvrılıyor. "Hadi o zaman. Onlara neyden yapıldığını göster."

Sonsuza dek sürecekmış gibi görünen bir an boyunca birbirimize bakıyoruz. Yalvarışlarına boyun eğerek kendime güvenle yürümeye başlıyorum. Bana karşı hisleri ve konağa döndüğümüzde olanlar ne olursa olsun, eminim ki

Bir şey var: Lawrence söylediklerinde ciddi. Gitmeme izin vermeyecek ve bu düşünce beni güvende hissettiriyor.

Beni avukatı Ben Stanwood ile tanıştırıyor, gördüğüm en güzel bal rengi gözlerle sahip ve bir panteri tasvir eden yarım bir maske takan bir adam. Biraz hoşbeş ettikten sonra müsaade isteyip tuvalet aramaya çıkıyorum.

Geri dönerken Lawrence'ın bir grup insanla meşgul olduğunu görüyorum. Onu yalnız bırakarak, orkestranın müziği eşliğinde dans eden çiftleri izlemek için balo salonuna gidiyorum. Yan tarafta, beyaz keten kaplı yüksek kokteyl masalarının arkasına gizlenmiş, dans pistinin mükemmel manzarasını sunan bir sütun var. Ona doğru yürüyüp sırtımı ve başımı mermer taşa yaslıyorum. Düşüncelere dalmış, bir kadınla bir erkeğin slow bir şarkıda dans edişini izlerken biri yanıma geliyor. Sesini duymadan önce sıcaklığını hissediyorum ve hain nabzım hızlanıyor. Elime uzanıyor ve parmaklarımızı sıkıca birbirine geçiriyor. Bu şekilde, rahat bir sessizlik içinde, müziğin tadını çıkararak birlikte duruyoruz. Şarkı sona erdiğinde, o konuşmadan önce tam, hamile bir duraklama oluyor.

"Benimle dans eder misin?" diye soruyor boğuk bir sesle. Sorusu bana çok da uzun olmayan bir süre önce aynı sözleri söylediği başka bir zamanı hatırlatıyor. Bu anı nabzımın yükselmesine neden oluyor.

Yüzümü ona dönüyorum, onu reddedemiyorum. Lawrence maskelerimizi çıkarıp yakındaki bir masanın üzerine bırakıyor. "Bu daha iyi." Yanağımı öyle şefkatle okşuyor ki kalbim sızlıyor. "Artık seni görebiliyorum."

Bizi dans pistinin ortasına götürüyor, kalabalık bizim için açılıyor. Kalbim göğsümde durmadan atıyor. Titreyen sol elimi omzuna koyuyor, sağ elimi sol eliyle kavırıyor ve serbest eliyle belimi sıkıca sararak boşluğu kapatıyor. Bu kadar yakinken, vücudunun sıcaklığını benimkine karşı hissedebiliyor, nefesindeki şampanya kokusunu alabiliyor, gözlerinin yüzümü nasıl yuttuğunu görebiliyorum, buz yavaşça eriyor ve onları bir kez daha sıcak bir şekilde parlatıyor.

Orkestra bir sonraki parçayı çalmaya başladığında hareket etmeye başlıyoruz ve ben her şeyin ve her düşüncenin içinde kayboluyorum. Büyülü ve güzel. Coney Adası'na geri döndük. Sahilde. Yatak odamda. Onsuz geçen bir hafta ve döndüğünden beri aramızda olanlar çirkin bir kâbusa dönüşüyor.

Gözlerimi bir anlığına kapatarak, beni değerli ve kıymetli bir şeymişim gibi tutan bir adamın kollarında odanın diğer ucuna sürükleniyorum. Bu baş döndürücü bir his. Gözlerimi açtığımda onu bana bakarken buluyorum. Kendimi odadaki, dünyadaki en güzel kadın gibi hissediyorum. Gördüğüm o. Ellerini, vücudunu hissediyorum. Kafamın içinde dönüp duran, duyularımı sarhoş eden kokusu onunla dolup taşıyor. Bu akşamki yabancı değil. Bu benim Lawrence'ım, ben ağlarken beni kollarına alan adam, arkadaşım.

Eğiliyor ve alnıma nazık bir öpücük konduruyor, öncekinden çok farklı, anlamaktan korktuğum bir şeyle dolu. "Özür dilerim." Sesi söylenmemiş sözleri taşıırken bana bakışı göğsümde sıcaklık yayıyor, midemde kelebekler çılgınca sekiyor. Belki de ona inandığım için aptalım, ama şu anda, gerçekten onun Ciddiyim. Yüzümü göğsüne gömüp, "Ben de özür dilerim."

diyorum. Dans etmeyi bıraktı. "Bana bak, Blaire."

İki eliyle yanaklarımı kavradığında yüzümü kaldırıyorum. Ondan büyülenmiş bir halde kendi ellerimi kaldırıp onunkilerin üzerine koyuyorum ve usulca soruyorum: "Ne değişti Lawrence?"

"Faydası yok. Boşu boşuna gevezeliğimi bastırmaya çalıştım-" Duraklıyor, dokunuşu daha sahiplenici, daha yoğun, daha her şey haline geliyor. "Görmüyor musun- göremiyor musun?" diye yalvarıyor, sesinde derin bir tutku titreşiyor.

Şaşırmış bir halde başımı sallıyorum. Lawrence, güzelliğiyle ağlamak istememe neden olan, acı verici derecede şefkatli bir gülümsemeyle gülümsüyor. "Sana bakan her erkeği . Benden önce sana dokunan her erkeği kıskanıyorum. Senin sadece ve sadece benim olmanı istiyorum."

Eğilip dudaklarını dudaklarıma bastırıyor ve o büyülü ve heyecan verici öpücükte Lawrence içimdeki tüm gürültüyü yok ediyor. Aklım bana bunun kalbi olmayan bir adamın başka bir öpücüğü olduğunu söylüyor, ama içimdeki ses onun sessizliğini dinlememi, vücudunun ne söylemeye çalıştığını hissetmemi ve anlamamı söylüyor - ama bu olamaz ...

Geri çekiliyor. "Sevgili aşkım," diyor kısık sesle, "her şey değişti."

Sersemlemiş bir halde, sanki rüya görüyormuşum ve her şey bir başkasının başına geliyormuş gibi, "Lawrence... ben-" demeyi başarıyorum.

Göz ucuyla maskesini çıkaran bir adam gördüğümde duruyorum. Normalde ona ikinci bir düşünce vermezdim, ama onun hakkında bir şey

hava bana tanıdık geliyor. Daha iyi görebilmek için ona doğru döndüğümde, sarışın bir kadınla konuştuğunu görüyorum. Sonsuza dek süren bir andan sonra, kadına hoyratça gülümsüyor, yüzünü kadının boynuna doğru eğiyor ve onu oradan öpüyor. Onu gördüğümde kalbim duracak gibi oluyor ve hasta olacakmışım gibi hissediyorum - kıskançlık ve acı mideme yumruk gibi iniyor.

Dudakları kızın solgun tenine konduğunda Ronan bakışlarını kaldırıyor ve doğrudan gözlerimin içine bakıyor.

chapter sixteen.

"HER ŞEY Mİ? Çok solgun görünüyorsun."

"Hayır, ben iyiyim. Merak etmeyin... Ben sadece... izninizle." Lawrence'ı bıraktım ve balo salonundan aceleyle çıkarken onu dans pistinde bıraktım. Kızgın konukların ve şampanya ve diğer lezzetlerle dolu tepsileri düşürmemeye çalışan garsonların yanından koşarak geçiyorum. Koşuyorum ve evin dışına, arka bahçeye, Ronan'dan, Lawrence'tan ve içinde boğulduğum acıdan uzaklaşana kadar durmuyorum.

Ronan ve o kadının görüntüleri, dudaklarının onun teninde olması, onu samimi ve bilerek öpmesi zihnime saldırıyor. Baş döndürücü kıskançlık keskin pençelerini göğsüme geçiriyor ve doğru dürüst görmemi neredeyse imkânsız hale getiriyor. Kendime böyle hissetmeye hakkım olmadığını, gitmesine izin vermeyi seçtiğimi, onunla birlikte olmasının benim için önemli olmaması gerektiğini söylüyorum ama işe yaramıyor. Beynim onu unutmamı söylüyor ama kalbim, aptal, hain kalbim beni ondan kurtarmıyor.

Nefesimi tutabildiğimde hızımı yavaşlatıyorum ve birkaç dakika boyunca etrafıma odaklanarak yürümeye devam ediyorum. Yüksek topuklu ayakkabılarım yumuşak zemine batıyor, çıtırdayan çimlerin sesi buradaki varlığımın tek göstergesi. Yağmurlu bir öğleden sonranın ardından hava, sonbaharla karışık, kalıcı bir toprak kokusu taşıyor.

Görebildiğiniz tek ışığın gümüş ayın ışığı olduğu, bir gül çardağının gizlediği bir çeşmeye ulaştığımda duruyorum. Uzak bir yankı olan müzik, sonbahar esintisinin tenimi okşaması gibi duyularımı şefkatle okşuyor. Yanımdan esen bir rüzgâr, ağaçların yapraklarını gecenin içinde dans ettirerek beni transımdan uyandırıyor. Yüzümü kaldırıp gökyüzüne bakıyorum, çevremdeki huzurun içimdeki tüm gürültüyü susturacağını umuyorum.

Ama bu anlamsız.

Yorgun bir halde kollarımı karnımda kavuşturuyorum ve Ronan'ı gördüğümden beri ilk kez gardımı indiriyorum. Kemiklerim yorgun ve tek yapmak istediğim

bir topun içinde ve ağla.

Acı acı gülüyorum. O adamdan ne kadar kaçmaya çalışsam da bana izin vermiyor.

İç çekiyorum ve partiye dönme zamanının geldiğine karar veriyorum. Güvenlik ve şefkat arayışıyla doğruca Lawrence'ın kollarına gitme dürtüsü beni ele geçiriyor. Suçluluk duygusu beni çürütüyor ama tek düşünebildiğim ona yakın olmak, onun tarafından rahatlatılmak ve büyüleyici öpücükleri.

Birinin ayak seslerini duyduğumda elbisemi düzeltiyordum. Beni takip edenin Lawrence olduğunu düşünerek yüzüme sahte bir gülümseme yapııştırıyorum ve arkamı dönüyorum. "Öncesi için özür dilerim. Öyle kaçmak istememiştim... Sadece

."

"Merhaba Blaire," diyor bir adam, içim bir anda ısınıyor ve soğuyor.

Yutkunmaya çalışıyorum ama sanki ağzım pamukla tıkanmış gibi hissediyorum. "Burada ne yapıyorsun?"

Gece yoldaşım ay ışığına doğru adım atıyor, bu da onun son derece güzel yüz hatlarını görmemi sağlıyor. Çok pahalı bir smokin giymiş farklı bir adam gibi görünüyor. Ulaşılamaz. Kahverengi saçları geriye doğru taranmış ve mükemmel bir şekilde tıraş edilmiş, bir yabancı gibi görünebilir. Bana doğru yürürken, kendinden daha emin göründüğünü de fark ediyorum.

"Dünyandan keyif alıyorum, Blaire," diyor gülümseyerek. Gülümsemesinin bile eskiden midemi titreten sıcaklıktan yoksun olduğunu fark ediyorum.

"Gerçekten mi? Peki nasıl buldun?"

Omuz silkiyor. "Fena değil."

Bu işin peşini bırakmam gerektiğini biliyorum ama kendime engel olamıyorum. Bilmek zorundayım. "Yaşlı kadınlardan hoşlandığını bilmiyordum." Onu görmek için yanıp tutuşan gözlerim vücudunu boydan boya dolaşiyor. Taktığı pahalı saati görüyorum, kendi başına alamayacağı bir saat. "Onu para için mi beceriyorsun?"

Ukalaca gülümsüyor. "Dediğim gibi, senin dünyandan ve *her şeyden* zevk alıyorum. gerektiriyor."

Beni ne kadar incittiğini saklamaya çalışarak gülüyorum. "Güçlüler nasıl da düştü."

Ronan siyah paltosunun içinden bir paket Marlboro çıkarıyor, görünüşe bakılırsa benim laf atmamdan rahatsız olmamış. Bir sigara çıkarıp dudaklarının arasına yerleştiriyor, gevşekçe sarkıtıyor ve yakıyor. Uzun bir nefes çektikten sonra başını arkaya eğiyor ve dumanı havaya üflüyor. Onu bunu yaparken izlerken, birdenbire değişenin sadece görünüşü olmadığını fark ediyorum. *O*

değişti. Onda daha önce olmayan pervasız ve kendinden emin bir hava var. Onunla ilgili bir şey, saf seks gibi görünürken, onun hakkında ne düşündüğünüzü umursamadığını haykırıyor.

"Sigaranın insanı öldürebileceğini bilmiyor musun?" Sigarasına uzanıp alıyorum ve ağzıma götürüp bir nefes çekiyorum. "Sigara içtiğini bilmiyordum," diyorum ve dumanı üflerken sigarayı ona geri veriyorum.

Parmaklarımız birbirine değerken gözleri benimkilerle buluşuyor ve bu temas beni ürpertiyor. "Ölmek için daha kötü yollar da var."

Ronan kolyeme uzanıp onu okşadığında beni şaşırtıyor ve alaycı bir şekilde kıkırdıyor. "*Güzel*, Blaire."

Elini sertçe tokatladım. "Dokunma bana."

"Komik. Tam olarak bunu yapmam için bana yalvardığın bir zamanı hatırlıyor gibiyim."

"Öyle mi yaptım? Hiçbir şey hatırlamıyorum," diye cevap veriyorum umursamazca. Gözlerindeki cehennem ateşinden uzaklaşarak geceye bakıyorum. Kollarımı kendime dolayarak, ona uzanıp tekrar dokunmaktan ve *her şeyi* hatırladığımı ona itiraf etmekten kendimi alıkoymaya çalışıyorum.

"Hiç beni düşündün mü? Bizi?" Sorduğunu duyuyorum.

Her gün ve her gece. Rüyalarımnda ve sensiz olduğum her uyanık saatimde peşimi bırakmıyorsun. "Hayır. Düşünecek ne var ki?"

Ronan yanımda duruyor, aramızdaki boşluğu kapatıyor. Bir elini kaldırıp başparmağıyla alt dudağımı okşuyor. Bana dokunduğu an, gözlerimi kapatıp dokunuşunda kaybolma içgüdüleriyle savaşıyorum.

"Beni bu kadar delirten şey ne senin hakkında?" Kahverengi bakışları beni esir alırken, dokunuşu acı verici bir hal alıyor. "Bu beni senden kurtarmayacak mı? Onu becerirken ve sikim amının derinliklerine gömülmüşken bile düşüncelerimi zehirlemeyi başarıyorsun."

"Sen bir domuzsun," diyorum elini iterek.

Onunla bir saniye daha yalnız kalmak istemiyorum, bu yüzden dönüp uzaklaşmaya başlıyorum. Daha birkaç adım atmadan Ronan sol kolumu tutup arkamdan büküyor ve beni kendine doğru çekerek nefesimi kesiyor. Kurtulmak için mücadele ediyorum ama faydası yok. Onun merhametine kalmıştım ve o da bunu biliyordu. Onun ellerinde yağ gibiyim.

Sert nefes alan Ronan göğüslerimi avuçluyor. Dokunuşu sert ve ikimizi de cezalandırmaya yönelik. "Seni benim kadar iyi beceriyor mu?"

Eli yılan gibi aşağı iniyor, bana dokunuyor, parmaklarını bacaklarımın arasına gömüyor, elbisemin direncini aşıyor. "Amını benim kadar iyi yiyor mu?"

"Kes şunu Ronan," diye yalvarıyorum, nefesim kesiliyor, tutku ve acıyla kıvranıyorum.

"Seni sevmiştim, biliyor musun? Ama şimdi seni görüyorum ve zamanımı boşa harcadığımı biliyorum."

Onun sözleriyle hırpalanmış bir halde, elimde kalan tek savunmayı, bedenimi kullanıyorum. Kendimi ona sürtüyorum, boştaki elimi indiriyorum ve ereksiyonunu ovuyorum. "O zaman sakin neden bu kadar sert?" Mırıldanıyorum.

Kolumu bırakıyor, aramıza biraz mesafe koyuyor. ve durumu kontrol ediyor gibi görünüyor ama içten içe görüldüğü kadar etkilenmediğini *biliyorum*. "Çünkü senin iyi bir sikişçi olduğunu inkar edemem. Belki de tek olduğun buydu."

Ona olabildiğince sert bir tokat atıyorum ve derisinde kırmızı bir iz bırakıyorum. Sağ yanağına dokunuyor ve gülümsüyor. "Gerçekler acıtır, değil mi Blaire?"

Tepeden tırnağa titriyorum. "Cehenneme git, Ronan."

Beni kolumdan tutup tekrar kendine çektiğinde uzaklaşmaya başlıyorum. "Ne? Veda öpücüğü alamayacak mıyım?" diye öfkeyle kulağıma tıslıyor, sıcak nefesi tüylerimi diken diken ediyor.

Kalbim o kadar hızlı atıyor ki sanki patlayacakmış gibi hissediyorum. Ona bu kadar yakinken, gerçeklik anılarımın yerini alıyor. Dokunuşu bir kez daha gerçek oluyor ve içime işleyerek beni küle çeviriyor. Onun tanıdık erkek ve Ronan kokusu burun deliklerimi dolduruyor, duyularımı sarhoş ediyor. O burada, önümde ama hiç bu kadar uzağımda olmamıştı. Bir an için kendi kendime, *cehennemde yaşamak böyle bir şey olmalı*, diye düşünüyorum.

"Ne-" Tutuşundan kurtulmaya çalışıyorum. "Bırak beni, Ronan."

"Hayır." Tutuşunu sıkılaştırıyor. "Beni hiç sevdin mi, Blaire? Yoksa ben senin için sadece bir oyun muydum?"

"Bunun bir önemi yok. İlişkimiz bitti ve ben Lawrence'la birlikteyim." "Yalan. Yalan. Yalan. Tüm bulabildiğin bu mu?"

Daha sert çekiyorum. "Siktir git."

Ukalaca gülümsüyor. "Memnuniyetle, ama sadece *bunu* yaptıktan sonra."

Ronan beni bırakıyor, ellerini saçlarıma gömüyor, parmakları kafatasımın arkasını kavırıyor ve ağızlarımız agresif bir şekilde çarpışınca kadar beni kendine doğru çekiyor. Vücudum hemen ona, dokunuşuna ve

Bir şeyi kaybetmiş ve onu yeniden bulmuş olma duygusu içimi kaplıyor.

Yine de nefret ve özlem dolu bir öpücük.

Dudaklarımda ateş var, onları yakıyor, beni yakıyor. Bu güzel bir savaş.

Ve eve dönmüş gibi hissediyorum.

Sersemlemiş ve büyüüne kapılmış bir halde kollarının arasında eriyorum ve duygularımın mantığımın önüne geçmesine izin veriyorum. Dillerimiz ikimizden de tam bir teslimiyet talep eden tutkulu bir savaşta birbirine karışıyor ve kısa bir an için onun tadıyla, özıyla, *onunla* uyuşmuş bir halde teslim oluyorum. Bedenlerimizi birleştirmeye çalışır gibi kendimi ona yaklaşıtıyorum, teslimiyetçi bir ürpertinin içimden geçtiğini hissediyorum, *yoksa o mu?* Ve bu ne muhteşem bir işkence. Ama sonra gerçeklik üzerime çöküyor ve ne yaptığımın farkına varıyorum. Ne olmasına izin verdiğimi. Kollarımı aramıza sokuyorum, tüm gücümü topluyorum ve onu kendimden uzaklaştırıp öpüşmeyi aniden sonlandırıyorum.

Göğsüm hızla inip kalkıyor. Ben dik durmaya çabalarken öpücükten etkilenmemiş gibi görünen soğuk Ronan'a bakıyorum.

"Bunu hissediyor musun, Blaire? İşte gerçek *bu*. Ama kendine yalan söylemeye devam et, artık umurumda değil."

Elimin tersiyle dudaklarımı ovuyorum, öpücüğünün acısını dindirmeye çalışıyorum ya da belki de tenime kazınana kadar daha derine sürmeye çalışıyorum. Bir zayıflık anında, çatlıyorum. "Hayatımdan çıkmış olman gerekiyordu. Geri dönüp her şeyi mahvetmemen gerekiyordu."

"Ama ben öyleyim." Elimi çekip alt dudağımı okşuyor. "Peki bu konuda ne yapacaksın?"

"Yok bir şey. Artık Lawrence ile birlikteyim."

Lawrence'tan bahsedilince yüz ifadesi nefretle kararıyor. "Sana dünyayı verebilirdim, Blaire. Seni çok sevmiştim."

Gözyaşları gözlerimi yakıyor, acı göğsümün derinliklerine yerleşiyor. "Hayır, . Ama Lawrence yapabilir."

Sonra kendimi aptal durumuna düşürmeye ve beni geri alması için yalvarmaya fırsat bulamadan partinin tesellisini aramak için koşmaya başlıyorum.

Ronan

O benden kaçarken ben yenik bir şekilde bir ağacın gövdesine yaslanıyorum. Sarsılmış bir halde sigara paketime uzanıyor, açıyor, bir tane daha alıyor ve dudaklarımın arasına gevşekçe yerleştiriyorum. Sigarayı yakarken ellerimin ne kadar kötü titrediğini fark ediyorum. Derin bir nefes çektikten sonra dudağımı ısırıyorum ve dumanı dışarı üflüyorum. Ağzımdan onun tadının izinin gittiğine dair umut ve korku birbirine karışıyor, ama hala onun tadını alabiliyorum ve bu tam bir işkence.

Sikeyim.

Eve döndüğümde Rachel'ı aramaya başladım. Onu Alan ve Loretta Vanderhall'la konuşurken buluyorum, güzel yüzündeki gülümseme sert ve doğal değil. *Ah, o biliyor.*

Bir kolumu beline dolayarak kulağına fısıldıyorum, "Buradan çıkmak ister misin?"

Elini benimkinin üzerine koyup başıyla onaylıyor. Evin çıkışına doğru yürürken içi boş bir sesle, "O çok güzel Ronan," diyor.

"Onu bir daha düşünme. O geçmişin bir parçası." Ona bakıyorum ve elini tutup dudaklarıma götürerek öpüyorum. "Ben geleceğe bakıyorum ve önemli olan tek şey de bu."

Ertesi sabah işten çıktım ve Carl'ı aradım. İlk röportajım Times dergisi ile olacaktı ve iki hafta içinde gerçekleşecekti.

Seni unutacağım, Blaire. Unutacağım. Kendi ruhuma mal olsa bile sana olan aşkımı yeneceğim.

chapter seventeen.

Blaire

Lawrence'ı aramak için partiye GERİ DÖNÜYORUM, ama artık bana sarılmasını istemiyorum; dans pistinde paylaştığımız büyülü an unutuldu. Vücudumdaki her lif bahçeye geri dönmem için yalvarırken, kendimi kandırmaya devam edecek gücüm yok. Onsuz bu kadar uzun zaman geçirdikten sonra Ronan'ın kollarında olmanın anısı tenimi hâlâ karıncalandırırken olmaz.

Bahçeyi çevreleyen büyük ağaçlar üzerime kapanıyor gibi görünüyor ve klostrofobik hissetmeme neden oluyor. Evin sıcak ışığına doğru daha hızlı yürümeye başlıyorum, beni çevreleyen tüm karanlıktan geçici bir sığınak vaat eden bir ışık. Kısa bir an için, ayaklarımın beni bağlayıcı anıların olmadığı, geçmişimden özgür olabileceğim bir yere taşıyacağını umuyorum. Ama yine de kaçmak ya da kaçmayı istemek hiçbir şeyi çözmeyecek. Beni tutsak eden geçmişim değil. Lanet olası kalbim.

Lawrence'ı gördüğümde duraksıyorum. Onun için, bizim için duyduğum üzüntü içimi dolduruyor. Ayaklarım sanki yere yapışmış gibi hissediyorum. Kendimi toparlamak için birkaç dakikamı ayırıyorum ve içimde kopan fırtınayı mükemmel görüntümün arkasına saklamaya çalışıyorum. Başını kaldırıyor ve bakışları benimkilerle birleşirken o nadir, dünyayı sarsan gülümsemesini takınıyor. Bu jسته karşılık veremediğimde, onunki kayboluyor.

Çok üzgünüm, Lawrence. Çok üzgünüm. Sana iyi bir şeye layık olmadığımı söylemiştim. Ben zehirliyim.

Lawrence'dan gözlerimi kaçırıyorum, içimi göreceğinden korkuyorum. Tam o sırada Ronan'ın bahçeden geri döndüğünü görüyorum. Yüzü sert bir çizgiye oturmuş ama her zamanki kadar güzel, belki şimdi daha da güzel çünkü benim olmadığını biliyorum. Odadaki tek kadın ben değilim.

onu da fark etmiyor. Aslında hiç de öyle değil. Her yerde arzulu gözler onun yörüngesini takip ediyor. Adımları kolay, şehvetli ve eskisinden çok farklı. Zihnim bana onun beni yaz mevsimine ve güneş ışığına inandıran adam olduğunu söylüyor ama ona baktıkça o adamın gittiğini ve yerini bu yabancının aldığını anlıyorum.

Bir kolunu arkadaşının beline sahiplenerek doladığında ve vücutlarını birbirine yaklaştırdığında gözlerimi oymak istiyorum. Bu samimi hareket, onun her santimetrekaresini çok iyi bildiğini gösteriyor. Ve kızın onu izleyiş şekli, onun da onun ışığı ve olduğu her şey tarafından kör edildiğini gösteriyor. Başım dönüyor, göğsüm öyle bir acıyla daralıyor ki nefes almakta zorlanıyorum.

Ronan...

Evet,

bebeğim?

Bu bittiğinde ne olacak?

Bitmeyecek.

Bitecek. Her şey biter.

Olmayacağını biliyorum ve neden biliyor musun?

Bilmiyorum, ama söyle bana. Beni inandır, Ronan.

Elimi avucunun içine alıyor, parmaklarımı açıyor ve avucumu göğsüne koyuyor. *Bunu hissediyor musun, Blaire? O senin ve hep öyle kalacak. İşte bu yüzden.*

Kendimi baygın hissederken, onu uzaklaştırıp başka birinin kollarına ittiğimi fark ettiğimde destek için bir elimi yanımdaki duvara koyuyorum. Hayatına devam etmiş olması beni haklı çıkarıyor.

"Kendini aptal yerine koyuyorsun. Ona bakmayı kes," Lawrence'ın elini üst koluma sarıp parmaklarını sıkarken öfkeyle kulağıma tısladığını duyuyorum.

"buradan Lawrence," diye yalvarıyorum. "Lütfen beni yalnız bırak." "Başka biriyle geldi, Blaire. Bırak gitsin."

Ronan ve sarışın kadının kalabalığın içinde kayboluşunu, odanın rengini kaybedişini izliyorum. Yıkılmış bir halde Lawrence'a dönüyorum, yüz ifadesi bir kez daha okunamaz halde. "Benden ne yapmamı istiyorsun? Kendi kalbimi inkâr etmemi mi?" Başımı sallıyorum, çılgınca gülüyorum. "Yapamam. Bu gece olmaz."

Beni kollarımdan tutuyor, dokunuşu acı verici bir hal alıyor, bakışlarında öfke alevleniyor. "Ne istediğin ya da ne yaptığın umurumda değil ama

aptal yerine kondum."

"Ama sen bir aptalsın Lawrence."

"Eşyalarını topla. Şimdi gidiyoruz," diyor sessizce, sesinde ölümcül bir ton var.

Başımı salladım. "Hayır."

"Ne yapacaksın, Blaire? O çocuğa gidip seni geri alması için yalvaracak mısın? Ve eğer yaparsa, sana olan aşkı seni ne kadar süre boğacak? Tekrar onun kollarında kapana kısılmış hissetmeden önce mi? Er ya da geç bana geri dönecek, seni becermem için yalvaracak ve param karşılığında vücudunu bana sunacaksın." Duraksıyor. "O noktaya çoktan geldik, değil mi?"

"Değişmeyeceğim. Değişebilirim," diyorum zayıfça.

"Açıkçası, senden ve duygu gösterilerinden sıkılmaya başladım. Şimdi benimle gel ve kendine yalan söylemeyi bırak." Tereddüt ettiğimde elini bana uzattı. "Gel. Dikkatleri üzerimize çekmeye başladık."

Kalbim ve aklım birbiriyle savaşırken onun eline bakıyorum. Aklım kazandı. Teklif ettiği eli tutup onunla gidiyorum.

Lawrence haklı. Ben değişemem.

"Evime gitmek istiyorum. Geceyi senin evinde geçirmek istemiyorum," diyorum araba bir süre hareket ettikten sonra.

"Hayır."

"Hayır, ne?"

Lawrence pencereden dışarı bakıyor ve benden olabildiğince uzakta oturuyor. "Bu gece dairene geri dönmüyorsun, bunu aklından çıkar."

"Daireme geri dönmek istediğimi söyledim ve bunu yapacağım. Senin iznine ihtiyacım yok." Bizi şoförden ayıran bölmeyi indirmek için düğmeye basıp ona talimatlarımı vermek üzereydim ki Lawrence konuştu.

"Dikkatli ol, Blaire. Yerinde olsam bunu yapmazdım."

Normalde Lawrence'ın uyarısına kulak asmazdım ama sesindeki tehlikeli ton ve yaydığı enerji durmamı sağladı. "Ne yapacaksın? Seni becermem için beni zorlayacak mısın?" Dizlerimi iki yana açtım ve

Elbisemin eteği yukarı kalktı, bacaklarımı ve çıplak amımı ortaya çıkardı. "İhtiyacın olan her şey burada ve şimdi varken neden evine geri dönme zahmetine giriyorsun?"

"Yine dikkatli ol, Blaire..."

"Yoksa ne olur? Bana ne yapacaksın, ey kudretli Lawrence?" Elbisemi omuzlarımdan sıyrıyorum, kumaş belimin ve kalçalarımın etrafında toplanıyor.

"Gördüklerini beğendin mi? Neden daha önce başladığın şeyi bitirmiyorsun? O senin." Boynumdan aşağısı çıplak, sadece elmas kolyesi tenimde karanlıkta parıldarken, küstahça gülümsüyorum. "Ama beni nereye ve nasıl götürürsen götür, ne kadar hediye verirsene ver, asla senin olamayacağım. Sana bakıyorum ve istediğim o. Düşündüğüm o. Her zaman o oldu."

Bana kızmasını istiyorum. Bana acı çektirmesini. Benden nefret etmesini, vurmasını, fiziksel olarak canımı yakmasını istiyorum. Belki o zaman göğsümü parçalayan suçluluk ve acı durur ve beni içten dışa uyuşturur.

O kadar hızlı hareket ediyor ki, niyetinin ne olduğunu anlamam için çok az zamanım var, o üzerime gelmeden ve elleri boynumu sararak nefes almamı zorlaştırmadan önce. Ruhumun zehri ona bulaşmış.

Hareket edemiyorum. Onun merhametine kalmış durumdayım ve rahatsız edici bir parça bu gerçeğe seviniyor. *Hayır deme irademi elimden al Lawrence. Kendi kalbimi inkar etmemi kolaylaştır. Kendimden nefret etmemi kolaylaştır. Lütfen beni affet, Lawrence.*

"Bir daha benim yanımda ondan bahsetme," diye uyarıyor, parmaklarını gevşeterek.

Parmakları tehlikeli bir şekilde boynuma dolanırken bile gülmeyi başarıyorum. "Önemli değil. O-"

Cümlemi bitirmeye fırsat bulamadan Lawrence ağzımı kendi ağzıyla kapatıyor. Bu öpücük kalbe sıkılan bir kurşun kadar ölümcül. Beni yırtıyor ve kanatıyor. Dudakları dudaklarıma her değdiğinde yavaş yavaş ölüyor gibiyim ama mazoşist yanım bana verdiği bu acıyı, bu hiçliği istiyor. Onu itiyorum, tekmeliyorum ve tırmalıyorum. Onun gazabını, çıldırtıcı öfkesini davet ediyorum. Hakimiyet için mücadele ediyoruz. Benim hayatım onun ellerinde, onun gururu benimkinde, ikimizin de sonu geldi.

Ellerinden birini serbest bırakarak aramıza indiriyor, kemerini çözerken bacaklarımı ayırıyor, pantolonunun fermuarını açıyor, sikini çıkarıyor ve sokuyor. Oksijen eksikliğinden dolayı görüşüm bulanıklaşmaya başladı.

Agresif bir şekilde, acımasızca içime girip çıkıyor ama hoşuma gidiyor. Parmaklarım saçlarına gidip şiddetle çekerken bacaklarımı beline dolayarak onu kendime yaklaştırıyorum. Öfkesi yüzüne yansıyor. Kalçalarının içime doğru her hızlı ve acımasız itişinde varlığımın aşağılanması. Ve Tanrım bana yardım et, ama onu istiyorum, beni korkutan hayvani bir açlıkla ona ihtiyacım var. Beni çok iyi beceriyor. Her parçamı işaretleyene kadar beceriyor. Çözüldüğümde acıyla karışık bir coşkuyla haykırıyorum, çılgın Lawrence kendi geçici deliliğine ulaşır kendini içime dökerken içimde bir atom bombası patlıyor.

Lawrence boynumu bırakıp, benim onu yakıyormuş gibi içimden çıkmadan önce bir saniye ya da sonsuzluk geçti. Kendini üzerimden itti ve koltuğa doğru sarktı, vücudundan bir ürperti geçti. Yüzü solgun, kasvetli gözlerle beni izliyor, ben doğrulup ellerimi boynuma götürerek mümkün olduğunca çok hava çekmeye çalışıyorum. Ciğerlerim yanıyor ama bedenim onun zalim dokunuşunun hatırasıyla şarkı söylüyor.

"Bu çok aptalcaydı, Blaire. Beni bir daha asla kışkırtma." Hafifçe titreyen elini saçlarında gezdiriyor. "Ama sana böyle davranılmasını istiyorsan, Blaire, öyle olsun. Umurumda bile değil."

Giyindikten sonra pencereden dışarı bakıyorum ve gözlerimin düşmeyen yaşlarla yandığını hissederken gözlerimi kapatıyorum.

Ne yaptım ben?

Kafamın içindeki küçük, alaycı bir ses kendi soruma cevap veriyor.

"En iyi yaptığın şey tabii ki. her şeyi yok etmek."

Lawrence'ın yatak odasının cam pencerelerinden güneşin doğuşunu izlerken soğuk, dağınık yatağın üzerinde oturuyorum. Kollarımı bacaklarıma daha sıkı dolayarak başımı dizlerimin üzerine yaslıyorum. Işıklar sıcak ışıklarını yere düşürüp karanlığı uzaklaştırırken, keşke ben de onlarla birlikte kaybolabilseydim diyorum. Belki öyle olsaydı, artık güzel şeyleri zehirleyemez ve öldüremezdim.

Ronan'ı ve onunla ilk tanıştığımdeki tatlı gülümsemesini düşünüyorum ve sonra dün geceki adamı görüyorum. Çok soğuk. Çok sertleşmiş. Nefret dolu. Ve bunun benim hatam olduğunu biliyorum. Onu ve güzelliğini yok ettim.

Lawrence'ı ve dans pistinde bana nasıl baktığını ve beni nasıl öptüğünü, kendini bana nasıl sunduğunu düşünüyorum. Peki ben ne yaptım? Teklifini aldım ve ellerimde paramparça ettim, acısıyla ziyafet çektim.

Ama sabahın ışıkları kristal berraklığında bir netlik getirdi. Ve bununla birlikte, bu tür bir hayatı yaşamaya devam edemeyeceğimi, bunu en az hak eden insanları yavaş yavaş, her şeyi tüketen bir şekilde anladım. Lawrence daha iyisini hak ediyor. Günahlarımın kefareti için ödemek, içimdeki kötülüğü sonsuza dek temizlemek için ne yapmam gerektiğini biliyorum. Gözlerimi kapatıyorum ve beni içten içe tüketmekle tehdit eden acıyı bastırmaya çalışsam bile onun yakın olduğunu bilmenin huzurunu yaşıyorum.

Lawrence'ın parasının almadığı birkaç kıyafeti giydim ve onu aramaya çıktım. Maskeli balodan döndükten sonra, evin çalışanlarına gecenin geri kalanında onu rahatsız etmemeleri talimatını verirken hışımla kütüphanesine gitti. Odanın dışında durup derin bir nefes alıyorum ve kapıyı çalmaya zahmet etmeden açıyorum. Başını kaldırıp bana doğru bakıyor. Bakışları anında beni buluyor. Bu basit bir hareket ama gözlerimiz kilitlendiğinde ve onun içinde çıplak acıyı görebildiğimde, emin olmayan ayaklarımın altındaki toprağın sallandığını hissediyorum.

Ona doğru kararsız bir adım attım. "Lawrence... Ben-"

"Seni hâlâ burada bulduğuma şaşırdığımı söylemeliyim. Şimdiye kadar dizlerinin üzerine çökmüş, o çocukla en iyi yaptığın şeyi yapıyor olurdun diye düşünmüştüm." Elindeki kitabı yanındaki sehpanın üzerine bırakıyor. Dudakları düzleşir, sesi küçümser. "Ne istiyorsun?"

"Veda etmeye geldim. Ben gidiyorum."

"O zaman git. Kimse seni durduramaz."

Sözleri beni kırbaçlıyor ama onun öfkesini ve nefretini hak ediyorum. Utanç yanaklarıma kırmızı bayraklar çiziyor. "Şu anda söyleyeceğim hiçbir şeyin dün gece sana davranışım için yeterli bir özür olmayacağını biliyorum." Boğazım aniden daraldı. "Senin hakkında gerçekten ne hissettiğimi. Ama nedenini açıklamak istiyorum-"

"Yeter!" Ayağa kalkıyor ve pencerenin yanında durup sokağa bakıyor, ellerini pantolonunun ön ceplerine gömüyor. "Bana bir ömür yetecek kadar yalan söyledin, Blaire. Artık benim için rol yapmana gerek yok." Çenesini sıktı, "Ve eğer endişelendiğin şey paransa, bunu bir daha düşünme. Para senin. Ben istemiyorum."

"Lawrence, lütfen. Beni dinle," diye yalvararak ona doğru koşuyorum. Titreyen ayaklarımla, tam arkasında durana kadar aramızdaki mesafeyi kapatıyorum. "Bana bakmayacak mısın?"

"Neden yapayım ki? Yetmedi mi?" Sesinde titreşen mutlak bir küçümsemeyle söylediğini duyuyorum.

Lawrence'ın etrafından dolanıyorum ve onu bana bakmaya zorluyorum. Devam etmeden önce gözlerini dolduran saf nefreti görünce bir an duraksıyorum. "Lawrence, lütfen... beni dinle. Her şey için çok özür dilerim. Çok bencilce davrandım." Ellerimi sıkarken, dün geceden beri taşmakla tehdit eden duygular sonunda serbest kaldı ve odayı etrafımda döndürerek çöktü. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzölmeye başlıyor ama umurumda değil. "Seni incittim - sevgili dostum - ve bu beni parçalıyor. Bu tür bir muameleyi hak eden son kişi sensin ve bunu daha fazla yapamam. Sana çok değer veriyorum-"

"Lanet olsun!" Beni kollarımdan tutup zorla sarsmaya başladı, parmaklarının ısırtığı uyuşturuyordu. "Anlamıyor musun? Senin lanet yalanlarınla işim bitti!"

"Çok özür dilerim," diye hıçkırdım, "çok özür dilerim."

"Özür dilemeye cüret etme! Özür dilemeni istemiyorum." Kollarımı demir gibi kavrayan ellerim hareketsizleşiyor. Yüzlerimiz buluşana kadar eğilerek vahşice tıslıyor, sanki vücudundaki tüm gücü harcamış gibi nefes alıyor, "Seni istedim, seni, Blaire! Görmüyor musun? Seni çok seviyorum!"

İtirafı beni sersemletiyor, nutkum tutuluyor. Sonra Lawrence beni öyle bir kucaklıyor ki nefesim kesiliyor, ama ona izin veriyorum çünkü nefes almayı kesmek istiyorum.

"Seni sevmek kendini yok etmektir, Blaire, ama ben duramıyorum." Kelimeler göğsünden kopup gidiyor. Asla olmayacak her şey, yaptığım tüm yanlışlar ve beni çürüten keder için kollarında ağlıyorum. Ayaklarının dibinde kırılıyorum ve bu adil olan tek şey.

Lawrence her hareketini yöneten öfke ve hayal kırıklığıyla dudaklarını indiriyor ve yüzümde umutsuz, yakıcı öpücükler izlemeye başlıyor, gözyaşlarımın ve içlerinde saklı olan acının tadına bakıyor. Vahşi ağzı tenime, yanaklarımın tepesine, kapalı göz kapaklarıma, ulaşabildiği her yere damgasını vurmaya devam ederken ellerimi saçlarına gömüyor, onu kendime daha da yaklaşıtıyorum. Ne zaman ki

Dudakları Lawrence'inkileri ararken Lawrence bir an için teslim oluyor ve tüm vücudunu bir titreme kaplıyor.

Bunun bir veda olduğunu biliyorum.

"Siktir!" diye öfkeyle küfrediyor. Lawrence aniden onu yakıyormuşum gibi beni itiyor, göğsü hızla inip kalkıyor. "Git! Git ve bir daha asla geri gelme."

Kapının yanında dururken, pencerenin yanında duran adama son bir kez bakıyorum. Ve ona bakarken, fırtınalı yüz hatlarını son bir kez daha incelerken, nihayet göremeyecek kadar kör olduğum şeyi, kalbimin uzun zamandır inkar ettiği şeyi anlıyorum. Gerçek sabah gökyüzü kadar netleşiyor ve ben artık bunu inkâr edemiyorum. Onu seviyorum. *Onu seviyorum*. Ronan'a duyduğum sevgiyle aynı değil ama aynı derecede güçlü ve her şeyi kapsayan bir sevgi.

Elim kapı tokmağında duraksıyorum ve ona verebileceğim tek gerçeği söylüyorum. "Seni seviyorum Lawrence," sesim kırılıyor.

Arkasına bakıyor ve gözlerimiz son kez karşılaşılıyor, öfkenin yerini umutsuzluk alıyor. "Ama kalmak için yeterli değil." Lawrence dönüp bir kez daha önüne bakıyor ve beni çoktan unutulmuş bir düşünce olarak görmezden geliyor.

"Güle güle, Blaire."

chapter eighteen.

Ronan

", UYKUCU KAFA!"

"Hmm..." Yanımda yatıyor olması gereken sıcak bedene dokunmak için uzandığımda boş bir yastıktan başka bir şey bulamıyorum. "Yatağına dön, Rachel." "Hiç şansın yok. Aç gözlerini, Ronan!" diye haykırıyor, sesi heyecanla dolup taşıyordu.

Onu belinden tutup üstüme çekiyorum, kahkahaları kulaklarımda yankılanırken uzun bacaklarının belime sarıldığını hissediyorum. Gözlerimi açtığımda onu yüzünde kocaman bir gülümsemeye bana bakarken buluyorum. Bir elimi kaldırıyorum ve parmaklarımın tersiyle ipekle kaplı küçük, mükemmel memesinin yan tarafını okşuyorum, dokunuşumun altında titreyen vücudunun hissinin tadını çıkarıyorum.

"İşte bu uyanılacak bir manzara," diyorum, sert meme uçlarının üzerlerini örten krem rengi malzemenin dışına çıktığını gözlemleyerek.

"Doyumsuzsun," diye dalga geçiyor. "Ama bak!" Yanında duran bir nesneye uzanıyor ve onu bana gösteriyor. Üzerinde yüzümün damgası olan bir dergi olduğu ortaya çıktı. Kapaktaki başlık beni fotoğrafçılıkta bir sonraki dahi olarak ilan ediyor.

Rachel heyecanla dergiyi açıyor ve ilgilendiği makaleyi bulana kadar sayfaları hızla çeviriyor. Bana şımarık bir bakış atarak boğazını rahatça temizliyor ve okumaya başlıyor.

"Ronan Geraghty, türünün tek örneği, nadir bir yeteneğe sahip bir Hollywood yıldızının yüzü: objektifi. Çok seçkin ve sanat galerilerinin Kutsal Kasesi olarak kabul edilen The Jackson'ın sahibi Carl Brunswick'in yeni bir yeteneği kanatları altına aldığına dair söylentileri ilk duyduğumda ilgimi çekti." Rachel bana gülümsemek için duraksıyor.

"Carl'ın seçici gözünü etkileme yeteneği her gün karşılaşılan bir durum değildir. Ve bu gerçekleştiğinde, bunu en son öğrenen kişi olmak istemezsiniz - genellikle sanat dünyasında kaosa dönüşmek üzere olan bir fırtınayı kaçırsınız. Peki Bay Geraghty, zavallı masum kurbanları olan bizlerin üzerinde hangi şehvetli, cüretkâr kaosu yaratmak üzere? Stüdyosuna girmeye ve çalışmalarına ilk kez göz atmaya davet edildim ve eminim ki bu, şanlı bir kariyerin başlangıcı olacak. Fotoğraflar düşündürücü, neredeyse ahlaksızlığa varacak kadar şehvetli ve her biri nefesimi kesti..."

Tatmin olan Rachel makaleyi bacağına yanına yerleştirir. "Sen bir yıldız olacaksın, Ronan. Bunu *hissedebiliyorum*. Şunlara bak, şimdiden senin için akıllarını kaçırmıyorlar."

Carl'ın sağladığı stüdyoya gelen ve bana poz veren modeli fotoğraflamaya başladığımda varlığını tamamen unuttuğum, fotoğraf makinesinin tıklamasıyla ruhunu yakalamaya çalışan kadını düşünüyorum.

"?" Sesime sinen belirsizlikten nefret ederek soruyorum.

"Hiç şüphesiz." Rachel öne doğru eğilip göğsünü davetkâr bir şekilde benimkine sürtüyor, sonra da ağzını benimkinin üzerine koyup beni öpüyor.

Ellerimi ipek bebeğinin altına sokup onu çıplak buluyorum ve parmaklarımı kışının yumuşak etinde yoğuruyorum. Onu ileri geri hareket ettirmeye başlıyorum, sıcak, ıslak amını büyüyen horozuma karşı tembelce öğütüyorum.

Rachel sinirli bir iniltiyle öpüşmeyi bitiriyor ve yüzünü boynumun kıvrımlarına gömüyor. "Tanrım, beni deli ediyorsun. Seninleyken kendimi tanıyamıyorum. Seni çok fazla istiyorum."

Saçlarını elime alıp geriye doğru çekiyorum ve bana bakmasını sağlayarak yanaklarının tepelerini kaplayan o güzel allığı içime çekiyorum. Kalbim sessiz kalıyor ama ondan hoşlandığımı, bedenimin ona aç olduğunu ve ona doyamadığımı inkâr edemiyorum. Acımı dindirmesi ve beni yutmakla tehdit eden boşluğu doldurması için Rachel'a ihtiyacım var.

"Ben de seni istiyorum. Hem de çok."

Alt dudağını ısırırken, berrak mavi gözlerinin üzerinde bir gölge geziniyor ve renklerini bir anlığına susturuyor. Aynı dudağı başparmağımla ovuyorum, sıcaklığını hissediyorum.

"Ne oldu?"

"Bana ondan bahset," diye fısıldıyor.

Blaire'in anısı gözümü kör edince bir an ve sanki kaçışı olmayan derin bir kuyuya düşüyormuşum gibi hissediyorum. Ama beni buraya, ona bağlayan Rachel, onun sarı saçları ve vücudunun benimkinin üzerinde olması olana kadar bunu zorluyorum.

"Ne bilmek istiyorsun?" "Ona hala aşık mısın?"

"Şu anda," bebeğin kenarlarından tutup üzerinden yukarı çekiyorum ve çıplak amını, dümdüz karnını ve mükemmel göğüslerini ortaya çıkarıyorum, "değilim." Rachel tamamen çıplak kaldığında ve ellerimin altında titrediğinde, kumaşı dikkatsizce yere atıyorum, kalçalarına uzanıyorum ve göbeğini ağzıma doğru yönlendiriyorum. "Sana göstermeme izin ver."

Makale unutulmuş ...

Bir zamanlar sevdiğim kadınla birlikte.

chapter nineteen.

Blaire

KAPI ÇALINDI. Uyandığımda, gözlerim etrafıma alışmaya başlarken, buranın çocukluğumun yatak odası olduğunu fark ediyorum. Şaşkınlıkla nevresimi yana itiyorum ve yataktan kalkıyorum. "Geliyorum," diyorum sesler yükselirken. Kapıyı açıyorum ve annemi koridorda, yıllar önce birbirimizi son gördüğümüzde giydiği kıyafetlerle ayakta buluyorum. Sanki zaman durmuş ve o hiç yaşlanmamış gibi. Hâlâ evden ayrıldığım günkü kadar güzel.

"Anne? Burada ne yapıyorsun?"

Tek kelime etmeden bana bir zarf uzattı.

Aldım ve beyaz kâğıtta yazılı harflere baktım. "Nedir bu?"

"Babandan sana kalan her şey." "Ne demek istiyorsun? Nerede o?"

Korku çirkin pençelerini göğsümde kavrarken annem ayaklarının üzerinde dönüyor ve benden uzaklaşmaya başlıyor. "Anne! Ne demek istiyorsun? Babam nerede?"

Koridorun aşağısında bir yerde durdu ve dönüp bana baktı, gözleri bomboştu. "O gitti, Blaire. Gitti."

Yıkıcı bir acı içimde patlıyor, beni içten içe paramparça ediyor. Oda dönmeye başlıyor, insanlar, mobilyalar ve çeşitli uçan nesneler dönen renklerden oluşan bir kütleye dönüşüyor.

Sonra yüzünü göremediğim bir adamın kollarındayım. Ona her bakmaya çalıştığımda görüşüm bulanıklaşıyor ve bu da kimliğini keşfetmemi engelliyor. Yine de nazik dokunuşu tanıdık geliyor ve içimi bir şefkat ve sevgi duygusuyla dolduruyor.

Adam tek kelime etmeden beni göğsüne daha sıkı sarıyor. Sessizliği kelimelerin olabileceğinden çok daha rahatlatıcı. Ama onun varlığı her şey demek ve nefes almaya devam etmem için bana güç veriyor.

"Babam öldü," diye fısıldadım kırık bir sesle. "Ve ona hiç veda edemedim." Bir elimi göğsümdeki ağrıya bastırıyorum ve bir insanın nasıl bu kadar çok acı hissedip bununla yaşayabildiğini, nefes alabildiğini merak ediyorum.

Alnıma bir öpücük konduruyor. "Sen ister miydin?" "Bilmiyorum..."

Kendimi çok kaybolmuş hissediyorum."

"Evine dön, Blaire. Ona git. Annene git," diye ısrar eder adam.

"Yapamam. Çok geç kaldım." Ona tekrar bakmaya çalışıyorum ama sanki vücudu dumandan yapılmış gibi kaybolmaya başlıyor. "Hayır!" Histerik bir şekilde bağıríyorum, ona uzanıyorum ama havadan başka bir şey tutamıyorum.

"Beni bırakma. Benimle kal. Sana ihtiyacım var."

"Onlara geri dön, Blaire. İyileşme ve affetme zamanı ..."

Aniden uyanıyorum, kalbim deli gibi atarken nefes nefese kalıyorum. Gözlerim karanlığa alışıyor ve kendimi çocukluk odamda bulmayı umuyorum ama tanıdık mobilyalar beni şimdiki zamana geri getiriyor. Aceleyle yataktan kalkıyorum ve kapıya doğru yürüyorum, diğer tarafta kimi bulacağımdan korkuyorum.

Boş oturma odamdan başka bir şey yok.

Rahatlamış bir şekilde ışıkları açtım ve kendime içecek bir şeyler doldurmak için mutfığa gittim. Suyu yudumlarken, ailemin ve yüzünü göremediğim adamın görüntüleri gözlerimin önüne gelmeye devam ediyor. Sesleri gittikçe yükseliyor. Bardağı tezgâhın üzerine koyuyorum ve onları duymamak için kulaklarımı kapatıyorum ama nafile. Sanki vücudumdaki her lif onlara gitmek ve aramızdakileri düzeltmek istiyormuş gibi bağıríyorlar. Bu isteyeceğimi düşündüğüm en son şey ama şaşırtıcı derecede berrak bir anda, benim için bir sonraki nefesim kadar önemli hale geliyor. Birdenbire rüyanın gerçek olabileceğine dair boğucu bir korkuya kapılıyorum ve her şeyin başladığı yere geri dönüp cevap aramaya karar veriyorum.

Ama burada birkaç şeyi halletmeden olmaz ...

"Geldiğiniz için çok teşekkür ederim. Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu bilemezsiniz."

"Lafı bile olmaz." Lawrence'ın binasının önünde dururken Elly kolunu omuzlarıma doluyor. Bir zamanlar bu yakın temastan ürkerdim ama bu bir ömür önceydi. Ve bugün ona ve onun beni kucaklayarak sunduğu sessiz güce her zamankinden daha çok ihtiyacım var.

"Şimdi daha iyi hissediyor musun?"

Az önce olanları düşünüyorum ve kalbim yeniden kırılıyor. "İstemiyorum ama en azından parasını geri aldı. Ben istemiyorum."

"Asistanı sana iyi davranmış."

Lawrence'ın ofisine vardığımızda, hemen binadan çıkarılmayı bekliyordum. Bunun yerine Gina bizi karşıladı ve bana yardımcı olabileceği bir şey olup olmadığını sordu. Lawrence'ı görmeme izin vermesi için ona yalvarmak istedim ama bunun söz konusu olmadığını biliyordum, bu yüzden ona içinde Lawrence'ın bana verdiği tüm paranın çekinin olduğu bir zarf uzattım ve Lawrence'a bunun ona ait olduğunu söylemesini istedim.

"Benim için yaptığın her şey için teşekkür ederim, Gina. Gerçekten minnettarım. Haddimi aştığımı biliyorum ama senden son bir iyilik isteyebilir miyim?"

Tereddüt etti. "Elbette."

"Lütfen ona söylediğim her şeyde ciddi olduğumu söyler misiniz? Bunun ne anlama geldiğini anlayacaktır."

"O oradaydı, Elly. Onu diğer odada hissedebiliyordum. Keşke onu görebilseydim. Belki... belki bu sefer açıklamama izin verirdi."

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum, en azından şimdi değil. Sadece birkaç gün oldu. Belki daha sonra ..."

Önümüzdeki kaldırıma park etmiş arabalara dalgın dalgın bakıyorum. "Onu çok kötü yaraladım, Elly."

İlişkimizi bitirerek doğru şeyi yaptığının farkındayım, ancak bu bilgi acımı bir nebze olsun azaltmadı. Aksine, acım daha da arttı. Şimdi geriye dönüp vedalaşmamıza neden olan her bir anı düşünmek için zamanım olduğuna göre, kendimden başka suçlayacak kimsem olmadığını görebiliyorum. Bencil ve kaptırdım. Kutsanmışlığı aldım

Lawrence'ın sunduğu unutkanlığı içime çektim. Onu unutmak için kullandım ve duygularını düşünmek için hiç durmadım. Sadece bedenimi istediğini söylediğinde ona inandım ama dokunuşlarının, öpüşlerinin ve bana bakışlarının anlatmaya çalıştıklarına inanmayı reddettim.

Her şeyi görmezden gelmeyi seçtim çünkü bu güvenli ve rahatlatıcıydı. Ve şimdi yarattığım karmaşaya bakın.

"Blair, sana söylemişim demek isterdim ama bunu zaten bildiğinden eminim, o yüzden o konuya girmeyeceğim. Pinterest'ten motive edici bir alıntı gibi konuşmaktan ne kadar nefret etsem de, bence şu anda yapabileceğin tek şey hatalarından ders çıkarmaya çalışmak."

Tam cevap vermek üzereyken omzuma bir dokunuş hissediyorum. Arkama dönüp baktığımda, önümde duran kişinin şeklini aldığımda gözlerim açılıyor.

"Jackie?"

Kollarını göğsünde kavuşturuyor. "Demek sensin, ha?" "Pardon?"

Kaşlarımı çatıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Bana aptalı oynama, Blair. Ben Ronan ya da Lawrence değilim. Senin masum numaralarına kanmayacağım."

"Hey! Dikkat et!" diye araya giriyor Elly, saldırmaya hazır.

Elimi koluna koyuyorum ve sessizce anladığımı .

Sonra dönüp bir kez daha Jackie'ye bakıyorum.

"Ben burada çalışıyorum." Lawrence'ın binasına doğru başını sallıyor. "Birkaç hafta önce Laurie'yle gittiğini gördüğümü sandım. Kendime hayal gördüğümü söyledim. Ama işte buradasın ve birden her şey anlam kazandı."

"Mantıklı olan ne?"

"Tanrım, buna mı kandılar?" Başını sallıyor. "Lütfen, bana masum rolü yapma. Bu işe yaramaz. Söyle bana, sadece bir değil iki iyi adamın kalbini kırmak nasıl bir duygu? Kendinle gurur duyuyor musun?"

Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz, Jackie'nin Lawrence'ın yıllar önce sevdiği kadın olduğunu fark ederek yüzüme bir yumruk yiyorum. Şimdi her şey anlam kazandı. Ollie. Bradley. Jackie'nin mutfakta geçmişiyle ilgili itirafı. Lawrence'ın ailesini tarif etmesi. Bulmacanın tüm parçaları sonunda bir araya geliyor ve bu beni derinden sarsıyor.

"Jackie... lütfen, açıklamama izin verirsen-"

"Neyi? Neyi açıklayabilirsin ki? Üzgünüm ama yaptığınız ya da söylediğiniz hiçbir şey kardeşime yaptıklarınızı benim gözümde haklı çıkaramaz. O seni seviyordu,

Blaire. Hem de çok. Sonra sen onu terk ettin ve o eskisi gibi olmadı. Onu tanıyamıyorum bile. Ama bu senin için yeterli değildi, değil mi?" Bana bir aşağı bir yukarı baktı. "Senin gibi kadınlar için asla yeterli olmaz. Lau-Lawrence'ı da incitmek zorundaydın."

Yüzümü buruşturarak konuşmaya çalışırken kalan elimi kaldırıyorum ama kelimeler boğazımda düğümleniyor. "Özür dilerim. Yapamam-"

"Biliyor musun, Blaire? Geriye dönüp , onların hayatından çıktığın için mutluyum.

daha iyi olacaklar. Güle güle."

Sözleri kulaklarımda çınlarken Lawrence'ın binadan çıktığını ve Jackie'yle döner kapıların yanında buluştuğunu görüyorum. Elini Jackie'nin sırtına koyuyor ve bize doğru yürümeye başlıyorlar. Gözlerimiz kısa bir süre buluştuktan sonra benden uzaklaşıyor ve tanımadığım, Tony olmayan bir adamın kullandığı pahalı bir arabaya biniyor. Sanki hayatından benimle ilgili tüm izleri kasıtlı olarak silmiş gibi.

Elly'nin parmakları benimkilerle iç içe geçerken arabanın uzaklaşmasını izliyorum. "Bana dönüp bakmasını sağla, Elly. Onu ..." sesim titriyor. Elini bırakıyorum ve onun kollarında teselli arıyorum. "Geri gelmesini sağla."

"Oraya vardığında ne yapacaksın?" Elly koltukta oturduğu yerden beni izleyerek soruyor. "Şunu keser misin? Bana bir zamanlar San Diego Hayvanat Bahçesi'nde gördüğüm kafesteki sırtlanı hatırlatıyorsun."

İç çekerek küçük oturma odasının zemininde volta atmaya bıraktım ve hareketsiz durdum. "Sanırım eve gideceğim ve oradan devam edeceğim." Aşağı bakarken kollarımı ovuşturuyorum ve halının üzerinde ayakkabılarımın bıraktığı belli belirsiz izleri fark ediyorum. "Annem artık orada yaşamıyor bile olabilir."

"Eğer yapmazsa, ne yapacaksın?"

"Emin değilim. Etrafa sor, sanırım. Eğer bu da işe yaramazsa, eve dön ve hayatına devam et. Çaresizce bir iş bulmam lazım. Bu arada, Alessandro'nun arabasını ödünç almama izin vermesi çok hoş."

Elly'nin dikkati sehpanın üzerinde duran bir yığın dergiye takılmış gibi görünüyor. Hızla öne doğru eğilip hepsini kollarının arasına alıp yatak odasına doğru yönelirken ona bakıyorum. Dışarı çıktığında rahatlamış ve sakin görünüyor. Dergiler de kayıp.

"Pardon, ne diyordunuz?"

Tuhaf davranışı karşısında şaşkınlıkla kaşlarını çatıyorum. "O dergilerde ne vardı?" Elly hemen başını çeviriyor ama gözlerindeki suçluluk duygusunu görmeden önce değil.

Beni durdurmasına fırsat vermeden, sakladığı şeyi bulmak için yatak odasına doğru yürüyorum.

"Blair, hayır. Bekle!"

Hızlı bir aramadan sonra yatağının altına saklanmış dergileri buluyorum. Yere bağdaş kurup oturuyorum ve nabzım hızlanıp göğsümün ortasına kötü bir his yerleşirken örtülerin üzerinden geçmeye başlıyorum.

"Buna değmez," diye mırıldanıyor Elly üzüntüyle. "Değmeyen ne..."

Elly'nin görmemi istemediği şeyi keşfettiğimde sesim yarım kalmış bir düşünce gibi kesiliyor. Sanki hayatım parmaklarımın hızına bağılıymış gibi hızla, Ronan'ın röportajını bulana kadar sayfaları çeviriyorum. Gözlerim onun hakkında yazılmış kelimeleri tüketiyor ve makaleyi okumayı bitirdiğimde, fotoğraflarına bakarak kendimi daha da cezalandırıyorum, her birini ezberliyorum. Partideki sarışın kadınla birlikte olduğu fotoğraf gibi. Ronan, bir kolunu kadının beline dolamış, kulağına onu güldüren bir şeyler fısıldarken fotoğraflanmış. Adı Rachel. Sosyetik bir kadın. Bir sonraki fotoğrafta Ronan büyük bir pencereden dışarı bakarken profilden görülüyor. Rüya gibi bir yazda tanıdığım ve aşık olduğum adama daha çok benziyor ama bu sadece bir yanılsama. Kalbimin arzusu beni aptal yerine koyuyor. Gitmiş.

"Görmeni istemedim. Görmemenin daha iyi olacağını düşündüm."

", Elly. Onun adına çok mutluyum." "Ben değilim," diyor huysuzca.

Başımı sallayarak, titreyen parmaklarımla dudaklarının dış hatlarını çiziyorum. "Hayır, öyle söyleme. Ben... ben her şeyi hak ediyorum. Elly, insanın hissedebileceği acının bir sınırı var mı?"

"Keşke bilseydim, bebeğim."

"Jackie haklı. Bensiz daha iyiler." Gözyaşlarımdan arasından bulanıklaşan resmine bakıyorum. "Her şey... Her şeyimi verirdim." Elimi göğsüme bastırıyorum, sanki paramparça olmasını engelleyebilecekmişim gibi, ama faydası . Binlerce parçaya ayrılıyorum ve onlara duyduğum sevgi itici güç oluyor.

"Yapamam. acıyor, Elly. Yapamam."

chapter twenty.

UZUN ZAMAN ÖNCE, BURAYI BİR DAHA DÖNMEMEK ÜZERE TERK ETTİM. Kalbimi anılarıyla birlikte bu evde bir yere gömdüm. Kendi geçmişimden kaçabileceğimi ve beni asla yakalayamayacağını, her zaman iki adım önde olacağımı düşündüm.

Ama şimdi anlıyorum ki buna inanmakla aptallık etmişim. Ne zaman aynaya baksam geçmişimin hayaletleri peşimi bırakmıyor. Benimle yürüyorlar. Benimle uyuyorlar. Her düşüncemi ve her eylemimi yönetiyorlar. Özgür olduğumu sanıyordum ama şimdi bunun sadece aptalca bir yanılsama olduğunu görüyorum. Sevgiye layık olmadığını düşünen, ailesinin onu tekrar sevmesi için sağır bir Tanrı'ya dua ederken uyuyana kadar ağlayan yalnız kız olmaktan asla vazgeçmedim. Hayır, pişmanlıklar ve korkularla dolu bu evi gerçekten terk ettiğimi hiç sanmıyorum.

Alt dudağımı çiğneyerek büyüdüğüm Viktorya döneminden kalma beyaz eve bakıyorum. Soluk kırmızı kapıyı ve pencereleri çerçeveleyen lacivert panjurları çevreleyen iki mükemmel uyumlu çiçek saksısına. Buraya gelmenin neyi başaracağından bile emin değilim. Tek bildiğim rüyamın hâlâ peşimi bırakmadığı ve burada olmam gerektiği hissinden kurtulamadığım.

Kapının zilini çaldığımda, son bir kez kıyafetlerimi düzeltmeye çalışarak gergin bir şekilde kıpırdanıyorum. Bir kadın geldiğini haykırırken verandanın ışıkları hemen yanıyor.

Kapıyı açıyor ve bakışları bana takılınca şaşkınlıkla nefes nefese kalıyor. "Blair?" Kapıyı daha geniş açtı. "Bu sen misin?"

"Merhaba anne," diyorum, sesimin bu kadar sakin çıkmasına şaşırarak.

Bana sessizce bakıyor ve tam gitmemi söyleyecekken bir adım öne çıkıp beni öyle bir kucaklıyor ki neredeyse ciğerlerimdeki havanın kaybolduğunu hissediyorum. Bu beni olduğum yerde donduruyor. Kucaklamasına karşılık vermek istiyorum ama bir yanımda hınçla bunu yasaklarken, diğer yanımda onun için ağlıyor. Bu yüzden hareketsiz duruyorum, kıpırdamıyorum.

Bir süre sonra annem kendini benden uzaklaştırıyor. Bana tekrar dokunmak istiyor gibi görünüyor ama dokunmuyor. Gözleri yüzümde geziniyor. "Seni bir daha asla göremeyeceğimi sanıyordum."

Ellerimi siyah dar kot pantolonumun arka ceplerine gömüyorum. "Ben de."

Annem bakışlarını indiriyor, ellerine odaklanıyor. "Uzun oldu."

"Evet, çok uzun bir süre." Kelimeler aramızda asılı kalıyor, tıpkı birbirimiz olmadan yaşadığımız birçok hayat gibi. Acaba o da vedalaşmamızı benim kadar net hatırlıyor mu?

"Tanrım, terbiyemi unutmuşum." Başını kaldırdı ve bana hüzünle gülümsedi. "İçeri gelmek ister misiniz?"

"I-"

"Lütfen?" diye yalvarıyor.

On dört yaşımıdayken ilk aşkıyı yaşadım. Adı Brendan'dı ve kendini Aqua Di Gio'da yıkamak gibi bir tutkusu vardı. O yıl Aqua Di Gio'ya bayılmıştım. Brendan İspanyolca dersinde önümde otururdu. Gözlerimi kapatır, biraz daha yaklaşır ve kokusunu içime çekerdim. Sinemaya gittiğimizi hayal ederdim. El ele tutuşurduk, patlamış mısır ve gazoz parasını o öderdi. Bir kolunu omuzlarıma dolayabilmek için kollarını uzatıyormuş gibi yapardı. Çok güzeldi. Ulaşılmazdı. Brendan benim varlığımı bilmiyordu. Brendan ayrıca Paige'e de aşıktı. Paige bir şekilde Brendan'dan hoşlandığımı keşfetti ve benden habersiz, tıpkı gençlik hayalimdeki gibi beni sinemaya davet etmesini sağladı. Kalbim hızla çarparak sinemaya gittim. Bir erkekle ilk randevumdu. Brendan geldi ama yalnız değildi. Paige ile birlikteydi. Ve oğlum, benim için bir gösteri yaptılar.

Aqua Di Gio'nun kokusundan nefret etmeye başladım.

Şimdi, bu kolonya sonsuza dek Brendan, ilk gençlik aşkımin kalp kırıklığı ve Paige ile ilişkilendirildi. Yani, evet, kokusuna dayanamıyorum.

Ve tıpkı Aqua Di Gio gibi, annemi oturma odasına kadar takip ettiğimde bu ev de beni çoğu acı dolu anılarla bombardımana tutuyor. Bir parçam buraya geldiğimi bile unutarak kapıdan çıkıp gitmek istiyor.

Ama artık geri dönmek için çok geç.

Etrafıma bakınırken tanımadığım bir kanepeye oturuyorum, dikkatim annemle babamın fotoğrafına takılıyor. Birlikteler. Daha yaşlı. Kaşlarımı çatıttım. Annem bakışlarımın yönünü takip ediyor, çerçeye doğru yürüyor ve onu alıyor. Camı şefkatle okşuyor, parmakları babamın yüzünü okşuyor. Kaşlarım daha da çatılıyor. *Burada bir şey mi kaçırıyorum? Yoksa Alice'in tavşan deliğine mi düşüyorum?*

Annem arkasına dönüp baktığında yüzümdeki şaşkın ifadeyi görmüş olmalı ki resmi yere bırakıp hüzünle gülümsüyor. "Bu resmi seviyorum."

"Hımm, evet... Bunu görebiliyorum," diyorum ama sormak istediğim neden?

Kısa bir süre bana bakıyor, beni inceliyor. Bakışları altında kıpırdanmak istiyorum ama kıpırdamadan oturmayı . "Hatırladığımdan daha güzelsin," usulca mırıldanıyor.

"Peki bu seni rahatsız ediyor mu anne?" Cevap veriyorum, her kelimemden zehir damlıyor.

Sanki ona tokat atmışım gibi irkildi. "Bunu hak ettim."

"Hayır," diye yanıtlıyorum, kabalık ettiğim için kendime kızarak. ". Özür dilerim."

Annem kanepeye oturdu. "Eskiden bunu yapardık, değil mi? Birbirimizin boğazına sarılırdık? Kim daha derin kesecek, daha çok acıtacak diye."

Gözlerinin içine bakmamak için tırnaklarımı inceliyormuş gibi yapıyorum. "Artık bir önemi yok, değil mi?"

Ortaya çıkan sessizlik sağır edicidir. Geçmişimiz bize bağırır. Sesini yükselten her bir anı duyulmayı talep ediyor.

"Neden geri döndün, Blaire?"

Hızla gözlerimi kaldırıp onun bakışlarıyla buluşuyorum. "Sizin için bir rahatsızlık olduğu için üzgünüm." Ayağa kalkıyorum, kendimi gitmeye hazırlıyorum. "Gitmeliyim. Bu kötü bir fikirdi."

Annem elimi tutup beni durdurdu. "Hayır, gitme. Henüz gitme. Öyle demek istemedim, Blaire."

Kolumdaki eline bakıyorum ve bana en son ne zaman dokunduğunu hatırlıyorum. Yüzüme bir tokat atmıştı. "Küçük bir kızken tek istediğim senin tarafından kucaklanmaktı. Senin tarafından sevilmek. Ama o o zamandı, bu ise şimdi. Lütfen elini kolumdan çeker misin?"

Beni hemen bıraktı, gözlerinde çıplak bir acı vardı. "Sana yanlış yaptık, baban ve ben. Benim güzel kızım... Biz sana ne yaptık?"

Yüzüne mi gülsem yoksa kendimi ayaklarının dibine atıp bana ve asla bırakmaması için yalvarsam mı bilemiyorum. Belki ikisi de. Evet, kesinlikle ikisi de. "Biliyor musun? Şu anda bunu yapamam." Başımı salladım. "Düşünmem gerek."

Annem bu kez beni durdurmuyor ve kanepeden deri çantamı alıp ayağa kalkışımı izliyor. "Şehirde ne kadar kalacaksın?"

"Bilmiyorum. Emin değilim."

"Nerede kalıyorsun?"

"Wiltmore'da."

Ayağa kalkıyor ve bana doğru yürüyor. Yaklaşırken, zamanın yüzünde bıraktığı izleri fark etme fırsatını yakalıyorum. Ve zaman ona çok iyi davranmış. Hâlâ hatırladığım kadar güzel. Regal. Yine de onda çok farklı bir şeyler var. Tam olarak tanımlayamadığım bir şey. *Yumuşaklık mı?*

"Neden burada kalmıyorsun? Ne de olsa burası senin evin," diye ekliyor sessizce.

Arabanın anahtarlarına uzandım. "Teşekkür ederim, ama hayır. Sanırım bu gece yalnız kalmaya ihtiyacım var."

"Yarın kahvaltı yapmak ister misin?"

Reddetmek dilimde hazır bekliyor ama yutkunuyorum. Eve bir kapanış arayışıyla geldim ve bu kapanışı yapacağım. "Tabii, isterim."

Eşiği geçmek üzereydim ki annem durmamı istedi. Arkama bakıyorum, gözlerimiz birleşiyor. "En çok neye pişmanım biliyor musun, Blaire?" Sorusu bir fısıltı gibi geliyor.

"Evet?" Sertçe sordum.

"İlk ayrıldığımda sen altı yaşında küçük bir kızdın. O güzel yüzünden yaşlar süzülerek bana doğru koşmuştun. Belime sıkıca sarılmış, hıçkırıkların arasında seni de yanımda götürmem, geride bırakmamam için bana yalvarıyordun. Seni izledim ve kalbimin kırıldığını hissettim. Seni kollarıma almadığım ve senin için kalmadığım için pişmanım. Ama babanla bir gün daha yaşayamazdım. Bu beni öldürüyordu."

İçimde öfke kaynıyor. *Bunu bana şimdi mi söylüyor? Şimdi mi? Yirmi yıl çok geç, anne.* "Biliyor musun anne, hiç durup düşündün mü, benim için -kızın için- annesinin evinden çıkıp gitmesini izlemek nasıl bir duyguydu?"

Elinde ev bavulu, ona dönüp bakma zahmetine bile girmeden? Peki ya ben, anne? Benim de kalbimin kırılması senin için önemli değil miydi?" Sesim yükseliyor ama umurumda değil. "Babamı ve beni geride bıraktın. Ve babam ondan sonra daha da kötüleşti."

Annemin güzel mavi gözleri yaşlarla parlıyor. "Özür dilerim, Blaire. Çok üzgünüm. Keşke zamanda geriye gidebilsem ve her şeyi yapabilsem."

İçimdeki mücadele bitmişti, uyuşmuş bir halde anneme bakıyordum. "Yapabileceğimden emin değilim."

Ertesi sabah annemle küçük, şirin bir lokantada buluşuyoruz. Geldiğimde beni bekliyordu. İlk başta her şey çok gergindi. Ellerimize ya da pencereden dışarı bakarak oturuyoruz, birbirimizin gözlerinden hep kaçıyoruz. Acı hala çok somut. Asla tam olarak iyileşmeyen yaralar bir kez daha kanıyor.

Sessizliği bozuyor. "Biraz daha kahve ister misin?"

Bardağıma bakıyorum ve ilk kez boş olduğunu fark ediyorum. "Elbette."

Garsonun dikkatini çekiyor ve yeniden doldurulmasını istiyor. Garson cezveyi getirdiğinde, annem elimi elinin içine alıyor. Kendimi elimi orada tutmak istemek, elimi onun elinin içinde hissetmekten zevk almak ya da geri çekmek arasında kalmış buluyorum.

Onu orada tutuyorum.

"Blaire... bilmen gereken bir şey var."

Yüzümü kaldırıyorum ve bakışlarımız buluşuyor. Sesinin tonu kafamda uyarı zillerini çalıyor. "Evet? Babamla bir ilgisi var mı?"

Elimi nazikçe sıkarak başını sallıyor. "Baban iki yıl önce vefat etti."

Restoran etrafımda dönmeye başladı. Her şey bulanıklaşırken baygınlık geçiriyorum. Bir acı patlamasının ardından büyük bir keder ve üzüntü geliyor. *O zaman çok geç kalmışım.*

"Nasıl öldü?" Acı içinde sormayı başarıyorum. "Ağır bir kalp kriziydi," diyor annem üzüntüyle.

"Were ..." Duraklıyorum, acıyla yutkunmaya çalışıyorum. "Onunla birlikte miydin?"

Başını salladı. Sonra annem, her zaman en güçlü, en güzel, en kalpsiz olduğunu düşündüğüm kadın, yıkılıyor ve ağlıyor. Hıçkırıklar göğsünden sanki biri onları söküp çıkarıyormuş gibi kopuyor, yüzünü elleriyle kapatıp kedere teslim oluyor.

İçgüdüsel olarak kalbim ona gitmemi, ona destek olmamı söylüyor. Ancak aramızda acı ve anılarla dolu bir ömür var ve annem önümde parçalanırken ben yerimde oturmaya devam ediyorum. Ama ona, parçalanmış bir kadına bakarken kalbim kazanıyor. Çabucak ayağa kalkıp kabinin benim tarafımdan çıkıp onun tarafına geçiyorum. Onu kollarımın arasına alıyorum.

Annemin kolları bana dolanıyor ve beni kendine doğru çekiyor. "O gitti, Blaire... o gitti," diye ağlıyor. Dakikalar geçti. Annem sakinleştiğinde beni bırakıyor ve kağıt peçeteyle yüzünü kuruluyor. "Sana baban ve benim hakkımda anlatmam gereken çok şey var."

"O resim..."

Burnunu siler. "Evet, o senin babandı. Yaşanan onca şeyden sonra bir şekilde ikimiz de geri dönüş yolunu bulduk. İkinci kez evlendik. Seni aramaya çalıştık. Baban New York'a bile gitti ama kimse nereye gittiğini bilmiyordu. Buradan kimseyle iletişimde kalmadın." Çantasına uzanıp bir mektup çıkardı ve bana uzattı. "Bunu ilk krizi geçirdikten sonra senin için yazdı. Sanırım bir parçası senin geri döneceğini hep biliyordu."

Elimdeki zarfa bakıyorum. "Teşekkür ederim."

Sonra annem elimi tuttu. "Tatlım, baban ve benim çok karmaşık bir ilişkimiz vardı. Birbirimizi delilik derecesinde seviyorduk ama bu sevgi aynı zamanda bizi birbirimizden ayırıyordu. Çok yoğun bir ilişkiydi. Artık bir yetişkinsin, bu yüzden ilişkilerin kesilip atılamayacağını bilmelisin. Bir evlilikte çok fazla güzellik vardır ama aynı zamanda çok fazla acı da olabilir. Sen bizim lütfumuzdun, aşkıımızdın, bizi beklenenden çok daha uzun süre bir arada tutan şeydin."

Gözlerim yaşla dolarken yere bakıyorum, sözleri hem yaralıyor hem de iyileştiriyor.

"Birlikte kalamamamız senin suçun değildi. Seni seviyorduk, Blaire. Ama bunu sana gösteremeyecek kadar bencil ve bencilce davrandık. Blaire, bana bak," diye şefkatle beni teşvik ediyor. Bunu yaptığımda elini kaldırıp elinin tersiyle yanağımı okşuyor. "Geçmişle ilgili hiçbir şey yapamam. Yapabilseydim yapardım ama yapamam. Bunun için artık çok geç. Ama yapabileceğim tek şey senden beni affetmeni istemek ve eğer bunu henüz yapamıyorsan, kalbinde bana bunu hak etmem için bir şans vermeni diliyorum."

Annem cevabımı beklerken, sanki bir rüyadan uyanıyormuşum gibi hissediyorum. Babamla olan ilişkiyi asla bitiremeyeceğim. Onu sevdiğimi bilmeden öldü Ve burada aynı hatayı annemle tekrarlamamak için bir fırsatım var. Bazen insanlar hayatınızdan bir daha dönmek üzere çıkıp giderler ve size kalan tek şey acı anılar ve keşkelerdir. Hayatınıza devam etmeye ve onları unutmaya çalışsanız da, en keskin bıçaktan daha derin kesen pişmanlıklara dönüşürler ve sizi tekrar tekrar yaralarlar.

"Şimdi bana bir cevap vermek zorunda değilsin, tatlım. Neden babanın mektubunu okumuyorsun? Biraz zaman ayır. Hazır olduğunda, senin için orada olacağım."

Vedalaştıktan sonra otelime geri dönüyorum. Duş aldıktan, tırnaklarımı yaptıktan, kitap okuduktan ve babamın mektubunu görmemek için her şeyi yaptıktan sonra, sonunda mektubu elime alıp zarfı açacak ve okuyacak cesareti buluyorum.

Sevgili Blaire,

Eğer bu mektubu okuyorsanız, çok geç kaldığım içindir.

Hayatım pişmanlıklarla dolu. Seni okula bırakmadığım için. Seni parka daha sık götürmediğim için. Seni güldürmediğim için. Seni yeterince sevdiğimi söyleyememek. Ama en büyük pişmanlığım senin büyümeni ve olman gerektiğini bildiğim o harika kadın olmanı izleyememek.

Keşke şimdi yanımızda olsaydın da kim olduğumuzu görebilseydin. Annem bana dileyebileceğim en güzel hediyelerden birini verdi: affediciliğini. Bunu yaptı çünkü geçmişin artık var olmadığını ve her şeyin şu anda kim olduğumuzla ilgili olduğunu söyledi. Ve o haklı, Blaire. Geçmişindeki şeytanların bugününü lekelemesine asla izin verme.

Sana böyle kötü bir baba olduğum için çok üzgünüm, Blaire - benim tatlı mavi gözlü meleğim. Benim parlayan yıldızım.

Ayık olduğum anlarda, hayatımın boşa harcanmış gibi görünmemesini sağlayan sendin. Ve alkole bağlı anlarımda, yakındığım kişi sendin.

Seni seviyorum, çocuğum.

Her zaman,

Baban.

Mektubu göğsümde sıkıca tutarak, eskiden olduğum kız ve olabileceğimiz aile için ağlıyorum. Ağlıyorum çünkü babama benim gözümde asla başarısız olmadığını söyleyemedim. Ve ağlıyorum çünkü o küçük kız onu hala çok seviyor ve o bunu bilmeden öldü.

chapter twenty-one.

ANNEM KAPIYI AÇIYOR ve beni görünce ışıltı ışıltı gülümsüyor. "Gelmişsin."

"Evet," ben de gülümsüyorum. "Denemek istiyorum anne."

Tüm hayatım korku tarafından yönetilen kararların bir toplamı oldu: incinme korkusu, çok fazla hissetme korkusu, sevme korkusu, insanların yakınlaşmasına izin verme korkusu.

Kork

u.

Kork

u.

Kork

u.

Bir zamanlar bundan kurtulduğumu sanmıştım ama sadece kendimi kandırıyormuşum. Artık kaçmıyorum.

Müzikle yüzleşme zamanı.

Ve umarım, iyileşmek için de zamanımız olur.

chapter twenty-two.

"VAY CANINA... BU YER ÇILGIN" diyorum Elly'yi evin içinde takip ederken. Bana Alessandro'nun Vermont'taki gökyüzü kulübesini gezdiriyor. Şu anda açık bir yaşam alanı ve cumbalı pencerelerle çerçevelenmiş, yerden tavana kadar uzanan taş şöminenin bulunduğu ana kattayız. Yürümeyi bırakıyorum ve parlak mavi gökyüzüne karşı dağların manzarasını içime çekiyorum.

"Manzara bambaşka bir şey," diyor Elly.

"Evet. Her yer harika, Elly." Krem rengi büyük bir kanepeye oturmak için hareket ediyorum. Rahat görünümlü bir yastık alıp göğsüme bastırıyorum ve Elly'nin gözleriyle buluşuyorum. "Beni davet ettiğin için teşekkürler."

Elly yanıma oturdu. Elime uzanıyor ve parmaklarımızı birleştiriyor. "Nasılsın?"

Ocakta yanan ateşe odaklanıyorum, hayatımın son birkaç haftasını ve tüm öfke kızgınlığımı bırakarak bulduğum huzuru düşünüyorum - affederek ve karşılığında affedilmeyi kabul ederek bulduğum huzuru.

"Bir zamanlar kendime bir daha asla sevmeyeceğime dair söz vermiştim çünkü bu beni zayıflatıyordu. Kalbimi görmezden gelmeye ve verdiğim her kararı beynimin yönetmesine izin vermeye karar verdim, bu yüzden paranın ve onun konforunun arkasına saklandım. Paranın mutluluğu satın alamayacağını biliyordum, ama hayatımı oldukça konforlu hale getirebilirdi - parıltılı bir güvenlikle örtebilirdi. Şimdi anlıyorum ki yanılmışım. Yani, beni yanlış anlamayın - para önemlidir. Ama her şey değildir." Yüzümü ona döndüm ve babamın mektubunu düşünerek hüznle gülümsedim. "Aşk pek çok şey olabilir. Acımasız. Heyecan verici. Aldatıcı. Kıskanç. Nefret dolu. Ama en saf haliyle aşk kurtarıcı-affedici olabilir." Sesim titriyor ama boğazıma takılan kayayı geçip devam ediyorum: "Aşk iyileştirebilir Elly."

Elimi sıktı. "Bu çok güzel."

Kazağımın koluyla yanağımdaki bir damla yaşı siliyorum. "Ah... Bundan nefret ediyorum," diyorum burnumu çekerek. "Son zamanlarda her şey beni sinirlendiriyor. Ve bir kez

Gidiyorum, ağlamadan duramıyorum."

Elly gülüyor, sesi müzikal. "Kalbindeki buzlar çözülüyor." "Kapa çeneni." Dudaklarımın kenarlarında bir gülümseme belirirken gözlerimi deviriyorum.

"Bu

berbat." Birbirimize bakıyoruz ve kahkahayı patlatıyoruz. Sakinleştikten sonra kucağımdaki yastığı alıp ona fırlatıyorum ve kafasını bir santimle ısıtıyorum. "Sensiz ne yapardım ben?"

"Bensiz kaybolursun." Titriyormuş gibi yapıyor. "Ama söyle bana... sen nasılsın? Bilirsin, Ronan ve Lawrence ile."

Kendim bile anlamakta güçlük çekerken son birkaç haftada olanları Elly'ye nasıl açıklayabilirim? Gülüyorum çünkü hayatım boyunca kalbimi korudum, kimseye güç vermediğimden emin oldum ama sonunda bir değil iki kez aşık oldum.

"Berbat bir şey. Acı hâlâ çok taze. Çok taze. Ama sanırım bunu düşünmek için biraz zamanım oldu."

"Ve?"

"Açıklaması zor. Çünkü aynı anda iki erkeği nasıl açıklayabilirsiniz?"

"Sadece sen hiç aşık olmazken aynı anda iki erkeğe birden aşık olabilirsin."

Gülüyorum. "Karma en iyi haliyle." Dudağımı ısıtıyorum. "Ronan'la birlikte dünyama girdi ve her şeyi alt üst etti. Ona karşı hiç şansım yoktu, kalbimi çaldı. Lawrence'la öyle olmadı. Hayır, Lawrence için hissettiklerimin ne bir başlangıcı ne de bir sonu var. Bir dikkat dağınıklığı olarak başlayan şey, adlandırılmayan, açıklanamayan ya da ölçülemeyen güzel bir şeye dönüştü. Her biri benim farklı parçalarıma sahip."

"Bu berbat, dostum. Bunun ikisini de elinde tutabileceğin eğlenceli bir ménage kitabı olmaması çok kötü."

Bu beni güldürüyor. "Evet, ve şimdi ikisine de sahip değilim."

"Boş ver onları. Sana güzel bir ribaund bulacağız. Başka bir ilişkini kendi kendine sabote etmeyeceğine dair bana söz verdiğin sürece sorun yok."

Alessandro elleri yiyeceklerle dolu olarak eve girdiğinde gülüyoruz. Kalkıp ona yardıma gidiyoruz, konu kapanıyor.

Saat gece yarısını geçti ve ben hâlâ uyanığım. Sayısız saat boyunca dönüp durduktan ve uykum kaçtıktan sonra çarşafı yana itip

Yukarı. Pencereye doğru yürüyorum ve perdeyi yana çekerek ayın odayı gümüşü bir ışıqla doldurmasına izin veriyorum. Dudağımı sıkarak Elly'nin sözlerini düşündüm.

"Evet... kendini sabote etmek hafif kalır," diye fısıldıyorum boş bir odaya.

Kahvaltımızı bitirdikten sonra sakinleşmek için yürüyüşe çıkmaya karar veriyorum. Uykusuz bir gecenin ardından gergin ve bitkinim ve bir saniye daha içeride kalırsam aklımı kaybedecekmişim gibi hissediyorum. Ceketimi giyiyorum, arka kapıyı açıyorum ve evden çıkıyorum.

Titreyerek ahşap güvertede duruyorum. Görkemli manzara ve çevremdeki sükûnet nefesimi kesiyor ve beni canlandırıyor. Merdivenlerden inerken Alessandro'nun evin arkasında bir derenin varlığından bahsettiğini hatırlıyorum. Onu aramaya gitmeye karar veriyorum.

Döndüğümde, kulübenin içinden kahkahalar geliyordu. Konukların geri kalanı gelmiş olmalı. Tam kapıyı açmak üzereydim ki solumdan birinin eve yaklaştığını duydum. İçgüdüsel olarak başımı o yöne çeviriyorum ve ciğerlerimdeki hava çekiliyor. Adamın uzun boyu, varlığımdan tamamen habersiz bir şekilde bana yaklaşıyor. Gözlerim onu yutarken, tanıdık yüz hatlarını, çenesini kaplayan ve tatlı dudaklarını çerçeveleyen ensesini, lacivert beresiyle sevimli (ve mega seksi) görünüşünü ...

Onun benim için tek erkek olduğunu kesinlikle biliyorum.

Aşkımı bir başkasıyla paylaşıyor olsa da, bedenim ve ruhum sadece bu adama ait olacak. Sadece çok geç kalmamış olmak için dua ediyorum.

Kapı kolunu bırakıyorum ve onun geldiği yöne bakana kadar ayaklarımın üzerinde dönüyorum. Son nefesimmiş gibi derin bir nefes alıyorum ve tedbiri elden bırakıp kalbimle kumar oynuyorum. "Merhaba, Ronan."

Ronan sesimi duyar duymaz olduğu yerde kalakalıyor, bakışlarımız buluştuğunda gözlerinde gökkuşağı gibi bir duygu parlıyor.

"Burada ne işin var?" diye öyle büyük bir nefretle soruyor ki, bir an için afallıyorum. "*Lanet* Elly."

İrkilerek ona doğru ilerliyorum. "I-"

O sırada kapı açıldı ve yüzünü asla unutamayacağım bir kadın dışarı çıktı. Ona doğru giderken kolu benimkinin yanından geçiyor. Ronan'ın tutması için iki mücevherli elini de uzatıyor. "İşte buradasın. Sana ne olduğunu merak etmeye başlamıştım."

Ronan iki gece çantasını yere koyduktan sonra kızın ellerini tutuyor ve onu kendine doğru çekiyor. Yavaş, baştan çıkarıcı bir gülümsemeyle gülümserken ben yokmuşum gibi davranıyor. "Beni şimdiden özledin mi?"

Rachel havalı bir şekilde gülüyor ve bu beni kıskançlıkla tüketiyor. *Tanrım, onun lanet kahkahası bile zarif.* Ona bir şeyler söylüyor ama kulaklarımdaki çınlamadan duyamıyorum. Birden başım dönüyor ve sırtımı arkamdaki duvara yaslıyorum.

Onu bırakan Ronan parmaklarını onunla birleştiriyor, boştaki eliyle çantaları alıyor ve evin içine doğru yürüyor. Yanımdan geçerken Ronan'ın gözleri benimkilere kilitleniyor ve ben onlarda sert bir kayıtsızlıktan başka bir şey göremiyorum. "İzninizle," diye hitap ediyor bana, içimi donduracak kadar soğuk bir sesle.

Onlar evin içinde kaybolduğunda başımı arkaya yaslayıp gözlerimi kapatıyorum.

Ve işte cevabın, Blaire. Geç kaldın.

Artık çok geç.

chapter twenty-three.

"ÇOK ÖZÜR DILERİM, BLAIRE. Alessandro'nun onları davet ettiğinden haberim yoktu," diye üzüntüyle yalvarır Elly.

"Sorun yok, Elly." Doğrama tahtasından başımı kaldırıp bıçağı sıkıca tutuyorum. Gülümsemek için elimden geleni yapıyorum. "Geçmişte bir pislik gibi davranmış olmam senin suçun değil ve şimdi sonunda hak ettiğimi alıyorum. Her neyse, onları buraya getirmeyi nasıl başardı? Sizi götürdüğü bir sefer dışında onu tanıdığınızı bilmiyordum."

Bana Rachel'in partisinde onunla nasıl karşılaştığını ve nasıl sohbet ettiklerini anlatıyor. Kadının adını duyunca midemde safraların yükseldiğini hissediyorum ama onu tanımak için duyduğum çaresizlik, o kadına duyduğum haksız nefretten daha ağır basıyor. "Alessandro bana geçen hafta sonu SoHo'da bir barda Ronan'la karşılaştığını ve onu yukarı davet ettiğini söyledi. İkinizin bir geçmişi olduğunu bilmiyordu. Tanrım, içeri girdiklerini gördüğümde ona çok kızmıştım."

"Zavallı adam." Yaptığım işe özel ve titiz bir dikkat gösteriyormuş gibi yaparak sarımsak dişlerini doğramaya devam ediyorum. "Umarım ona çok sert davranmamışsındır."

"Eh, hayatta kalacaktır," diyor Elly alaycı bir şekilde. Alaycı bir şekilde kıkırdıyorum.

Elly şarabından bir yudum alır ve kadehindeki sıvıyı döndürerek bir sonraki cümlesini kurmaya hazırlanır. "Blair... Seni unuttuğunu sanmıyorum."

"Öyle söyleme," diye fısıldıyorum ama kalbim o kadar yüksek sesle atmaya başlıyor ki kendi düşüncelerimi zar zor duyabiliyorum.

Ronan ve Rachel'in ateşin başında takıldıkları, gülüşükleri, Ronan'ın kollarını Rachel'in beline doladığı, Elly, Alessandro ve diğer konuklarla sohbet ederken Rachel'in elini kot pantolonunun arka cebine gömdüğü bir görüntü zihnimde yanıp sönüyor. Aptal olmasaydım buna sahip olabilirdim ama şimdi Ronan Rachel'la birlikte ve yapabileceğim hiçbir şey yok.

"Yanılıyorsun, Elly." Bıçağı tezgâhın üzerine koyup yüzümü ona dönüyorum. "Benden nefret ediyor."

"Bundan pek emin değilim. Kendine yalan söylüyor, Blaire. Bunu hissedebiliyorum. Ne zaman kimsenin bakmadığını düşünse, senin her hareketini takip ediyor. Gözlerini senden alamıyor."

"Kes şunu Elly," diye yalvarıyorum, çıldırıyorum. *Bana umut vermeyi bırak.* "Rachel'ı getirdi. Belli ki onunla birlikte."

"Sevişiyor olmaları aşık oldukları anlamına gelmez." Elly alt dudağını çiğniyor. "Ama itiraf etmeliyim ki onun hakkında ne yapacağımdan emin değilim."

"Hiçbir şey!"

Bekleyen elini kaldırıyor. "Ondan hoşlanıyor gibi görünüyor, bunu kabul ediyorum, ama ona sana baktığı gibi bakmıyor."

"Peki bu nasıl oluyor?" Yumuşak bir sesle soruyorum, kelimeleri zar zor çıkarabiliyorum. "Cidden, Blaire. Bu kadar kör inanamıyorum. Adam bakıyor sanki onun evreninin merkeziymişsin gibi. Çok kızgın olduğu çok açık ama-"

"Lütfen bırak gitsin, Elly," diye yalvarıyorum. "Bazen bazı şeyler düzeltilemez." Dudaklarını büzüyor. "Yalanlarla işin bitti sanıyordum."

"Öyleyim. Ama inkâr," bardağına uzanıyorum, büyük bir yudum alıyorum ve ona geri veriyorum, "o geldiğinden beri beni bir arada tutan tek şey. Hadi, yemek yapalım."

Elly'ye gidip masayı hazırlamasını, benim de yemeği bitireceğimi söylüyorum. Tadının ne kadar güzel olacağından emin değilim ama et sosu pişirmek ve spagetti haşlamak ne kadar zor olabilir ki? Zamanlayıcı kapandığında makarnayı süzüp bir tabağa aktarıyorum. Zeytinyağını ararken arkamda onu hissediyorum. Temas ettiğimiz anda olduğum yerde donup kalıyorum.

"Lawrence nerede?"

Arkama yaslanmış iri bedenini hissederek ürperiyorum. Yutkunuyorum ve başımı sallıyorum, onunla yalnız kalmaktan, mutfağa giren biri tarafından yakalanmaktan ve onu bu kadar çok istemekten duyduğum korku başımı döndürüyor. Destek için iki elimi de tezgahın üzerine koyuyorum.

"Artık birlikte değiliz," diye nefes alıyorum.

Yavaşça iki elini benimkilerin üzerine koyuyor ve beni kollarının arasına hapsediyor. "Senden sıkıld mı?" diye soruyor.

"Hayır..." Arkamı dönüp Ronan'dan uzaklaşmam, üzerimdeki büyüsünü bozmam gerektiğini biliyorum ama bu imkânsız. Bunca zaman sonra bile bana sahip. "Öyle değil. Artık bunu yapamazdım. Ben-"

"Sessiz ol." Beni tezgâha doğru itiyor, kenarı karnıma batıyor. "Senin yanındayken düşünemiyorum," diye tıslıyor.

"Açıklamam gereken o kadar çok şey var ki.."

"Benden ne istiyorsun?" diye kulağıma sertçe fısıldıyor. "Neden ne zaman hayatıma devam ettiğimi düşünsem ve her şey yolunda gidiyor gibi görünse, hayatıma geri dönüp her şeyin içine ediyorsun? Bana neye sahip olamayacağımı hatırlatıyorsun?"

Küfrederek dudaklarını çeneme bastırıyor ve boğazımdan aşağı ve boynuma doğru bir yol izlemeye başlıyor, tüm vücudumda tüylerim diken diken oluyor. Korku heyecanla karışıyor. Özlem gerçeklikle. İstek ihtiyaçla.

Parmaklarını kot pantolonumun ve iç çamaşırımın belinden geçirip beni buluyor. "Ama artık umurumda değil." Dokunuşuyla tüm duyularıma saldırmaya başlıyor ve beni zevkle inletiyor. "Her zaman çok duyarlısın. Ona böyle mi tepki verdin, ha?"

Benimle duygusuz bir şekilde konuşması ve sesinin soğukluğu hipnotik etkisini kırıyor. Sanki fiziksel olarak burada, bana dokunuyor, beni kendisinin yapıyor, kalbi dokunulmamış haldeyken beni cezalandırıyor. Kendimi tezgahtan uzaklaştırıyorum ve birbirimize bakana kadar ayaklarımın üzerinde dönüyorum.

"Neyin var senin?" Titrememek için kollarımı kendime doluyorum, kendimi çok kirli hissediyorum. "Neyim var lan benim?"

Eğlenceli bir şekilde kıkırdıyor.

"Hiç bu kadar zalim olmamıştın Ronan," diye ağlıyorum.

Gülüştü yüzünü terk ediyor ve yerini gözlerinde yanan sessiz bir öfke alıyor. Ağızlarımız neredeyse birbirine değene ve nefeslerimiz kadar eğiliyor. "Sen. Benim sorunum sensin." Bana dokunmak bir elini kaldırıyor ama geri çekip yumruk yapıyor. "Sensiz nasıl yaşayacağımı bilmek istiyorum," diyor öfkeyle, kahverengi bakışları fırtınalı. "Ama nasıl yapacağımı bilmiyorum."

Ona ulaşmak üzere bir adım öne çıktım. "Ronan..."

"Onu buraya girerken gördüğümü sandım..." Elly olabildiğince yüksek sesle yaklaştıklarını söylüyor.

Ronan ve ben, Rachel ve Elly'nin mutfaka girdiğini gördüğümüzde ikimiz de aramızda olabildiğince mesafe bırakıyoruz. Onlara bakmadan kendimi affettiriyorum ve bir daha bakmadan aceleyle odadan .

Ronan

"Çok güzel bir gece."

Arkama dönüp baktığımda Rachel'ı kapının pervazına yaslanmış, krem rengi kaşmir boğazlı kazağı ve aynı renk pantolonuyla mükemmel görünürken buluyorum. Lanet kalbime atmasını, onun güzel yüzü karşısında bir şeyler, herhangi bir şey hissetmesini emrediyorum ama hiçbir şey yapmıyor. Her zaman olduğu gibi sakın kalıyor.

"Evet." Sigaramı söndürdüm ve ahşap tırabzana yaslandım. "Buraya gel, güzelim."

"Ev çok sessiz." Rachel verandaya çıktı ve doğruca kollarıma girerek gövde mi kucakladı. "Görünüşe göre yemekten sonra bara gitmeyen tek iki kişi biziz."

Elimi sırtında gezdiriyorum, dokunuşumla hafifçe titrediğini hissediyorum. "Gitmek mi istiyorsun? Muhtemelen hâlâ onlara yetişebiliriz."

Rachel yanağını göğsüme sürterek başını sallıyor. "Çok güzel kokuyorsun."

Başının üstünü öpüyorum ve Blaire'i düşünmeyi bırakmam için kendime telkinde bulunuyorum.

Lanet olsun. Rachel bundan daha iyisini hak ediyor.

Bir süre durakladıktan sonra Rachel sessizce, "Çok eğlendik, değil mi?" diyor. Onu kollarımla sarıyorum ve ne demek istediğini anlayarak ona daha sıkı sarılıyorum.

"Hayatına devam ettiğini sanıyordum ama etmemişsin. Seni sevmiyorum Ronan, ama sana aşık *oluyorum*. Ve bu nedenle, çekip gidiyorum." Boynuma yumuşak bir öpücük kondurdu. "Bunu tekrar yapamam. Boşanmamdan bu kadar kısa süre sonra olmaz."

"Özür dilerim Rachel."

"Özür dileme," sesi çatlıyor, "çünkü dilersen bu paylaştığımız şeyin bir hata olduğu anlamına gelir, oysa değildi. Çok güzeldi." Gitmeme izin verdi, doğruldu ve göğsümü okşadı. "Olduğunuz gibi."

Ellerim kalçalarına gidiyor, yumuşak kıvrımlarını kavırıyor. "Keşke yapabilseydim

."

"Beni seviyor musun?" Gözlerine ulaşmayan küçük, alaycı bir gülümsemeyle gülümsüyor. "Hayır, benim güzel, kör adamım... sevemezdin. Ona ait olmaktan asla vazgeçmediğin sürece."

Çenemi sıkıyorum, kendimden nefret ediyorum çünkü bu doğru. Kendi kalbimi ne kadar inkâr etmeye çalışsam da faydası yok. Blaire bana sahip. Onu unutmak, onsuz yaşamak gibi bir seçeneğim olduğunu sanıyordum ama sadece kendimi kandırıyormuşum. Bunu yapmak güneşten şafakta doğmayı bırakmasını istemek gibi bir şey olurdu. İmkânsızdı. Yine de onun beni incittiği kadar ben de onu incitmek için yanıp tutuşuyorum ve kalbimde ona karşı kalan tüm şefkati yok ediyorum. Onu parmaklarımla parçalama ve kanıyla ziyafet çekme arzusu, bunca zaman devam etmemi sağlayan yakıt. Çünkü kendime karşı dürüst olursam, Rachel ve Carl'ın yardımını kabul etmemin sebebi oydu. Bir gün kendi başıma bir şeyler yapabileceğime dair aptalca hayallerimden vazgeçip kolay yolu seçmemin sebebi. Beni bu noktaya getiren her seçimin arkasında o var.

"Ronan... eğer onu seviyorsan, ki sevdiğin çok açık, neden peşinden gitmiyorsun?"

Diktiğim her engeli aşabilecekmiş gibi görünen mavi gözlerinden başka tarafa bakıyorum. "Yapamam."

İntikam açlığımın, bunu hiç istemeyen bir kadına duyduğum gereksiz sevgiden daha ağır bastığını ona nasıl açıklayabilirim? Ama bunun bir önemi yok. Hayat sonunda Blaire'i yoluma çıkararak bana gülümsedi ve ben de bunu ona ödeteceğim.

Ona tekrar bakmam için beni zorluyor. "İşte çok sevdiğim inatçı damarın. Ama dikkatli ol yoksa bu senin sonun olur."

"Seni hak etmiyorum Rachel. Sana yanlış yaptım."

"Hayır, öyle söyleme Ronan. Ben büyük bir kızım ve kendimi neye bulaştırdığımı en başından beri biliyordum. Yaralandım mı?" Omuz silkiyor. "Belki biraz. Ama sen buna değersin. Hem de çok. Ve ben iyileşeceğim. Artık bunu biliyorum." Göğsüne dokunuyor.

"Biliyor musun, seninle tanıştığımda içimde buz varmış gibi hissediyordum, ama o buz yok oldu. Artık orada değil. Bana sevişmenin, gülmenin, güzel ve arzulanır hissetmenin nasıl bir şey olduğunu hatırlattın. Senin sayende yeniden kendim gibi hissediyorum."

Eğildim ve onu hiç olmayacak bir şey için öptüm.

Ayrıldığımızda omzumu okşuyor ve çok parlak bir şekilde gülümsüyor, bakışları dökülmemiş gözyaşlarıyla parlıyor. "Gitsem iyi olacak. saat önce bir şoför çağırdım ve daha yeni geldi." Rachel kapıya doğru yöneliyor ve neredeyse kapıya ulaştığında duruyor. Başını çevirip gözlerimin içine baktı. "Hayat çok kısa, Ronan. Daha fazlasını boşa harcamadığından emin ol."

chapter twenty-four.

Blaire

BU GECE etrafı insanlarla çevrili bir kulübede oturmuş, onların gülüşmelerini, içki içmelerini, iyi vakit geçirmelerini izlerken, kendimi eğlenceye katılmaya, her şey yolundaymış gibi davranmaya ikna edemedim. Duygusal ve fiziksel olarak yorulunca eve dönmeye karar verdim.

Kapıyı kilitleyerek Alessandro'nun arabasının anahtarlarını girişteki ahşap masanın üzerindeki tabağa koydum ve yatak odama gittim. Elly benimle gelmek istedi ama ona geride kalıp arkadaşlarıyla takılmasını söyledim. Muhtemelen Ronan ve Rachel'la karşılaşacağımdan endişeleniyordu.

Yatakta birlikte oldukları düşüncesini aklıma geldiği anda aklımdan çıkarıyorum. *Kesinlikle oraya gitmiyorum.* Odama girdiğimde sırtımı kapıya yaslıyorum ve gözlerimi kapatıyorum, kendimi sessizliğin ve ona eşlik eden sakinliğin içinde kaybediyorum.

"Sen kazandın."

Gözlerimi hızla açıyorum ve sesinin geldiği yöne bakıyorum. Gözlerim karanlığa alıştığında, Ronan'ın pencere kenarındaki aksanlı koltukta oturduğunu, ay ışığının yüzünü aydınlattığını fark ediyorum. Konuşmadan, ayağa kalkıp bana doğru yürümesini izliyorum.

"Söyleyeceklerinizi dinleyelim."

Sessiz kalıyorum, tutarlı bir düşünce üretemiyorum.

"Ne oldu?" diye soruyor, sözlerinden alaycılık damlıyor. "Daha önce bir şeyleri açıklamak için çok hevesliydin. İşte sana fırsat."

"Hayır..." Zayıfça itiraz ediyorum. Sesimi temizliyorum ve onu reddetmek ve doğru yapmak için sahip olduğum tüm gücü topluyorum. "Artık bir anlamı yok. Rachel'a geri dön."

"Rachel gitti, aramızdaki her şey bitti. Sadece sen ve ben varız. Şimdi mutlu musun?"

Benden bir santim uzakta durduğunda, ayaklarına kapanıp beni affetmesini istememek için tüm irademi kullanmam gerekiyor. "Mutlu değilim Ronan. Yaptığım onca şeyden sonra nasıl mutlu olabilirim ki?"

"Anlıyorum." Kıkırdıyor, bir elini saçlarında gezdiriyor. "Şimdi de böyle mi davranıyorsun? Bunu başka bir masum piç için sakla, Blaire. Benim için gösteri yapmana gerek yok. Sana zaten kazandığını söyledim. Ben buradayım, tamam mı?"

Kalbim birbiriyle savaşılan duygularla patlamaya hazır - umut, korku, keder ve aşk bir arada. Ama en gürültülüsü, başarısız bir şekilde unutmaya çalıştığım adama olan aşkım. Ve bu şiddetli sevgi beni ilerlemeye ve ona ulaşmaya itiyor. Bir gün beni inciteceği ya da terk edeceği korkusu artık yok. Aşkımızın yetmeyeceği düşüncesi de geride kaldı. Önemli olan tek şey, aramızda başka kimse olmadan sonunda onu kollarımda tutabilmek.

"Bu bir rol değil, Ronan."

"Sana saklamamı söylemiştim." Kalan elini kaldırır. "Bana nasıl baktığını görüyorum... Seni becermek ve bu işi bitirmek için buradayım."

"Bunu kastetmiyorsun." Ona biraz daha yaklaşmaya cesaret ediyorum. Bir elimi kaldırarak, elimin tersiyle yanaklarının tepelerini okşarken derin bir nefes alışını izliyorum ve uzun zamandır hissetmediğim bir duyguyu hissetmek için kendime izin veriyorum.

Ve bu harika. Ve delilik.

Bu en tatlı umut ve kalbimin her atışıyla birlikte içimde bir orman yangını gibi yayılıyor. "Gerçekten neden buradasın, Ronan?"

Bakışları benimkilerin içine giriyor ve ben kehribar denizinde kayboluyorum. "Neden buradayım?" diye tekrarlıyor zorla. "Çünkü senin yanıdayken rol yapamıyorum. Sen benim içime, lanet ruhuma işlemişken nasıl rol yapabilirim ki? Buradayım çünkü elimde değil. Beni parçalara ayırsan bile sana ihtiyacım var." Karanlıkta bile, sözleri bana hayat verirken gözleri beni yakıp kül ediyor.

Ronan iki eliyle yüzümü kavırıyor, beni kölesi gibi tutuyor, dokunuşu sırayla acımasız ve sahiplenici. "Kendime çekip gitmem gerektiğini, seni unutmam gerektiğini, buna değmeyeceğini söyledim."

"Peki işe yaradı mı?" Yumuşakça soruyorum.

"Hayır. Her şeye rağmen buradayım. Seni her zamankinden daha çok istiyorum ve bu beni öldürüyor." Tutuşunu sıkılaştırıyor. "Seni sevmeme neden olduğun için senden nefret ediyorum ve duramadığım için kendimden nefret ediyorum."

Ellerini yüzümden nazikçe çekip yavaşça, saygı dolu öpücükler yağdırmaya başladığımda gözlerimiz kilitli kalıyor. *Lütfen beni affet. Öpüyorum. Her zaman sendin. Öpücük. Hissedebiliyor musun? Öpücük. Bana geri dön. Bana geri dön.*

Bana geri dön.

Yenilgiye uğrayan Ronan inliyor ve beni sıkıca kucaklıyor ve sonunda eve dönmüşüm gibi hissediyorum. Ayrı geçirdiğimiz zaman anlamsız bir hiçliğe dönüşüyor.

"Bana gitmemi istediğini söyle," diye yalvarıyor, sesi duygusallıktan boğuklaşıyor.

"Yapamam." Onu kendime doğru çekiyorum. "O olmaz." "Neden olmasın?" Kelimeler göğsünden koptu.

"Çünkü sana yalan söyleyemem." Gözlerimi kaldırıp ona bakıyorum, kendimi ona sunuyorum. "Seni zalim adam, beni terk etmeni istemiyorum."

"O zaman kalacağım."

"Soyun."

Ben kıyafetlerimi çıkarırken yatağın ayak ucunda duruyor ve vücudumu örten her katmanı çıkarmamı izliyor. Tereddütlü ve gergin, kendimi yatak odamda, o hiç unutulmayan güzel yaz akşamında ilk kez sevişmek üzereymişiz gibi hissediyorum. Ben tamamen çıplak kaldığımda o da soyunuyor ve gelip önümde duruyor.

"Yatağa uzan."

Birdenbire duygudan yoksunlaşan sesi tüylerimi diken diken ediyor ama aldırımıyorum. Sadece ve sadece onun olduğumu anlamasını sağlama arzumu beni her şeye, bakışlarında yanıp sönen tuhaf ışığa bile karşı körleştiriyor.

Yatağa uzandığımda, bacaklarımın arasında durmak için hareket ediyor, beni kalçalarımın tutuyor, ayaklarım yere değecek şekilde öne doğru sürüklüyor ve uyluklarımı ayırıyor. Kaba ve kopuk bir hareket. Bir yanım ona yaptıklarım için beni cezalandırdığını biliyor, bu yüzden ona izin veriyorum ve beni affetmeden önce yapması gerekenin bu olduğunu umuyorum. Ronan beni istilasına hazırlamadan, girene kadar ileri doğru itiyor. Acı içinde haykırıyorum.

Uzun zaman sonra onu içimde hissetmenin, bir kez daha bu kadar yakın olmanın tatlı ıstırapıyla aklımı kaybederken. Ağır ağır nefes alıyor, tüm vücudunu bir titreme sararken tüm hareketlerini durduruyor. Yüzündeki öfke beni korkutmalı ama önemli olan tek şey, tek umursadığım kendimi Ronan'a vermek.

Göğsü yorucu bir ritimle inip kolları titriyor ve kendini üzerimde tutuyor. "Blair, ben-" sesi kesiliyor.

"Şşş..." Ona uzanıyorum, onu kollarımla sarıyorum ve bedenlerimiz bir olana kadar onu kendime doğru çekiyorum, ona olan sevgimin bana geri dönüş yolunu göstermesini istiyorum.

"Seni seviyorum, Ronan."

O zaman benden uzaklaşmaya çalışıyor ama ona izin vermiyorum. "Yapma," diye mırıldandı sertçe. "Böyle söyleme."

Mücadele ediyoruz ama sanki tüm hayatım bu ana bağılmış gibi ona tutunmaya devam ediyorum, vücudundaki her kasın ellerimin altında bir deprem gibi sallandığını hissediyorum. "Seni seviyorum," diye tekrarlıyorum. Sözlerimle kabul etmediği şeyi dokunuşlarımla anlamasını sağlamaya çalışırken tenini okşuyor, onu öpücük yağmuruna tutuyorum. "Seni seviyorum. Seni seviyorum. Seni seviyorum."

Mücadele gücü tükenen Ronan sonunda bana teslim oldu. Ve bunu yaptığında, gök gürültüsü, rüzgar ve yağmurla dolu bir fırtına oluyor. Sarsar. Titriyor. İçimizde gürliyor. Uluyor...

Kırma ...

İyileştirme

...

Öpüşmelerimiz, ortak nefeslerimiz, içimde derinlere doğru hareket edişinin hissi ve kalbinin benimkine çarpması bizi her ay, her hafta, her gün, her saat, her dakika ve birlikte olmadığımız her saniye için tekrar bir araya getirebilsin diye ikimizi ayırmak. Bedenlerimizin kutsal birlikteliği.

"Lütfen beni affet, Ronan." Onu kendime doğru çekiyorum, bacaklarımı beline doluyorum, onu bedenime çekmeye, ruhunu benimkiyle birleştirmeye çalışıyorum ama yeterince yakın değil. Asla da olmayacak. İçime girmeye başladı.

Zor... Acı

verici... İstirap

verici...

Benimle sevişmiyor. Bana sahip olmaya çalışıyor, her itişte kendini içimde damgalamaya çalışıyor. Ve tüm bunların arasında ona onu ne kadar çok sevdiğimi söylüyorum, her bir engeli yıkabileceğimi umuyorum. Lawrence. Rachel. Tüm gereksiz acılar.

Kıskançlık

... Öfke ..

İhanet ...

Yalanlar ...

Aldatma ...

Her şey yok olup gidiyor.

Ronan başını geriye atarak içimden çıkıyor, karnımın üzerine geliyor ve içinden bir çığlık kopuyor. Banyoda kendimi temizledikten sonra yatağa dönüyorum ve onu yüzüstü yatarken buluyorum, saçları dağınık ve gözleri kapalı. Kalbim mutluluk ve sevgiyle kabarak yanına gidiyorum. Tek kelime etmeden beni kendine çekiyor, sert bir kucaklamayla sarıyor ve uykuya dalıyoruz. Gözlerimi kapatıp uzaklaşırken, sonunda gerçek mutluluğun ne olduğunu anlıyorum.

Şu an. Onun

kollarında.

Kendimi coşkulu ve gülünç derecede mutlu hissederek uyanıyorum. Bacaklarımın arasındaki lezzetli sızı bana Ronan'ın dün gece aralıksız bir tutku ve ihtiyaçla bana sahip olduğu tüm zamanları hatırlatıyor, o kadar parlak bir şekilde yanıyor ki, evin küle dönüşmediğine şaşıyorum. Dudaklarımda bir gülümsemeyle ona uzanıyorum ama ellerim boş dönüyor. Gözlerimi açtığımda onun artık yatakta olmadığını fark ediyorum. Doğrulduğumda onu aynı aksanlı sandalyede oturmuş beni dikkatle izlerken buluyorum. Çoktan düş almış, kırmızı ekose bir gömlek ve kot pantolon giymişti. Bakışlarım ona takıldığı anda, kalbim tekrar yerinden fırlıyor.

Üzerime bir çarşaf örtüyorum, birden utanıyorum. "Günaydın."

Ronan sessizce ayağa kalkar ve yatağın ayak ucuna gelir, yakışıklı yüzü esrarengizdir. Sert. Bana sanki istenmeyen bir hayalmişim gibi ifadesiz bir şekilde bakması tüylerimi diken diken ediyor ama kendime bunun sadece benim aşırı yorgun hayal gücüm olduğunu söylüyorum. Bu aynı adam

Gece boyunca beni tekrar tekrar kendisinin yapan, bana sıkıca sarılan ve asla bırakmayan.

Kot pantolonunun arka cebinden cüzdanını çıkarıp açıyor ve birkaç banknot çıkarıyor. Kaşlarını çatarak ona bu paranın ne için olduğunu sormak üzereyken parayı dikkatsizce yatağın üzerine fırlatıyor. Yeşil kâğıtlar tüy gibi yavaşça yatağın üzerine süzülürken kalbim sıkışıyor.

"Bu da ne?" Sormayı başarıyorum.

"Genelde böyle olmaz mı?" Bakışları üzerimde kayıtsızca dolaşırken cüzdanını bir kenara bırakıyor. "Hizmetleriniz için ödeme yapıyorum. Bir keresinde bana seni karşılayamayacağımı söylediğini hatırlıyor gibiyim. Artık karşılayabilirim."

Hayır. Hayır. Hayır. Hayır.

Çarşafı sanki bir can simidiymiş gibi göğsüme yakın tutarak kendime rüya gördüğümü ve yakında uyanıp bunun korkunç bir kabus olduğunu anlayacağımı söylüyorum. Ama karşımdaki adama bakarken, zorlukla iyileşen kalbimin yeniden paramparça olduğunu hissederken, dün gecenin güzel bir rüya olduğunu ve bunun benim acımasız gerçekliğim olduğunu anlıyorum.

"Olamaz..." Ellerimi şakaklarıma götürüyorum, başım dönüyor. "Seni doğru duyduğumu sanmıyorum."

"Ama sen yaptın, Blaire. Umarım dün gece olanların aşkla bir ilgisi olduğunu düşünecek kadar saf değilsindir," diyor soğukkanlılıkla. "Sana tekrar aşık olursam aptallık etmiş olurum. Ve eğer söylememe izin verirseniz, rolünüz oldukça umutsuz olmaya başladı. Seni becermem için beni seviyormuş gibi yapmana gerek yok. Seni istediğim çok açık. Ve şimdi beni istiyorsun çünkü artık bir hiç değilim, benim hırslı ve açgözlü Blaire'im."

Hiçliğe doğru çözülüyorum. Ronan'a, havai fişeklerin gökyüzünü aydınlatmasını izlediğiniz gibi aşık oldum. Beklenmedik ve nefes kesiciydi. Sonsuz gece yarım birdenbire en parlak yıldızlara rakip olan ışıltılı kıvılcımlarla doldu. Onu güçlü ışıqla doldurdu ve dünyayı güzel renklerle aydınlattı. Ve dün gece gökyüzü sadece parlamakla kalmadı, en parlak güneş gibi yandı. Ama sözleri beni derinden yaralarken, ışık söndü ve beni bir kez daha kör edici bir karanlığın içinde bıraktı.

"Bence gitmelisin," diyorum uyuşukça.

Kapının yanındayken, sırtı bana dönük, "Bekle" dediğimi duyuyorum. Arkasına bakıyor, bir kaşını kaldırıyor, sıkılmış görünüyor. "Evet?"

"Tüm kalbimle seni sevmeyi bırakabilmeyi diliyorum."

Birdenbire, buna benzer bir başka vedanın, başka bir adamla ve çok daha genç bir kızla olan uzun zamandır unutulmuş bir anısı zihnimin gözlerinde parlıyor. Matthew Callahan'ın sesi bana bir gün bir adama aşık olacağımı ve onun kalbimi kırmasını umduğunu söylüyordu. O zaman ne tür bir acı verebileceğimi anlayacaktım.

"Eğer hepsi buysa..." diye mırıldanıyor.

Yan tarafa dönüp gözlerimi kapatıyorum ve gitmesini bekliyorum. Kapının sesini duyduğum anda, yüzümden aşağıya yanan gözyaşları süzülürken, hıçkırıklarımın kaçmasını engellemek için dudagımı sertçe ısırıyorum.

chapter twenty-five.

Ronan

Benim gibilere yer olmayan bir dünyada yükselmeye ve onu ellerimle fethetmeye, onların zavallı, acınası akıllarını benim gibi bir hiç için kaybetmelerini izlemeye ÇOK ÖNCEDEN KARAR Sırf Blaire'i unutabilmek için ruhumu sattım ve etrafımı bir zamanlar beni reddeden insanlarla çevirdim.

Dün gece onu kollarıma aldığımda ve vücudunun muhteşem uçurumuna daldığımda, uzun zamandır ilk kez kararlılığımın sarsıldığını hissettim. Belki de her şeye yeniden başlayabileceğimizi, tüm saçmalıkları geride bırakabileceğimizi, ona olan aşkımın - deliliğimin - bizi ayakta tutan ve bize hayat veren ekmek olmasına izin verebileceğimizi düşündüm. Ama kalbim beni onun siren şarkısına teslim olmaya çağırırken bile, çok yüksek, çok sarsıcı bir ses bana aptal olmamamı ve onun yalanlarına tekrar kanmamamı söyledi.

Lawrence onu hayatında istemediği için benimle birlikteydi. Şimdi beni istiyordu çünkü ona daha önce veremediğim bir şeyi verebilecektim. Aynı ses bana, kısa ama çekici bir rüya için her şeyi bir kenara atamayacak kadar çok yol kat ettiğimi söyledi. Duygularım savaş halinde Blaire'e bakarken uyandım ve kendime geldim. Çantamı toplamayı bir anlığına bırakıp pencereden dışarı bakarken Blaire'in görüntüsü zihnimde canlandı. Parayı ona fırlatırken gözlerindeki acı. Çenemi sıkarak kendime bunun sadece bir rol olduğunu söylüyorum, tıpkı onun sahte aşk itirafı gibi. Yeni bir nefret ve tiksinti dalgası üzerime çöküyor ve zihnimi temizliyor. Bir zamanlar onun bu söylediğini duymak için her şeyimi verirdim ama artık benim için hiçbir şey ifade etmiyorlar. Boşlar. İşe yaramaz. O beni sevmiyor. Kendinden başka kimseyi sevmez. Toplanmam bittikten kısa bir süre sonra,

kapı çalındı. Açtığımda Elly'nin diğer tarafta beni beklediğini .

"Umarım kendinle mutlusundur," diyor. Bir kaşımı kaldırıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"O gitti." Elly ellerini kalçalarının üzerine koyarak başını sallar.

"Lawrence'a geri döndü, değil mi?" Kendimi hiçbir şey hissetmemeye zorlayarak alay ediyorum. "Çok uzun sürmedi."

"Sen tam bir pislisin." Elly bir adım öne çıkarak aramızdaki mesafeyi kapattı, benden korkmuyordu. "Lawrence'la ilişkisini bitirdi."

"Şimdi mi?"

"Evet, ona geri dönmeyecek."

"O şekilde olduğundan şüpheliyim. Lawrence muhtemelen ondan sıkıldı ve onu terk etti." Topuklarımın üzerinde dönerek yatağın üzerinde duran bavuluma doğru yürüyorum. "Ama artık umurumda değil. Ne isterse yapabilir."

"Tanrım, sen körsün. Ve ben çok aptalım... Düşündüm ki belki-"

Arkama bakıyorum, gözlerimiz kilitleniyor. "Ne yani? Barışıp sonsuza dek mutlu yaşayacağımızı mı? Lütfen Elly, bu kadar saf olma. O gemi çok çok uzun zaman önce kalktı."

"Biliyor musunuz? Belki daha iyidir. Sen onun aşık olduğu adam değilsin, . Seni çok az tanıyorum ama hayatında sana ihtiyacı olmadığına eminim."

Başımı arkaya atıyorum ve gülüyorum, ancak ses tıpkı içimdeki her şey gibi boş. Onsuz içi boş. "Hayır, o adam gitti. O beni hiç sevmedi, Elly."

"Ama o yaptı!"

"Öyle mi? O zaman neden kaçtı? Tek istediğim onu sevmek, onunla birlikte olmakken neden lanet kalbimi kırdı? Fazla bir şey istemedim. Tek istediğim Blaire'di. Neden geri döndü biliyor musun? Geri döndü çünkü ben artık zavallı bir hiç değilim."

"Dur, hayır," diye araya giriyor, afallamış bir halde. "Her şeyi yanlış anladın. Tamamen yanlış, Ronan. Sana söylemedi mi? Kahretsin, Blaire. Neden söylemedin-" Elly dışarıdan kendi kendine konuşuyor. Bir kez daha bana odaklanarak aramızdaki mesafeyi aceleyle kapatıyor ve koluma yalvaran bir el koyuyor. "Her şeyi yanlış anladın Ronan. Çok yanlış."

Elini iterek ondan ve gözlerindeki aldatıcı ışıktan uzaklaşıyorum. "Kendine sakla, Elly. İşimiz bitti. Bence gitmelisin. Ya da daha iyisi, ben

dışarı."

Bana bir kez daha uzanarak ona bakmamı sağladı. "*Hayır*. Söyleyeceklerimi ilk ve son kez dinleyeceksin. İkinizin de bir hiç uğruna zamanınızı boşa harcamanızı ve birbirinizi incitmenizi izlemekten bıktım. Blaire ilk seferinde seni terk etti çünkü senin için yeterince iyi olmadığını düşünüyordu."

"Lütfen. Param olmadığı için benden ayrıldı. Lawrence'ı benim yerime seçti çünkü onun cebi çok doluydu. O lanet olası bir servet avcısı." Kelimeleri zehir gibi tükürdüm.

"*Hayır*. O sana aşık oldu, Ronan. Hem de sırlısıklam aşık. Sen onun her şeyi istemesini sağlayan ilk erkek oldun. Her şeyi. Aşk. Bir ilişki. Sonsuza kadar. O yaz boyunca, Blaire parladı. Hayatında ilk kez mutluydu. Adını bilmiyordum ama senin sayende olduğunu biliyordum."

Başımı sallıyorum, sözleri içimdeki duvarı aşmak için savaşıırken yatağa oturuyorum. "Bu olamaz." Bakışlarımı onunkilerle buluşturmak için kaldırıyorum. "Bana yalan söylüyorsun."

"Hayır, . Ve bunu biliyorsun. İçten içe bunun doğru olduğunu biliyor olmalısın. Ama hayatı boyunca sevgiye layık olmadığını düşünen, basit bir kucaklaşmadan bile rahatsız olan bir kızıdan ne bekliyordun ki? Bu onun için çok fazlaydı, Ronan. Dinle, onun davranışını mazur görmüyorum. Seninle konuşmalıydı. Ama o bildiği tek şeyi yaptı. Kaçtı. Sana yalan söyledi çünkü ondan nefret etmeni sağlarsa senden uzaklaşabileceğini biliyordu. Aksi takdirde seni terk edemezdi."

Kalbim hızla çarpmaya başlıyor. Birlikte geçirdiğimiz kısa yazın, maskeli balonun ve dün gecenin -özellikle de dün gecenin- görüntüleri üzerime çöküyor. Onlar gerçektir.

Gerçek.

"O zaman yalan değildi," diye mırıldanıyorum kısık sesle, derinden sarsılmış bir halde. "Dün gece o..." Gözlerimi sıkıca kapattığımda midemin bulandığını hissediyorum. "Ne yaptım ben?"

Bana sadece vücudunu sunmuyordu. Bana aşkını sunuyordu. Ve ben bunu biliyordum. Hissetmiştim. Ama intikam hırsımın yoluna çıkmasına izin verdim.

"Gururunun yoluna çıkmasına izin verdin, Ronan. Ayrıca seni Rachel'la gördüm ve kariyerinle ilgili makaleleri okudum. Onu yargılaması gereken son kişi sensin."

Yenilmiş bir halde gözlerimi açtım ve Elly'ye odaklandım. "Tam bir aptalmışım." "İkiniz de öyle yaptınız. Ama söylediklerimi dinleyin. O seni seviyor. Seni seviyor.

hep sendin. O zaman neden hâlâ buradasın? *Peşinden git.*"

Bu dünyaya getirildim ama nedenini hiç anlamadım. Neden başkası değil de ben? Benimle ilgili özel bir şey yokken neden buradaydım? Geçinmeye çalışan sıradan bir adamdım. Ama Elly'nin sözleri etrafımdaki duvarları yıkıp beni çıplak ve savunmasız bırakırken, hak etmeyen kalbimin her atışıyla birlikte çarpan yeni bir umut verirken nedenini anladım.

Kalktım, kapıya doğru gittim. Eşiği geçmek üzereyken Elly'nin "Fikrini mi değiştirdin?" diye sorduğunu duyuyorum.

Arkama bakıyorum, alaycı bir şekilde gülümsüyorum. "Düşmanlarına acıyorum, Elly. Sen zorlu bir düşmansın. Şimdi izin verirsiniz, kadınınımın peşinden gitmeliyim."

Sırıttırıyor. "Yeterince uzun sürdü."

chapter twenty-six.

Blaire

Vermonttan PENN İSTASYONU'NA vardıktan sonra bir taksiye binip daireme dönüyorum. Başımı koltuğa yaslayıp gözlerimi kapatıyorum ve şehrin tanıdık seslerinin beni rahatlatmasına izin veriyorum. Bir zayıflık anında dün geceyi ve bu sabahı düşünüyorum ama aklıma geldiği anda bu düşünceyi gömüyorum. Henüz oraya gitmeye hazır değilim, çünkü gidersem dağılmadan bir adım daha atamayabilirim.

Taksiden inip daireme girdiğimde, çantalarımı odama bırakıyorum ve yiyecek aramak için mutfığa gidiyorum. Gözlerim yeşil şampanya şişesine takılır takılmaz Lawrence'ın baştan çıkarıcı gülümsemesi aklıma geliyor. Kahretsin. Evime bile onların anıları musallat olmuştu. Ama ne bekliyordum ki? Burada bir an daha kalmaya dayanamayıp kapıyı olabildiğince çabuk kapatıyor, eşyalarımı topluyor ve dışarı çıkıyorum.

Bethesda Çeşmesi'ne ulaştığımda hava kararmış, ay ve yıldızlar gecenin içinde gümüş rengine parlayan hızlı hareket eden bulutların ardına gizlenmişti. Hava fırtına öncesi gibi elektrikli. Ronan'la tanıştığım yerde oturuyorum, onca anı ve hayat önce. Soğuk havanın tadını çıkarıyorum. Kafamı boşaltmama yardımcı oluyor. Kendime biraz daha işkence etmek dışında buraya neden geldiğimi bilmiyorum ama işte buradayım.

Boş parka bakıp sokak lambalarının etrafımı kehribar rengine aydınlatmasını özümserken, ilk yağmur damlası tenime düşüyor ve ardından daha fazlası geliyor. Her biri aynı anda vücudumun farklı bölgelerine düşüyor. Gözlerimi kapatıp ellerimi arkama koyuyorum. Avuçlarımın üzerine yaslanıp yüzümü gökyüzüne kaldırıyorum ve damlacıkların tenimi öpmesini memnuniyetle karşılıyorum. Eve gitmeliyim ya da terasın altına sığınmalıyım, ama oturmaya devam ediyorum. Belki de bir parçam yağmurun her şeyi silip süpürmesini diliyor.

Çeşmenin taşlarını kaplayan kirle birlikte günahlarım da beni arındırıyor. Ya da belki de hayatımın başladığı ve sona erdiği yer burası olduğu için burada kalıyorum ve burada veda edip Ronan'la kısa ömürlü hayat hayallerimi gömmem gerekiyor.

Birden gökyüzü açılır ve şiddetli bir yağmur başlar. Şimşek karanlık gökyüzünü bir anlığına beyaz bir ışıkla aydınlatıyor ve ardından gök gürültüsü sesi duyuluyor. İliklerime kadar ıslanmış ve donmak üzereyken sağımda bir adamın dış hatları beliriyor. Bana yaklaşıp aramızdaki mesafeyi kapatırken onu hemen tanıyorum. Onu nerede görsem tanırım. Ayağa kalkıp ayaklarımın izin verdiği kadar hızlı bir şekilde ondan uzaklaşmaya başladığımda göğsümde ateş yanıyor.

"Blair! Bekle!" diye bağıırır.

Hain kalbim onun sesini duyunca durmamı istiyor. Ama onu dinlemeyeceğim. Şu anda olmaz. Hızımı arttırıyorum, körlemesine koşmaya başlıyorum. Ondan uzakta olduğum sürece nereye gittiğimin bir önemi yok. Görüşüm bulanıklaşırken ayaklarım ıslak zeminde kayıyor. Acı çok güçlü. Onun tarafından tüketiliyorum.

Beni gafil avlayan Ronan kolumdan tutup yüzümü ona çeviriyor ve bedenimi onunkine çarpıyor. Gök gürültüsü ve şimşek tekrar tekrar çakmaya devam ederek yüz hatlarını aydınlatıyor. Rüzgâr da hızını artırdı. Çaresizlik damarlarımızda dolaşırken ikimiz de ağır ağır nefes alıyoruz. Ama beni rehin tutan onun gözleri.

"Bırak beni, seni piç!" Gözyaşlarım yüzümden aşağı dökülürken göğsüne vurarak bağııyorum. "Yetmedi mi?"

"Hayır."

Ronan ağızlarımız arasındaki boşluğu kapatırken beni kollarıyla sarıyor. Yüzümü yana çeviriyorum, ondan ve yüz hatlarına gömülü acıdan, benimkinin doğrudan yansıması olan acıdan uzağa bakıyorum.

"Dokunuşumdan korkma," diye yalvarıyor kulağımın dibinde ısrarla. "Bunu benden alma. Öp beni, Blair. *Öp beni.*"

Başımı sallıyorum, onu itmeye devam ediyorum. "Hayır, Ronan. Yapamam. Acıyor."

"Biliyorum bebeğim. Çok acıtıyor." Beni bırakıyor ve yüzümü kavrayarak yağmurun altında ona bakmamı sağlıyor. "Bırak acını dindireyim," diye fısıldıyor kısık sesle.

"Lütfen." Eğiliyor ve ağzıyla beni susturuyor. Yenildim, teslim oldum. Ona, kollarının beni tekrar sarmasına, ikna edici diline ve şefkat dolu gözlerine.

*Zihnimi ondan başka her şeyden temizleyen
öpücükler. Tenimin derinliklerinde geziniyor.
Dilimdeki ateş o. Cennet mi
yoksa cehennem mi?
Bence ikisi de olmalı.
Çünkü o burada benimle.*

Kollarına sarıldığımda gözlerimi yavaşça açıyorum ve bir kez daha onun görkemli yüzüne odaklanıyorum.

"Blair, Blair." Tutuşunu sıkılaştırıyor. "Her şeyi berbat ettiğimi biliyorum. Öfkeliydim, nefret ve kıskançlık içinde boğuluyordum. Seni istemek ve sana sahip olamamak beni delirtti. Gurur duymadığım pek çok şey yaptım ama seni sevmek bunlardan biri değil. Seni seviyorum. Hem de çok. Ve sevmediğim bir gün bile olmadı." Ağzımdan bir hıçkırık kaçarken kollarını tutuyorum.

"Sen benim var olma sebebimsin, Blair. Sensiz ben bir hiçim. Beni sevdiğini tekrar söyle," diye yalvarır Ronan. "Bunu söylediğini duymam gerek."

Seni seviyorum.

Sadece birkaç kısa hece. Tek başlarına hiçbir şey ifade etmeyen ama bir araya geldiklerinde umut, yaşam, güzellik, uğruna yaşamaya değer her şey anlamına gelen üç basit kelime. Kelimeler kolayca söylenir ve kolayca unutulur. Sizi bir bütün haline getirebilir, size hayat verebilirler.

Sizi yok edebilirler.

"Seni aptal, aptal adam," diyorum titreyerek. Uzun zaman sonra nihayet birbirimizi bulmuştuk. "Seni sevmekten korkuyordum çünkü bunun beni yok edeceğini biliyordum ama sensiz yaşamak, uyandığım ve yanımda olmadığın her gün yavaş yavaş ölmek gibi."

"Biliyorum. Ben de hissettim. Sensiz geçen her gün ve her saniye. Ama artık buradayım ve hiçbir yere gitmiyorum."

Aramızda çok şey oldu. Belki unutup arkamızda bırakabileceğiz, belki de bırakamayacağız. Ama şu anda o burada benimle. Ve önemli olan tek şey bu.

"Beni bir yere götür, Ronan. Her şeyi unuttur."

Sessizce otele gitmek için taksiye biniyoruz. Birbirimize dokunmuyoruz. Buna gerek yok. Aramızdaki bağ hiç bu kadar güçlü olmamıştı. Heyecan verici. Gözlerimi kapatsam, onun yanımda oturduğunu bilirdim. Gittiği her yerde onu hissederdim. Görünüşünü değiştirebilir, adını değiştirebilir, başka biri olabilir ve ruhum onu tanımaya devam ederdi. Benim Ronan'ım.

Elime uzanıyor, parmaklarımızı birbirine geçiriyor. "İyi misin?"

Dudaklarımı yalıyorum. "Evet."

Sinir yok. Korku yok. Ya olursa yok. Hatırlayabildiğimden beri ilk defa doğru hissediyorum. Sanki ait olduğum yerdeyim, onun yanımdayım.

Sözsüz bir anlaşmayla, başkalarına ait hiçbir anının olmadığı bir otele gidiyoruz. Yeniden başlayabileceğimiz bir yer. Bizi yeni evliler olarak kaydettiğinde güldüm. Bay ve Bayan Klein. Çalıntı bakışlarımızın ardındaki gizli anlamlar. *Seni istiyorum. Beni kendinin yap. Sen benimsin. Her zaman benimsin.* Öfori vücudumun her gözeneğinde titreşiyor. Duyularım uğulduyor, ne zaman kazara dokunsak canlanıyor. Oh, tatlı beklenti.

Küçük, karanlık bir odanın içinde duruyoruz. Duyabileceğiniz tek ses ortak ve yorucu nefeslerimiz. Bana doğru bir adım atıyor. Ben de ona doğru bir adım atıyorum. Birlikte geliyoruz. Ronan ve ben birbirimizi yavaşça soyuyoruz, acele etmiyoruz, hiçbir engel kalmayana kadar ıslak kıyafetleri yere atıyoruz. Tenin tene değmesi, belimdeki elleri beni ona yaklaştırıyor. Ama yeterince yakın değil. Asla da olmayacak.

Ellerimiz okşuyor ve yeniden öğreniyor, dokunuşları yumuşak ve bağışlayıcı-iyileştirici. Parmaklarım teninin üzerinde kayıyor, meme uçları dokunuşumun altında çakıllanıyor. Ronan yavaşça başını eğip beni öpüyor. Önce şefkatli, sonra öfkeli, sonra tekrar şefkatli. Dudaklarımız acıyana ve nefessiz kalana kadar öpüşüyor, öpüşüyor ve öpüşüyoruz.

Ronan adımı bir ayın gibi tekrar tekrar fısıldıyor, bizi birbirimize yaklaştırıyor, beni kendisininmişim gibi işaretliyor. *Blair, Blair, Blair, Blair, Blair, Blair...* Beni çağırıyor ve her parçam ona teslim oluyor. Ve birlikte, çok yükseklerle uçuyoruz.

Ronan omuzlarımdan tutuyor ve ikimizi de duvara asılı boy aynasına bakacak şekilde çeviriyor. Camın yansımasında, güzelliği karşısında ağlamak istediğim bir adam var. Teni açık karamel rengine. Vücudu tapınmak için yaratılmış.

"Biz birbirimize aidiz," diyor, sesi tutkuyla boğuklaşarak. "Beni duyuyor musun?"

Başını eğip boynumun kıvrımını ısırmadan önce öperken bir elini vücudumda gezdirmesini izliyorum. Parmakları göğüslerimi kavrayıp meme uçlarını okşarken ve çekiştirirken bakışlarımız aynada buluşuyor. Nefesim kesiliyor ve başımı omzuna yaslıyorum, vücudumu uygunsuz bir şekilde keşfetmeye devam ederken kontrol için savaştığını görüyorum. Arkama uzanarak bir elimi ereksiyonuna koyuyorum. Parmaklarımı sert aletin etrafında kıvrıyorum ve sertliğinin sıcaklığının avucumun içinden kaydığını hissederek onu okşamaya başlıyorum.

Onu daha sıkı kavriyorum ve inletiyorum. "Al beni."

Elinde kalan azıcık kontrolü de kaybeden Ronan, önüm cama değene kadar beni ileri itiyor. Aletini tutan elimi kavrayıp ikimizin de başını amıma sürmesini, kıvrımlarını açmasını ve klitorisimi ovmasını sağlarken aynadaki yansımasına bakıyorum.

"Artık yok," diye yalvarıyorum, onu girişime doğru yönlendirerek. "Sana içimde ihtiyacım var."

Ronan bir elini sırtımın küçük kısmına koyarak beni belimden eğilmeye zorluyor. Aletini bırakıyorum ve ellerimi destek için önüme koyuyorum. Ayaklarının altında bir köleyim. Başıma kan hücum ediyor. Kalçalarımı daha geniş açması için dürttüğünde amım istekle ıslanıyor. "Siktir," diye uzun ve yavaşça küfrediyor, beni derin ve şiddetli bir hamleyle içine alıyor.

Ve burası cennet.

Yavaşça geri çekiyor ve neredeyse tamamen dışarı çıktığında, tekrar tekrar ileri itiyor. Her itiş bir öncekinden daha agresif, daha talepkâr.

"O kelimeleri söylediğini duymak istiyorum," diye sertçe emrediyor, daha sert, daha hızlı vuruyor. "Söyle, Blaire."

Ona daha iyi erişim sağlamak için kırımını daha yukarı kaldırıyorum. "Seni seviyorum." "Tekrar söyle."

"Seni seviyorum," diye inliyorum.

Beni durmadan beceriyor, vücuduyla, elleriyle, her şeyiyle bana hükmediyor. Ve ben ona her veriyorum, teslim oluyorum

Ruhumu ve kendimi ona teslim ettim. "Tekrar." Sesi titriyor.

"Seni seviyorum," diye tekrarlıyorum, gözyaşlarının yontulmuş yanaklarından aşağı süzölmeye başlamasını izliyorum.

"Tekrar."

"Seni seviyorum, Ronan."

"Sen benimsin, duyuyor musun?" Kalçalarımı kuvvetle kavriyor, içime girip çıkıyor, beni sınıra yaklaştırıyor. "Bana bin hayat ve bin sonsuzluk ver, yine de seni bulur ve benim yaparım. Her zaman."

"Ronan... Ben..." Gözlerimi kapatıyorum ve çözüliyorum. Ronan inliyor, kendi kurtuluşunu bulurken, içimin derinliklerine yayılan ve beni tamamen dolduran sıcak bir telaş hissediyorum.

Gecenin bir yarısı uyanıyorum. Ronan'ın yanımda yatmadığını fark ettiğimde korku göğsümü kaplıyor. Gözlerim karanlığa alıştığında, onun çıplak halini bir sandalyede oturmuş pencereden dışarı bakarken buluyorum. Damarlarımda dolaşan endişe, bir sonraki adımdan şüphe duymama neden oluyor. Ama içimdeki küçük bir ses beni ona gitmeye çağırıyor.

Etrafta kendimi saracak bir şeyler ararken, onun yere atılmış gömleğini buluyorum ve giyiyorum. Arkasına baktı ve beni gördü. Elime ve beni kucağına çekiyor, böylece bacaklarının arasına oturuyorum. Ronan daha sonra tişörtün altından kalçalarımı kavriyor ve beni öne doğru çekerek aramızdaki boşluğu kapatıyor. Bu pozisyonda, kalın sikinin amımın dudaklarını araladığını, sıcaklığın içimde toplandığını hissedebiliyorum.

Bakışlarımı indirip oymalı gövdesini süsleyen dövmlerin ana hatlarını izlemeye başladığımda yanaklarımı sıcak bir allık kaplıyor. *Ne kadar yıkıcı bir güzelliğin var.* Ronan bir elini boynumun arkasına koyuyor ve beni nazikçe kendine doğru çekiyor. Gözlerimi kapatıp yanağımı göğsüne yaslıyorum, o da parmaklarını saçlarımda gezdiriyor. Kalbinin atışları beni rahatlatıyor. Dokunuşu beni hipnotize ediyor.

"Central Park'a neden gittin?"

"Önce senin dairene gittim ama orada değildin. Ne yapacağımı ya da nerede olduğunu bilmiyordum, bu yüzden oraya gittim."

"Neden?"

"Sanırım bana seni hatırlattığı için."

Mutluluk içimde kabarıyor, beni uçuruyor. Rahat bir sessizlik içinde dakikalar geçiyor.

"Bilmem gerek Blaire," diyor kısık sesle, kelimelerine korku sinmiş. Başımı arkaya yatırıyorum ve bana ruhunu gösteren sıcak kahverengi gözlerine bakıyorum. "Ne oldu?"

"İkinizi maskeli baloda gördüm.." "Oh." Dudağımı ısırdım.

Onu seviyor musun?" diye duraklar. Soru ondan kopar. Ondan aldığı kanın tadını neredeyse dilimde hissedebiliyorum.

Sonunda bu ana gelene kadar yaşadığımız her şeyi düşünüyorum; tüm kalp kırıklıklarını, yalanları ve aldatmaları. Keşke Ronan'a Lawrence'ı onu sevdiğim gibi sevmediğimi açıklayabilseydim. Başka bir adamı seven küçük bir parçamın her zaman onun için yas tutacağını. Ama sonunda bedenen ve ruhen ait olduğum Ronan'la birlikteyim. Sessiz kalıyorum, ona yalan söyleyemiyorum.

Bazen söylenmeyenler yeterli cevaptır.

"Anlıyorum..." Gözlerini kapatmadan önce bir hüzün bulutu geçiyor.

"Onu sevdin mi?"

Tekrar bana baktı. "Ben öyle düşünmüyorum. Ondan çok hoşlandım, Blaire. Onunla olmak hoşuma gidiyordu, birlikte eğleniyorduk ve seks aklımı senden uzaklaştırıyordu. Karanlıkta göz gözü görmezken bana yardım etti..."

Verdiği yanıt kalbime saplanan bir hançer gibi, ancak pastoral bir yaz mevsiminde aşık olan aynı iki insan olduğumuzu düşünmek saflık olur. O zamandan bu yana ikimiz de birçok hayat yaşadık, bizi değiştiren hayatlar. Ama özünde, birbirimize olan aşkımızın eskisi kadar güçlü kalmasını umuyorum. Bu bizi tekrar bir araya getirebilir.

"Bunu hissediyor musun?" Kendimi ona sürtmeye başlarken ellerimi omuzlarına koyuyorum. "Bu senin. Sadece senin." Çenesini, dudaklarının her bir köşesini, ağzını öpüyorum. "Keşke sana duymak istediğin şeyi söyleyebilseydim, ama söyleyemem." Ben kalçalarımı onun büyüyen ereksiyonunun üzerinde dalgalandırırken Ronan inleyerek beni belimden tutuyor. Benim için kabarıyor ve zonkluyor. "Tek yapabileceğimiz yolumuza devam etmek. Birlikte."

Ronan bir eliyle sikini kavrayıp diğeriyle beni öne doğru çekerken yanağını okşuyorum ve hızlı, derin bir hamleyle içime giriyor. İnleyerek, içimde hareket ettiği hissiyle gözlerimi bir anlığına kapatıyorum. Çok sertti. Çok kalın. "Çok fazla şey olduğunu ve bunun bizi değiştirdiğini biliyorum ama birlikte bunun üstesinden geleceğiz. Bunu *biliyorum*."

Ronan yukarı doğru iter. "Şimdi de onu mu düşünüyorsun?"

"Hayır, bebeğim." Yanağının tepesini okşuyorum. "Okşamıyorum."

Sonra sevişiriz. Öfkeli ve hızlı. Morarıyor. Sanki Lawrence'ın anısını içimden, odadan, kalbimden söküp atmaya çalışıyor, ta ki içimde, etrafımda, her yerde sadece onu hissedinceye kadar. Kendini üzerime, içime damgalıyor, beni bir kez daha kendisininmişim gibi sahipleniyor.

Ve ona izin veriyorum. Ona istediği her şeyi veriyorum.

İşimiz bittiğinde beni kucağına alıyor ve yatağa taşıyor. Çelik gibi güçlü kolları arkamdan dolanıyor ve beni kendine doğru çekiyor. Nefes alış verişimiz yavaşlarken sessizce uzanıyoruz.

"Elly ile konuştum."

Gülümseyerek kolunun derisini okşuyorum. "Demek bu yüzden peşimden geldin, ha? Ben de bensiz yaşayamadığın için olduğunu sanıyordum," diye takılıyorum.

"Sensiz yaşayamam, Blaire," diyor boynuma sokulmadan önce. "Ama söyle bana neden?"

"Neden ayrıldım?" Kendi kendime bunu bilmeye hakkı olduğunu ve bunu başarabilmemizin tek yolunun ona karşı dürüst olmak olduğunu söylerken iç çekiyorum. "Umarım uykun yoktur çünkü bu *uzun* bir hikâye."

"Hiçbir yere gitmiyorum." Elime uzanıp onu sıkıyor. Bu çok küçük bir jest ama bana yalnız olmadığımı hissettiriyor.

"Nereden başlamalıyım? Anlatacak çok şey var."

"En başından başla, bebeğim."

Ve da. Ona çocukluğum, New York'taki hayatım ve ondan önce gelen tüm erkekler hakkında her şeyi, onu neden terk ettiğimi ve ondan sonra Lawrence ve ailemle neler olduğunu anlattım. Etrafımızda artık hiçbir engel ve duvar kalmadı.

Saatlerce içimi döktükten sonra ona bakmaya bile utanıyorum. Kendinizi birine açmak, her çirkin ve kusurlu parçanızı ortaya çıkarmak ve her şeye rağmen sizi seveceğini ummaktan daha korkutucu bir his yoktur.

"Biliyor musun, hayatım boyunca annemle babamın kavga etmesinin benim suçum olduğunu düşündüm. Eğer mükemmel bir çocuk gibi davranırsam, birlikte kalacaklar, birbirlerini ve beni seveceklerdi. Ama artık bunun benimle ya da bana duydukları sevgiyle hiçbir ilgisi olmadığını biliyorum. Bunun farkına varmak ..." Yutkunuyorum, göğsümdeki ağrıyı yatıştırmaya çalışıyorum. "Özgürleştirici."

Ronan beni bırakarak omzumdan tutuyor ve yüzümü ona çeviriyor. "Hey, hey," diyor nazikçe. "Benden saklanma, bebeğim. Buraya gel." Beni öyle sıkı kucaklıyor ki nefes almakta zorlanıyorum. "Beni dinle, Blaire ... sahip olduğun her keskin köşe, her yara izi benimdir. Ve iyileşmene yardım edeceğim çünkü ben bencil bir piçim ve tamamlanmak için hayatımda sana ihtiyacım var."

"Seni hak etmiyorum." Kalbim kabarıyor. Başımı sallıyorum. "Ben sana layık değilim."

"Al, bebeğim." Elini çenemin altına koyarak yukarı kaldırıyor ve ona bakmamı sağlıyor. "İkimiz de hata yaptık. Keşke senin için daha çok mücadele etseydim. Beni bu kadar kolay bırakıp gitmene izin vermemeliydim."

"Ama tüm bunları ben söyledim..."

"Bir önemi olmazdı." Sırt üstü yatmak için hareket ediyor ve beni de yanına alıyor. Ronan çıplak sırtımı parmaklarıyla okşarken gözlerini tavana dikeyyor. Bir kedi olsaydım mırıldanırdım. "Biliyor musun... bir bakıma Rachel ve Carl'la tanıştığımıza memnunum. Çünkü onlar olmasaydı, her lüksün, her hevesin ve arzusun elimizin altında olduğu bir dünyaya kapılıp gitmenin ne kadar kolay olduğunu anlayamazdım. Onların yaşam tarzı tarafından baştan çıkarılmanın ne kadar kolay olduğunu anlayamazdım."

İç geçirdi. "Hoşuma gitti, Blaire. Gözlerinde gördüğüm hayranlığı, insanların beni tanımak istemesini, her şeyin bu kadar kolay görünmesini sevdim. Şimdi mükemmel olmadığımı görüyorsun. Aslında hiç de değilim."

"Ama sen yeteneklisin Ronan. Fotoğraflarından bazılarını gördüm ve makaleyi okudum. Muhabir çok etkilenmiş görünüyordu."

Acı acı gülümsüyor. "Öyle miyim? Sanırım yakında öğreneceğiz. İlk sergim gelecek hafta."

Göğsünden öperim. "Çok başarılı olacak." "Blaire?"

"Evet?"

Bir an sessiz kaldı. "Eğer bir dileğin olsaydı, bu ne olurdu?"

Yüzünün sol tarafını okşuyorum, ona bakıyorum. *Sen*. "Ben iyiyim. Peki ya sen?"

Bir tutam saçını kulağımın arkasına sıkıştırıyor ve başını eğip tepemi öpüyor. "Seni çalar, kimsenin bizi tanımadığı bir yere götürür ve her şeye yeniden başlardım."

"Bir kitapçı açabilir miyim?" Onu güldürerek soruyorum.

"Evet, bebeğim. Ne istersen yapabilirsin." Çarpık bir şekilde gülümseyerek ekliyor, "Geceleri sana istediğimi yapabildiğim sürece."

"Beni çal o zaman." Tenine karşı sırtıyorum, hayal kurmanın ne kadar kolay olduğunu düşünüyorum. "Ama devam et. Bu hoşuma gidiyor."

"Lawrence diye biri olmaz-" "Ya da Rachel," diye ekliyorum.

"Ya da Rachel," diye tekrarlıyor kıkırdarak. "Peki isimlerimiz ne olacak?"

O yükseltir bir Kaş, cevap vermek drolly. Ama o yapmam Gizle Güzel gözlerinde parlayan eğlence. "Size şaşırdım, Bayan Klein."

Ondan uzaklaşırken kıkırdıyorum, bedeni bacaklarımın arasındayken yatağın üzerinde diz çöküyorum. Sol elimi kaldırarak, "Ben yüzük göremiyorum, ya sen?" diyorum.

Ronan komodinin üzerinde duran, üzerinde otelin logosu olan not defterine uzanır. Bir sayfayı kopardıktan sonra uzun, ince bir çizgi halinde yuvarlıyor. Elimini eline alıp, kâğıt parçasını sanki gerçekmiş gibi yüzük parmağıma doluyor.

"İşte," diyor kendini beğenmiş bir şekilde. "Şimdi ne diyordunuz, Bayan Klein?"

Elimi kâğıt yüzükle kapatıp sıkı bir yumruk yapıyorum ve göğsüme bastırıyorum. Konuşmaya çalıştığımda Ronan'ın çocuksu yakışıklı yüz hatları bulanıklaşıyor ama kelimeler boğazımda düğümleniyor. İçimden bir duygu nehri akıyor, beni aşağı çekiyor ve nefes almamı imkânsız hale getiriyor.

Ronan doğrulup elime uzanıyor ve şefkatle öpüyor. "Hadi birlikte kaçalım, Blaire. Her şeyi bırakalım. Sadece sen ve ben olacağız bebeğim. Aramıza hiçbir şey girmeden her şeye yeniden başlayalım." Sırtıyor. "Belki ileride beni dürüst bir adam yapar ve zavallı kıcımla evlenirsin."

Dudaklarım titriyor. "Ronan..."

"Neden bir dilek ya da hayal olmak zorunda?" diye fısıldıyor boğuk bir sesle, ellerini saçlarıma gömüyor, uzun parmakları başımın arkasını kavıyor. "Neden gerçek olamıyor?"

Ellerimi onunkilerin üzerine koyuyorum. Soğukkanlılıkla, onların da titrediğini fark ediyorum. "Bunu kastetmiyorsun-"

"İstiyorum. Hayatımın geri kalanını seninle geçirmek istiyorum, Blaire. Karnının içindeki bebeklerimle şişmesini izlemek istiyorum. Her sabah uyanmak ve her gece yanımda seninle uykuya dalmak istiyorum. Bir keresinde sana söylemiştim.

Bir gün seni sevmeme izin verecektin ve ben de seni asla bırakmayacaktım, sanki yapmam gereken tek şey buymuş gibi seni sevecektim. Hiçbir şey değişmedi." Alnını alnıma dayamadan önce burnumu öpüyor. "Seninleyken bir ömür yetmez."

"Bu gerçekten oluyor mu?"

Ronan yüzümü avuçlayarak yanaklarımdan süzülen yaşları siliyor. "Öyle olmalı, bebeğim," diye mırıldanıyor o kadar yumuşak, o kadar şefkatli ki, kalbim sevgiyle ağrıyor. "Yarın sabah JFK'ye ve yeni hayatımıza gidiyoruz. Sevişmek, yaşamak, gülmek. İlk başta pek bir şeyimiz olmayacak ama kameramla iş bulacağım ve sana bakacağım."

Çizdiği resim o kadar güzel, kadar mükemmel ki, neredeyse yaşadığımızı görebiliyorum. Sabahları benimle yavaş yavaş seviştikten sonra giderdi. Giyinecektim, ellerimi karnımda gezdirecektim, hayat dolu küçük bir şişlik hissedecektim ve sonra kitapçıma yürüyecektim. Hayat tatlı olurdu. Çok şeyimiz olmayacaktı ama mutlu olacaktık.

Eski ben bunu düşünecek kadar aptal olduğumu düşünürdü. Faturaları ödemek için bankada yeterli paramız olmadığında aşkın eninde sonunda öleceğini söylerdi. Seksin yerini zorunluluklar alırdı. Kahkahalar televizyonun vızıltısıyla. Belki o eski Blaire haklıydı ama eski Blaire'in mutlu olmadığını da biliyorum. Parası ve güvencesi vardı. Yine de kalbi boştu.

Hayır... Onu dinlemekten bıktım. Hayat, sahip olduklarımızın değerini bilmeyi ve bunlar için şükretmeyi öğrendiğimizde güzelleşir. Sahip olmadığımız şeylere göz dikmeyi bırakıp sahip *olduklarımız* için minnettar olduğumuzda hayat güzelleşir. Hayat, onu güzelleştirmeyi *seçtiğimizde* güzeldir.

Sessizliğimi tereddüt zannederek ekledi: "Alışık olduğun gibi olmayacak, biliyorum ama-"

"Şşş." Parmağımı dudaklarına koyup onu susturuyorum. "Bu tür şeyler artık benim için önemli değil." Kaşlarımı çatarak, mutluluğumuza gölge düşürebilecek bir pürüz olduğunu düşünüyorum. "Peki ya senin sergin? Büyük çıkışını yapmak üzeresin Ronan. Şimdi gidemezsin."

Öne doğru eğilip boynuma, çeneme, omzuma öpücükler kondurmaya başlarken bir elini sahiplenici bir şekilde boynuma doluyor; ona olan açlığımdan titrememe neden oluyor. "Umurumda değil. Fotoğraflar ve para Carl'da kalabilir. istemiyorum. Bunu onlar olmadan yapmayı denemek istiyorum."

Yardım, doğru yol. Başardıklarımınla gurur duymak istiyorum bebeğim. Ve bana elime tutuşturulmuş gibi hissettiren şeyle gurur duyamam çünkü-"

"Rachel," diye bitiriyorum.

Başını sallayıp boynumu öpüyor. "Bunların hepsi sensiz bir hayatın büyük bir hatırlatıcısı." Ağzımdan bir inilti çıkarken ellerimi destek için omuzlarına koyuyorum. "Bencil olmamı ve planınızı kabul etmemi istiyorsunuz..." Ronan kalçalarını bana doğru yuvarlamaya başlıyor, sikini amımın arasında kaydırıyor, Beni ateşe veriyorsun.

"Ama bu sana haksızlık olur," diye inliyorum gözlerimi kapatarak. "Peki ya serginin bitmesini bekleysek?"

"Yapma," diye boğuk bir şekilde nefes alıyor. Başparmağını yalıyor ve aramıza indiriyor, klitorisimi ovuyor ve odanın dönmesine neden oluyor, duyularım onun dokunuşuyla canlanıyor. Bedenim onun için şarkı söylüyor.

"Bu benim seçimim, Blaire. Yaptığım her şeyi senin için yaptım. Ve artık benim olduğuna göre, başka hiçbir şey umurumda değil. Kendi başımızın çaresine bakacağız. Senin kitapçın ve benim kameram." Bana ukalaca sırtırtırken gülümseyen gözleri benimkilere bakıyor. "Ne diyorsunuz Bayan Klein?"

Burnunu öptüğümde içimde mutluluk kabarcıkları oluşuyor. Kalkıp sokakta çırılçıplak koşmak, başımı arkaya atmak ve onun benim olduğunu haykırmak . Bunların hepsi güzel bir rüya ve buna inanmak, bunu bu kadar çok istemek aptalca olabilir ama bir yolunu bulacağız. Bizim için başka seçenek yok.

"Evet," diyorum yavaşça. "Evet," gülüyorum. "Evet," diye ağlıyorum. "Evet. Her zaman ve sonsuza dek, evet."

O zaman benimle sevişir. Yavaşça. Şefkatle. Tutkuyla. Vücudu bana hiç bitmeyen bir zevkle işkence ederken, ağzıyla, elleriyle bana tapıyor. İnlemeler inleme olmaktan çıkar. Öpücükler öpücük olmaktan çıkıyor. İtişler itiş olmaktan çıkar. Öyle bir noktaya ulaşırsınız ki sadece bedenlerimiz birleşmekle kalmaz, ruhlarımız da birbiriyle çiftleşerek yaşamı yaratır.

Bu sihir.

Ve yeni başlangıcımız.

Gövdeme sardığım havluyla banyodan çıkarken bir yandan da cildime losyon sürüyorum. Ronan'ı görünce gülümsedim. O

yatak başlığına yaslanmış ve uyukluyor. Yorgun olmasına şaşırmadım. Adamın cinsel iştahı bastırılamaz. Şikayet ettiğimden değil. Aslında hiç de değil.

Yatağın ayak ucuna geldiğimde gözlerini açıp bana odaklanıyor. Vücudumun her santimini yutmak istercesine bana bakması kendimi biraz pervasız hissetmeme neden oluyor. Maceracı. Küçük losyon şişesini yatağın üzerine koyuyorum.

"nasıldı?" Parmaklarımı ıslak saçlarımda gezdirerek soruyorum.

"Yalnızdım."

"Zavallı bebek," diye somurtuyorum. "Seni daha iyi hissettirmeye çalışmamı ister misin?"

"Deneyebilirsin," diye takılıyor.

Yavaşça, gövde mi saran banyo havlusuna uzanıyorum ve onu çıkarıyorum, her santimimi ve kıvrımımı onun meraklı gözlerine maruz bırakıyorum. Ronan beni yakından izliyor. Şehvetle parlayan karamel bakışları vücudumun üzerinde geziniyor.

"Gördüklerini beğendin mi?" Alay ediyorum.

"Emin değilim. Neden biraz daha yakına gelmiyorsun, böylece daha iyi bakabilirim?"

"Öyle mi?" Yatağa çıkıyorum ve ona doğru sürünüyorum, boşluğu kapatırken acele etmiyorum. Kucağına oturup amımı sikinin üzerinde sallıyorum. "Peki, kararın nedir?"

"Bakalım..." Ronan beni kalçalarımın tutuyor, uzun parmakları kıkırmı sıkıca kavıyor ve yüzünün önünde diz çökene kadar öne çekiyor. Destek için yatak başlığına uzanıyorum ve nefes alışım hızlanırken aşağı bakıyorum.

"Mükemmel," diyor, sesi duman gibi kalın. Günahkârca gülümseyerek, parmakları kıvrımlarımı birbirinden ayırdığında ve başparmağı beni küçük daireler çizerek ovmaya başladığında gözleri üzerimde. "Lanet olası mükemmel."

Vücudumla bir maestro gibi oynuyor. Dilini sırlıklam amımda gezdirdiği anda alt dudağımı sertçe ısıyorum. Beni içine çekiyor, sıcak nefesi kalçalarımı okşarken elleri beni istekli ağzına doğru götürüyor.

"Ve çok tatlı."

Vücudum titriyor. O çılgına dönerken kalçalarımı diline sürüyorum. Yalarken. Emiyor. Öldürüyor beni. Arkamıza bakıyorum. Sikini yumrukluyordu. Yukarı ve aşağı. Yukarı ve aşağı. Beni hipnotize ediyor. Elimi ağzıma götürüyorum,

Dilimi avuçlarımın ve parmaklarımın üzerinde gezdirerek onları ıslatıyorum. Etrafımda dönerek elini itiyorum ve kendi elimi sikinin etrafına sarıyorum, yumruğumun içinde pompalıyorum, benim için zonkladığını hissediyorum. Bu sihir ve vahşilik.

Ronan'ın iniltileri odadaki sessizliği bozuyor. Onu bırakıp bacaklarımı vücudunun iki yanına koyarak diz çökmek için hareket ettiğimde sırtıtıyorum. Kaygan ve çok ıslaktım. Kendimi onun sertliğine sürtmeye başlıyorum; ileri geri, ellerimi gövdem ve göğüslerimin üzerinde kaydırırken, meme uçlarıma dokunup acı verici bir şekilde sertleşene kadar onları sıkıştırırken onu meyve sularıyla kaplıyorum.

Sikinin başı dudaklarımı aralıyor ve klitorisimi tekrar tekrar okşuyor, beni bir kibrit gibi yakıyor. Sertliği ihtiyacımın parladığında, hafifçe geri çekiliyorum. "Seni tatmak istiyorum," diyorum boğuk bir sesle, eğilip dilimi üzerinde gezdirmeden önce, kendimi onun üzerinde tadıyorum. Sonra o titrerken ve adımı mırıldanırken başının ucunu emiyorum.

Onu elimde tutarken gözlerimi kaldırıyorum ve onunla buluşuyorum, onu tamamen içime almadan önce avucumda damarların titreştiğini hissediyorum. Onun tarafından boğulmak, kalınlığının ağzımı tamamen doldurduğunu hissetmek ve beni öğretmek istiyorum.

İnleyerek, Ronan bir elini başımın arkasına koyuyor ve ağzıma pompalamaya başlarken onu daha derine almak için beni aşağı itiyor, sert ve hızlı bir şekilde beceriyor. Öğürmemeye çalışırken gözlerim yaşlarla doluyor. Onu dışarı çekiyorum, göğsüm hızla yükselip alçalıyor. Nefesimi tutmaya çalışırken elimi tersiyle çenemi siliyorum.

"Sevişme zamanı," diyorum. Ama Ronan beni ters çevirip karnımın üzerine yatırarak şaşırtıyor ve üstüme oturuyor.

"Evet bebeğim, sevişme zamanı." Kıçımı elleriyle kavrayıp yanaklarımı avuçluyor. Onları açmadan önce bana bir, iki kez şaplak atıyor. Sikini tam girişime yerleştiriyor, sık bir şekilde batıyor, beni kızdırıyor, yalvartıyor.

Tanrım, evet. Titreyerek gözlerimi kapatıyorum. "İçime sok."

Başını eğip omurgamdan aşağı öpücükler yağdırırken, siki kıçımın çatlağını sikkemeye başlıyor. "Beni nerede istediğini göster bana," diye nefes alıyor tenime karşı, omzumu ısırmadan önce öyle sert ısıyor ki haykırıyorum.

Arkama uzanarak ıslak sertliğini alıyorum ve onu girişime doğru yönlendiriyorum. "Şimdi, Ronan. Çıldırma üzereyim," diye nefes alıyorum.

"Her zaman ve sonsuza dek benim" diyor, sesinden ve hareketlerinden tutku akıyor. Ve sonra yatak başlığını duvara çarptıran derin, güçlü bir hamleyle içime giriyor. Nefes nefese kaldım.

Acı içinde ağlamak ya da coşkuyla çığlık atmak. Fark etmez. Umurumda olmayacak kadar güzel. Aleti içime girip çıkıyor. İlk başta yavaş ama itişlerinin yoğunluğu inkâr edilemez. Onları başımın tepesinden ayak parmaklarımın ucuna kadar ve aradaki her yerde hissediyorum.

Sonra birdenbire hareket etmeyi bırakıyor. Kalçalarımı daireler çizerek hareket ettirirken içimden çaresizlik akıyor, o hâlâ içimdeyken kendi zevkimi arıyorum ama bu yeterli değil, beni almasına ihtiyacım var. "Ronan... bana ne yapıyorsun? Lütfen sik beni," diye yalvarıyorum.

Beni saçlarımdan tutup geri çekiyor ve omzumun üzerinden eğiliyor. Hafifçe hareket etmeye başlar, itişleri sığdır.

Alaycı...

Yıkıcı...

Kalçalarımı döndürüyorum, o mutluluk verici baskıyı arıyorum. "Bana ait olduğunu söyle," diye emrediyor, nefesi daralıyor.

"" diye inliyorum çılgınca, geri itiyorum.

Daha sert çekiştiriyor. "Neyi yapıyorsun?"

"Tanrım, ben seninim," diye inliyorum, titreyerek. "Ben sana aidim."

Hırlayarak saçlarımı bırakıyor, elleri arkamdan gelip boynuma dolanıyor ve beni kendine doğru çekerek sikinin içime daha derinden girmesini sağlıyor. Ve sonra tüm kontrolünü kaybediyor ve beni Nirvana'ya ve ötesine kadar beceriyor. Acımasız, hatta vahşi, ama buna bayılıyorum. O kadar sert boşalıyorum ki yıldızları görüyorum. Ronan benden kısa bir süre sonra göğsünden düzensiz bir inilti koptuğunda serbest bırakıldığını buluyor. Başını sırtıma yaslayıp titrerken üzerimde titrediğini hissediyorum.

Birkaç saniye geçtikten sonra Ronan kıcımlı sıkarken burnunu boynumun kıvrımında gezdiriyor. "Mmm. Yeni sikilmiş gibi kokuyorsunuz Bayan Klein. Ve bu beni çok memnun ediyor."

Hareket edemeyecek kadar yorgun, gözlerimi kapatıyorum ve gülüyorum. "Şimdi uyumama izin versen iyi olur. Seks kölenizin dinlenmeye ihtiyacı var."

"Hiç şansın yok," diyor kalın bir sesle. "Bir saate ihtiyacım var."

"Yirmi dakika." "Otuz."

"On beş," diye mırıldanıyor baştan çıkarıcı bir şekilde tenime karşı, dili omuzlarımdan boynuma ve kulağımın arkasına doğru sihirli bir yol izliyor.

"Yorulmadın mı?" Diye soruyorum ama bu daha çok bir inilti gibi çıkıyor. Ağzı ve dili boynuma *çok* kötü şeyler yapıyor. "Peki, tamam." Titriyorum. "Sen kazandın. On dakika. Mutlu musun?"

"Blair?" diye sorar, sesi alçak bir törpü gibidir. "Evet?"

"Seni seviyorum."

Gülümsüyorum. *Ben de seni seviyorum.*

Ertesi gün öğleden sonra erken saatlerde, yollarımızı ayırmak üzere otelin önünde duruyoruz. İkimiz de eşyalarımızı toplamalı, ailemize ve arkadaşlarımıza veda etmeli ve ev sahiplerimize kira sözleşmelerimizi feshedeceğimizi bildirmeliyiz. Midem kelebeklerle dolu ve vücudum mutluluk verici bir şekilde ağrıyor. Birlikte olmak o kadar güzel ki başka hiçbir şeyin önemi yok. *Yarın.*

Kollarımı Ronan'ın beline dolayarak onu sıkıca tutuyorum ve ona daha iyi bakabilmek için başımı arkaya eğiyorum. Bakışlarım, vücudumun sunduğu her sırrı bilen ağzını, beni birden fazla yasak yerden gıdıklayan çenesini yutuyor. Ama beni esir alan, çikolata ve bal renginin birbirine karıştığı gözleri oluyor.

Öpüşmelerimizden şişmiş dudaklarımla gülümsüyorum. "Bunu yapacağımıza inanamıyorum."

"Korkuyor musun?" "Hayır.

Hiç korkmuyorum."

"Bu sekizde. Ve sonra sonsuza dek," diye mırıldanıyor şefkatle.

O saatte burada buluşmak ve geceyi aynı otel odasında geçirmek üzere anlaştık. Yarın sabah bir taksiye atlayıp JFK Havaalanı'na gideceğiz ve kalkan ilk uçağa bineceğiz. Bu düşünce kalbimin daha hızlı atmasına neden oluyor, içimde heyecan fırtınası esiyor. Mutluluktan patlamak istiyorum.

"Öp beni" dedim.

Ronan parmaklarını saçlarıma gömüyor, hafifçe çekiştiriyor ve yüzünü benimkine yaklaştırıyor. Nefesinin sıcaklığı tenimi okşuyor.

Gülümsüyor, alt dudağımı ısırtıyor.

"Hayır." Ben de onun gülümsemesini yansıtıyorum. "Öp beni."

"Hayır." Ronan gülüyor. Alnını benimkine yaslamadan önce şakağımı öpüyor, burunlarımız birbirine değiyor. *Tanrım, bu adama karşı nasıl bu kadar sevgi hissedebiliyorum?* "Güven bana, Blaire. Ben de seni öpmek istiyorum. Ama bir kez başlarsam, duramam. Ve ikimizin de önünde çok yoğun bir gün var."

Sırıtiyorum. "Kendinizi kontrol edememeniz benim suçum değil, Bay Klein."

Ronan bir kaşını kaldırıyor, ağzının köşesi çarpık bir gülümsemeyle eğiliyor. "Peki bu kimin suçu Bayan Klein?" Duraklıyor, bakışları aç bir şekilde yüzümde geziniyor. "Oh, siktir et. Gel buraya, bebeğim."

Ağzı benimkinin üzerinde, beni yutuyor, dudaklarıyla içime hayat üflüyor. Onu ruhumun derinliklerinde hissediyorum, aşkla titriyorum.

"Mutlu musun?" diye soruyor öpüşme sona erdiğinde.

Kendimi beğenmiş bir şekilde gülümseyerek başımı sallıyorum. "İstediğimi yaptırmayı seviyorum, biliyor musun?"

"Bunu daha sonra ödeyeceksin. Ama unutmadan," diyor arka cebinden bir şey çıkararak. "Bende sana ait bir şey var."

kesiliyor, elinde tuttuğu şeyi görünce elimle ağzımı kapatıyorum. Ronan bileğime uzandı. "Dur, sana takayım."

Titreyen bir el ile aylar önce bana verdiği Hello Kitty saate dokunuyorum. "Onu sakladın mı? Bunca zaman sonra mı?"

Parmaklarını saçlarında gezdirip başını sallıyor.

"Neden?" Şaşkınca soruyorum.

"Ondan kurtulamadım. Çok ifade ediyordu," diyor usulca.

Aramızdaki boşluğu kapatıyorum ve ona bir kez daha sarılıyorum. "Yarın yeterince erken gelemez."

"Biliyorum, bebeğim. Biliyorum. Ama sadece birkaç saat içinde tekrar birlikte olacağız ve her şey yoluna girecek."

Ona daha sıkı sarılıyorum, onu kollarıma çekiyorum, aniden gitmesine izin vermekten korkuyorum. Hayat bu kadar mükemmel olamaz, değil mi?

"Söz mü?" "Söz veriyorum."

Bavullarımı hazırlıyor, yanıma ne alacağıma karar vermeye çalışıyordum ki kapım çaldı. Kapıya doğru yürüyorum, giderken kaşlarımı çatıyorum çünkü kimseyi beklemiyordum. Elly hala Vermont'ta, bu yüzden kim hakkında hiçbir fikrim yok. Gözetleme deliğinden içeri bakıp gelenin kim olduğunu gördüğümde kalbim donuyor.

diğer tarafta duruyordu. Kapımın kilidini olabildiğince hızlı bir şekilde açarken midemin çukuruna korku yerleşiyor.

chapter twenty-seven.

"MİYİM? KONUŞMAMIZ GEREKİYOR," diyor Jackie, ifadesi anlaşılmaz.

Saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdım, gergindim. Ve bunun iyi bir nedeni var. Şu anda pek de dostça olmayan yüz ifadesi dışında, son görüşmemizi unutmuş değilim. "Şey... tabii, içeri gel."

Jackie yanımdan geçip daireme girdi. Kapıyı arkamdan kapatıyorum ve onun evimi incelemesini izliyorum. Pahalı mobilyaları ve dekoru incelerken kafası bir o yana bir bu yana hareket ediyor. Eskiden olduğum kişinin tüm kanıtları. Bir hostes maaşının asla karşılayamayacağı şeyler.

Dönüp bana bakıyor, yüzüne nefret yerleşmiş. "Lawrence bunun için mi para ödedi?"

Bu belden aşağı bir vuruş. Kendi evimde ondan beklemediğim bir şey. Ve ne kadar doğru olduğu için canımı yakıyor. İçgüdülerim bana karşılık vermeme ve kan akıtmamı söylüyor ama dilimi ısıtıyor. Sakinleştirici bir nefes alıp onun Ronan'ın kız kardeşi olduğunu kendime hatırlatıyorum. Ve kızgın olmak için her türlü hakka sahip olduğumu.

"Eğer bana hakaret etmek için geldiysen, bence şimdi gitmen daha iyi olur. Kardeşinizi seviyorum ve pişman olacağım bir şey söylemek istemiyorum."

Jackie isteğimi görmezden geliyor, gözleriyle bana açıkça meydan okuyor. Kollarını kavuşturup kalçasını kanepemin arkalığine yaslıyor. "Oh, ağla *lan* bana, Blaire. Dinle, bu ziyareti kısa ve tatlı tutacağım çünkü aramızda kaybolmuş bir aşk olmadığı çok açık."

Destek için aksanlı bir sandalyenin arkasına tutunuyorum, parmaklarım uyuşacak kadar sıkı kavriyorum. İçimde bir fırtına koparken sakın görünmek için elimden geleni yapıyorum. "Devam et o zaman," diyorum, sesimin kadar soğukkanlı çıkmasına şaşırarak.

"Seninle ilk tanıştığında, eğer Ronan'la sadece vakit geçiriyorsan buna bir son vermen gerektiği konusunda seni uyarmıştım. Kimse incinmezdi. En azından gerçekten. Belli ki beni dinlememişsin. Ve neden dinleyesin ki?"

Genelde her şey Blaire'le ilgili, değil mi? Sen kardeşimle çıkmaya devam ettin, o da sana daha çok aşık oldu." Duraksıyor, küçümseyerek vücudumda geziniyor. "Sonra bir gün kardeşim Ollie'yi ziyarete geldi ve ben karşımda duran kırık adamı tanıyamadım. Kardeşim gitmiş, yerine tanımadığım biri gelmişti."

Başını sallıyor ve yere bakıyor. "Ona ne olduğunu anlayamadım, ama senden bahsetmeyi bıraktığında ve ailedeki herkesin senin adını anmasını bile yasakladığında, neler olduğuna dair iyi bir fikrim vardı." Bakışlarını benimkilerle buluşturmak için kaldırıyor. "Ne oldu? Onun senin ücretini karşılayamadığını ve Lawrence'ın karşılayabildiğini fark ettin mi?"

Her şey bir bulanıklık içinde gerçekleşiyor. Bir an sandalyenin yanıdayım, bir an sonra önünde duruyorum, o yanağını tutarken elim acıyor. "dilerim," diyorum bir adım geri atıp neredeyse halıya takılarak. "Çok özür dilerim."

"Kendine sakla," diye alay ediyor. "Sadede geleceğim. Buraya kardeşimi rahat bırakmanızı rica etmeye geldim. Daha önce Ollie'ye veda etmeye gelmişti çünkü görünüşe göre bir seyahate çıkacaktı. Ona şu anda gidemeyeceğini söylediğimde, sergi gelecek haftayken olmaz, ne dedi biliyor musunuz? Artık umurunda olmadığını. Gözlerinde o bakış vardı. Yaz boyunca baktığı bakış."

"Ne yapmamı istiyorsun, Jackie?" Usulca fısıldadım.

"Senin için hecelelememe gerek yok, Blaire. Sen akıllısın. *Düşün*. Kardeşim *büyük işler* başarmanın eşiğinde. Çok büyük. Senin için her şeyi feda etmesine gerçekten izin verecek misin? Bırak gitsin, Blaire. Kalbini tekrar kırmak zorunda kalsan da umurumda değil. Eninde sonunda acıyı atlatacak ve yeniden sevecektir."

"Hayır." Başımı çılgınca sallıyorum, başım dönüyor. "Bunun dışında her şey, lütfen. Onu seviyorum... Onu seviyorum. Onun bir planı var..."

"Planı ne, Blaire? Aşk için her şeyi bir kenara atıp çıkmaz işlere geri mi dönecek? Yeteneğinin altında işler yapmaya geri mi dönecek?"

Bana bir adım daha yaklaştı. "Bu onun anı, Blaire. Eğer bunun peşini bırakırsa, bir daha asla gerçekleşmeme ihtimali çok yüksek. Bu vicdan azabıyla yaşayabilir misin? Eğer varsa tabii."

Başımı öne eğiyorum ve gözlerim yaşlarla dolarken yere bakıyorum.

"Ve işler zorlaştığında onu tekrar terk etmeyeceğine dair bana söz verebilir misin? Onun kalbini zaten bir kez kırdın Blaire ve bu onu neredeyse mahvediyordu. Bunu bir daha yapmayacağına dair bana söz verebilir misin?"

"Onu bir daha terk etmeyeceğim. Sana söz veriyorum. Ve ben değiştim-"

"Eğer öyleyse, neden bu tartışmayı yapıyoruz? Ronan'ın geleceğinden daha değerli olduğuna beni mi yoksa kendini mi ikna etmeye çalışıyorsun?"

Pencereye doğru yürüyorum ve görünmeyen gözlerle ufuk çizgisine bakıyorum. *Bütün ışık nereye gitti?* Sırtım Jackie'ye dönük, sanki onun sözlerindeki gerçeklerden, onların verdiği acıdan kendimi koruyabilirmişim gibi kendime sarılıyorum ama faydası yok. O haklı. Onun planını kabul ederek bencillik ediyorum. "Ona yalan söylesem bile-" Sesim titriyor ama kendimi toparlıyorum. "Bana inanmayacak. Gitmeme izin vermeyecek. Bu sefer olmaz."

"Onu kendine inandır, Blaire. Eminim bir şeyler düşünürsün." "Mutluluk neden hep bu kadar geçici?"

"Özür dilerim. Bir şey mi dediniz?"

"Önemli bir şey değil," diyorum uyuşmuş bir halde, kollarımı etrafımda sıkarak, aniden çok üşüyorum. *Kendini tut, Blaire. Sadece birkaç dakika daha.* "Bence gitmelisin."

Bir an sessiz kaldı. "Kardeşimi rahat bırakacağınıza dair sözünüze güvenebilir miyim?"

Buna cevap veremem. Kelimeler boğazımda, kalbimde, ruhumun derinliklerinde sıkışıp kalıyor. Göğsüm acıyla patlıyor.

"Dinle, Blaire," dediğini duyuyorum ve ilk kez sesinde hoşnutsuzluk izleri yok. Sadece teslimiyet ve yenilgi. "Bu onun küçüklüğünden beri hayaliydi. Seninle birkaç ay evcilik oynamak için tüm bunlardan vazgeçmesine izin verme." Sehpamın üzerine bir zarf koydu. "Bu, gelecek hafta Jackson'daki sergisi için bir davetiye. Bir göz atın, belki o zaman ne yapmanın doğru olduğunu anlarsınız."

Davetiyeyi elime almadan önce arkama bakıyorum ve kapının Jackie'nin arkasından kapanmasını izliyorum.

Birden içimi kısa ama göz kamaştırıcı bir umutla dolduran bir fikir geliyor. Belki de bu şekilde olmak zorunda değildir. Belki de...

Durup düşünmeden telefonumu elime alıp Ronan'ı arıyorum. Hemen cevap verdi.

"N'aber bebeğim? Toplanmayı bitirdin mi?"

"Henüz değil. Ronan... Düşünüyordum da, belki de henüz gitmemeliyiz. Bir hafta daha ne ki? Sergin için kalabiliriz ve sonra-" İç çekiyor.

"Bebeğim, bunu zaten konuştuğumuzu sanıyordum."

"Ama-"

"Hayır. Hiçbirini istemiyorum. Seni istiyorum. Sadece seni. Her neyse, Carl'ın evine gittim. Gitmem gerek. Otelde görüşürüz. Seni seviyorum."

Telefonu kapattıktan sonra, pahalı kâğıdın üzerindeki zarif yazıya uyuşmuş bir şekilde bakıyorum. Jackie'nin sözleri beni tekrar tekrar yıkarken Ronan'ı ve birlikte geleceğimizi düşünüyorum. Ronan'ın sergiyi ve hayaline ulaşmaya ne kadar yakın olduğunu umursamadığını söylediğini biliyorum, ama her şeye yeniden başladığında, işler arasında boğuşurken de aynı şekilde hissedecek mi? Ronan'ın gözlerinin içine bakabilir ve bencil olduğum için kariyerini durdurduğumu bilerek yaşayabilir miyim?

Hayatım boyunca kendimden başka kimseyi düşünmeden yaşadım. İhtiyaçlarımı ve isteklerimi. Eylemlerimin sonuçlarını düşünmek için bir kez bile durmadım. Ve bu yüzden, pek çok insanı incittim.

Ama artık bunu yapamam. En

azından Ronan'a.

Benim için hayallerini feda etmesine izin vermeyecek kadar çok seviyorum onu.

Kapının yanında durup daireme son bir kez bakıyorum. Her anı, mutlu, üzgün ve ikisinin arasında bir yerde, geride kalacak. Önümüzdeki birkaç saat, birkaç gün, birkaç ay, birkaç yıl, yani hayatımın geri kalanında hayatta kalabilmem için onların burada kalmasına ihtiyacım var. Denemek zorundayım. Onun için denemeliyim.

Bir elimi göğsüme bastırıp kalbimin hâlâ attığından emin oluyorum. Çaresi kalmamış gibi hissediyorum. Ama atıyor. Atıyor. Onun için atıyor.

Hep öyle olacak.

Ronan

Otele yaklaşık bir saat geç vardım. Carl'a serginin bir parçası olmayacağını açıklamam beklediğimden biraz daha uzun sürdü. Adam pek mutlu değildi. Ancak tüm fotoğrafların kendisinde kalabileceğini ve istediği kadar paraya satabileceğini söylediğimde yumuşadı. Ayrılırken bana bir kadın için her şeyi bir kenara atacak kadar aptal olduğumu söyledi. Güldüm, ona değil ama hayat çok tatlı olduğu için güldüm. Gözlerinin içine baktım ve onsuz bir hayat yaşamaktansa aptal olmayı tercih edeceğimi söyledim ve sonra oradan ayrıldım.

Odaya koşuyorum. Sabırla uğraşamam. Hele ki vücudum enerjiyle titreşirken, kapıların ardında beni bekleyen kadına duyduğum aşkla. Mutluluk, ihtiyaç ve onunla yeniden bir araya gelme arzusu her adımımı hızlandırıyor.

Asansörden aceleyle iniyorum ve büyükannem yaşında olduğu anlaşılan yaşlı bir kadına çarpıyorum. Özür diledikten sonra, düşüncesizce onu kollarından tutup vals yapıyorum, koridorda süzülürken gülümsemesini ve kızarmasını sağlıyorum. O kadar mutluyum ki, tüm dünyanın bu anı benimle paylaşmasını istiyorum. İkimiz de gülerken onu yavaşça döndürüyorum. Bana deli çocuk diyor. Ben de ona bir kadın için deli olduğumu söylüyorum.

"Aman Tanrım," diyor kendini yelpazeleyerek. "Senin gibi yakışıklı bir yabancıyla dans etmeyeli çok uzun yıllar oldu."

"O zevk bana ait hanımefendi," diyerek onu bırakıyorum ve utanmazca gülümsüyorum. "Şimdi müsaadenizle," diyerek elini alıyorum ve üzerine eğilerek öpüyorum. "Kadınım beni bekliyor."

Blaire'i yatakta kitap okurken bulmayı umarak kapıyı açtım. Onun yerine, karanlıkla yıkanmış bir odayla karşılaştım. *Tuhaf*. Kaşlarımı çatarak düğmeye uzandım ve ışıkları açtım. Yatak da oda da boştu. "Blaire? Burada mısın, bebeğim?" Banyoya doğru ilerleyerek sordum. Belki duş alıyordur. Orada da yok.

Yavaşça geri yürüyorum ve Blaire'in burada olduğuna dair herhangi bir işaret var mı diye etrafa bakıyorum. Eşyaları tararken kapı çalınıyor. İçimi bir rahatlama kaplıyor, başım dönüyor. İşte oradaydı. Sadece geç kalmıştı. *Tıpkı benim gibi*.

Otel üniforması giymiş bir adam bana bakıyor. "Bayım. Geraghty?"

"Evet?"

"Bir bayan size bu mektubu bıraktı. Size şahsen vermemi istedi."

Onu kenara itiyorum ve hızla dışarı çıkıyorum. "O burada mı? Nerede o?" Panik içimde yükseliyor. Hayır... bu olamaz. Yine olamaz.

"Nerede o, dostum?" Sesim çaresiz geliyor. "Nerede o?"

"O gitti, efendim." Yutkunuyor, sonraki kelimelerini ölçüyor. "Taksiye binmesine yardım ettim."

Mektubu elinden alırken kulaklarım çınlamaya başlıyor. Ona bahşış verdikten sonra kapıyı kapatıyorum ve zarfı açmaya çalışıyorum. Birkaç deneme yapıyorum çünkü ellerim titremeye devam ediyor. Küfrederek gözlerimi sıkıca kapatıyorum ve derin nefes alıyorum.

Ronan,

Sana yalan söylemek ve seni sevmediğimi ve ikimiz için de bunu kolaylaştırmak için artık birlikte söylemek istiyorum ama yapamam. Sen bundan daha fazlasını hak ediyorsun. Benim dürüstlüğümü hak ediyorsun.

Seni o kadar çok seviyorum ki canım yanıyor. Şu anda yanında olamamak acı veriyor. Hayallerimizin asla gerçekleşmeyeceğini bilmek acı veriyor. Ve acı veriyor çünkü sonunda sana sahip oldum ama seni tekrar kaybetmek zorunda kaldım. Sana olan aşkı, bu lekeli bedenimde saf olan tek şey. Ve onu bencilliğimle kirletmeyi reddediyorum. İşte bu aşk yüzünden gitmene izin veriyorum, benim ebedi yazım.

Seni özgür bırakıyorum.

Benim için kariyerini feda etmene izin veremem, Ronan. Hayal ettiğin her şeyi elde etmeye bu kadar yakınken olmaz.

Sen uçmak için yaratılmışsın, tapılmak için.

Önüme çıkan tüm başarıları hak ediyorsun ve ihtiyacın olan son şey benim gibi birinin sana engel olması. Kısa ömürlü hayalimiz öyle bir güzellik, öyle bir umut çizdi ki, ama benimle birlikte olmak için her şeyden vazgeçersen kendimi asla affetmem. Eninde sonunda bana gücenir, hatta belki de benden nefret edersin ve bunu yaparsan kendimle yaşayamam.

Sana bu şekilde veda etmekten nefret ediyorum ama güçsüzüm. Seni tekrar görürsem gitmene izin verebileceğimi sanmıyorum. Seni kendime yakın tutmak için acıya ve tüm haklı gerekçelere karşı savaşırdım.

Belki bir gün tekrar karşılaşırız, ama karşılaşmazsak, uyku ile berraklık arasında, rüyaların canlandığı o yerde seni her zaman bekliyor olacağımı bil. Aşkımız hep orada var olacak.

Beni aramayın, lütfen. Devam edin. Yaşa. Yeniden sev.

*Daima ve sonsuza dek
seninim. Blaire.*

Bir şey düşüyor ve dikkatimi çekiyor. Eğilip Blaire'in kağıt yüzüğünü alıyorum. Yatağa oturup bir şeyler hissetmek için kendimi zorlarken onu avucumun içinde sıkıca kavrıyorum. Herhangi bir şey. Ama içimde hiçbir şey kalmadı.

Hepsi gitti.

chapter twenty-eight.

Blaire

İki ay sonra...

NUMB.

Nasıl devam
edebilirim? Hiç devam
miyim?

chapter twenty-nine.

Blaire

Altı ay sonra ...

Etrafıma bir sis çökmüş durumda. Keder beni geride tutuyor ve onu aşamıyorum. Panikliyorum. Nefes alıp veriyorum. Kendime her şeyin daha iyi olacağını söylüyorum. *Düzelmeli*. Böylece kollarımı açarak yürümeye devam ediyorum, sonunda yolumu bulmayı umarak.

chapter thirty.

Blaire

Birkaç yıl sonra...

"?" diye soruyor annem telefonda. "Heyecanlı mısın?"

Kahvaltımın geri kalanını atıyorum ve küçük mutfağımın tezgahını silip temizliyorum. Cep telefonumu daha sıkı tutarak gülümsüyorum. "Hiçbir fikrin yok. Birkaç gün içinde Paris'e gideceğime inanamıyorum."

"Joanna ve Jacob için güzel bir hediye almayı unutma, tatlım."

"Çoktan aldım anne. Ayrıca dün onları arayıp bana bu işi verdikleri için teşekkür ettim."

Birkaç yıl önce, kalbim kırılmış ve hayatımda ne yapacağımdan emin değildim, eve geri döndüm ve kışın ve baharın geri kalanını annemle geçirdim. Başlarda kolay olmadı ama sonunda her tartışmaya değdi. Birlikte affedilmeyi ve sonunda aşkı bulduk.

Günler haftalara, haftalar aylara dönüştükçe, bir şekilde, farkında olmadan, özümün bir parçasının değiştiğini fark ettim. Annem bana değişim istiyorsam bunun içimden başlaması gerektiğini söylemişti ve haklıydı.

Para için erkeklerle yatmaya geri dönemezdim. Bu düşünce bile beni hasta ediyordu. Bir zamanlar bedenimi sevmediğim bir adama verebilirdim. O işini bitirirdi, ben de bacaklarımın arası ağrımış, uyuşmuş, gururum paramparça ve banka hesabım parayla dolu bir şekilde eve dönerdim. Mutlu değildim. Yine de güvendeydim. Ama Ronan'la paylaştığım onca şeyden sonra ve her parçam hâlâ ona aitken nasıl geri dönebilirdim? Bu düşünülemezdi.

Değişim bir gecede gerçekleşmez. Ama kendim için bir şeyler yapma açlığı, susuzluğu ilkbaharda bir çiçek gibi açtı. Ve aniden hayatımın dönüştüğü çorak manzara artık o kadar da çorak değildi. İşte o zaman New York'a geri dönmeye, okula kaydolmaya ve sanat diplomamı almaya karar verdim.

Kolay olmadı. Hem de . Ama hayatımda ilk kez kendimle gurur duyduğumu söyleyebilirim. Kendimi affetmeyi ve sevmeyi öğrenmek daha sonra geldi... ve bu beklediğimden çok daha fazla çalışma gerektirdi. Takıntılarla dolu bir yaşamı bırakmak kolay bir iş değil. Bu günlük bir savaş.

"Elly'nin kocasının, sen orada çalışırken onların dairesinde kalmaya bir şey demeyeceğinden emin misin?" diye soruyor annem, sesine sinmiş endişeyle.

Çantamı ve anahtarlarımı alıp kapıyı arkamdan kilitliyorum. "Hayır. Alessandro çok tatlı bir adam. Bana ailesinin her zaman kalabilecekleri başka bir dairesi olduğunu söyledi. Zaten fark etmez. Joanna ve Jacob'ın sanat galerisinde çalışarak kendi evimi alabilecek kadar para biriktirmeyi umuyorum."

"Bu çok iyi."

Paris'e götüremediğim eşyalarımın geri kalanı için planlarımın ne olduğu ve geçen gece beni üçüncü randevuya çıkaran sevimli barista hakkında biraz daha sohbet ediyoruz. Bana geceyi benim dairemde geçirip geçirmediğini sorduğunda, konuşmayı hızlıca bitirmeye karar veriyorum. Son derece yakınlaştık ama kesinlikle annemle oraya gitmeyeceğim. Ayrıca, ona evet, geri döndüğünü ve yeniden dokunulmanın, istenmenin, öpülmenin çok güzel bir his olduğunu nasıl açıklayabilirdim ki? Ama yıllar sonra ilk kez bir erkekle fiziksel olarak yakınlaşmaya çalıştığım an paniğe kapıldım ve gözyaşlarına boğuldum. Zavallı Phoenix -sevimli bir barista, aslında çok ateşli bir barista, çok güzel latte yapıyor-beni kollarının arasına aldı, ben ağlarken kocaman ve çok acı veren bir ereksiyonu salladı.

Başımı hafifçe sallıyorum ve utançtan kızardığımı hissediyorum.

Evet, oraya kesinlikle annemle gitmiyordum.

Trenden inip metro durağımın dışındaki şarküteriye gidiyor ve çiçek alıyorum. Çantamdan iPhone'umu çıkarıp saati kontrol ediyorum, işe geç kalmadığımdan emin olduktan sonra yandaki kafeye giriyorum. Phoenix'i hemen fark ettim. Onu fark etmemek imkânsız - en uzun boylu

Etrafında bir adam var, dövmeli ve çok güzel. İçeri girer girmez elektrik mavisi bakışları üzerimde toplanıyor. Onun gezinen ve takdir eden bakışları altında kızarıyorum.

Siyah saçlarının bir kısmını yüzünden uzaklaştırırken ukala bir gülümsemeyle bana doğru yürüyor. "Günaydın, güzelim. Bugün seni görmeyi beklemiyordum."

Gülüyorum. "Bana daha çok inanmalısın."

"Biliyorum, bu yüzden son iki yıldır sana çıkma teklif etmekten vazgeçmedim."

"İki yıl." Burnumu kıvırıyorum. "Gerçekten *o kadar* oldu mu?" Kafamda hesaplıyorum ve yüzümü buruşturuyorum. Haklıydı. Mesele şu ki, hayatımın büyük bölümünde hep bir erkekle ilişki içindeydim ya da bir erkeğe bağımlıyım. Bekarlığın ne olduğunu bilmiyordum. Bir ilişkinin dışında kim olduğumu bilmiyordum ve kendimi tanımak iyi hissettirdi.

"Evet." Beni yanağımdan öpmek için eğiliyor ama ağzı dudaklarımın köşesine geliyor. Sana söylüyorum. Çok yumuşak. "Her neyse, geçen gecedен sonra biraz yalnız kalmaya ihtiyacın olduğunu düşündüm."

"Al," diyorum, yeni aldığım çiçekleri ona uzatarak. "Özür dilerim."

Bir kaşını kaldırıyor. "Bu bir ilk. Daha önce kimse bana iek almamıştı."

Bir elimi kolunun üstüne koyuyorum. "Birkaç dakikan var mı? Seninle konuşmam gerek."

Dönüp arkamıza, mavi saçlı, çok güzel ve zarif bir kızın içecek hazırladığı tezgâha bakıyor. "Winter, dönerim. Bana ihtiyacın olursa seslen."

Kafenin dışına çıktığımızda sırtını duvara yaslıyor ve kaslı kollarını daha da kaslı göğsünde kavuşturuyor. "Pekâlâ, güzelim. Ne oldu?"

Ayakkabılarımın daha iyi günler gördüğünü fark ederek kaldırımı bakıyorum. "Sadece sana geçen gece neler olduğunu açıklamak istedim.. bilirsin işte..."

"Blair," sesindeki alaycı ton kayboldu, "bana hiçbir şey açıklamak zorunda değilsin. Kendimizi kaptırdık ve sen hazır değildin. Hikayenin sonu. Şimdi soru şu: Bir daha ne zaman deneyeceğiz?" diye soruyor arsızca.

"Ciddi misin?"

Sırtıyor. "Denediği için bir adamı suçlayamazsın."

"Bunu düşündüğün için bile cesur bir adamsın, Phoenix. Kendimi kaybettim sayılır. Tam bir psikopat hareketi."

Kıkırdıyor ve kıkırdaması bile seksi, ama bu sizin için Phoenix. "Bir gün o geceye dönüp baktığımda en güzel anılarımdan biri olarak hatırlayacağıma dair sana söz veremem."

"Sen çok ." Gülüyorum. "Peki affedildim mi?" "Her zaman. Ama bir şey söyleyebilir miyim?"

"Devam et."

"Eninde sonunda onun anısını unutmak zorunda kalacaksın, Blaire. Gençsin, akıllısın, güzelsin ve çok eğlencelisin. Bir anı geceleri yatağını ısıtmaz. Benim yapabileceğim gibi değil."

Phoenix haklı. Bunu biliyorum ve bu yüzden sonunda onunla çıkmayı kabul ettim. Ama kalbiniz mantığa karşı sağır ve kahverengi gözlü dünyaca ünlü bir fotoğrafçı olmayan her erkeğe karşı kör olduğunda ne olur?

"Biliyorum, Phoenix." Koluna girip elini okşuyorum ve kafenin içine doğru yürüyorum. "Deniyorum, söz veriyorum."

"Ne zaman onun ne kadar yetenekli olduğuna dair bir makale görsem, ellerim onun güzel suratını yumruklamak için kaşınıyor" diyor öfkeyle.

"Öyle deme. Onunla gurur duyuyorum." Onun başarısı çektiğim acıya değişiyor. Omzuna uzanamayacak kadar kısa olduğum için başımı koluna yaslıyorum. Uzun zaman önce, onun adını anmak bile kalbime bıçak saplamak gibi gelirdi. Canımın yanmadığı tek bir gün bile yok ama en azından dağılmadan resimlerine bakabiliyor ve onun hakkında bir şeyler okuyabiliyorum. "Seni özleyeceğim, Phoenix."

"Ben de seni özleyeceğim, Blaire."

İşe döndüğümde, erkek reyonunda birkaç gömlek katlıyordum ki bir müşteri benden belirli bir bedende bir kazak bakmamı istedi. Ürünü elinden alıp kasaya doğru yöneldim. Aklım Paris'te olduğu için dikkatim dağılmıştı, sert bir göğse çarptım.

"," diye özür dileyerek başımı kaldırıp uzaklaşmaya başladım.

Gözlerim önümde duran adama takıldığı anda, kalbimin bir anlığına durduğuna yemin edebilirim. Dünya dönmeyi bırakmış gibi hissediyorum ve her şey tam bir durgunluk içinde asılı kalıyor.

"Blaire?"

Dizlerimin bağı çözüldü, bayılmak üzereymişim gibi hissediyorum. "Merhaba Lawrence."

chapter thirty-one.

Lawrence

Önümde duran kadın hâlâ rüyalarımaya giriyor. "Merhaba. Görüyorum ki bazı şeyler değişmemiş," diyorum.

ama o gülümseme bile dilimde acı bir tat bırakıyor.

Porselen tenine renk renk bir allık yayılırken ırkılıyor. Blaire, büyücü ve işkenceci, bunca zaman sonra bile hâlâ çok güzel. "Aslında ben burada çalışıyorum."

Yanıtına şaşırarak, görünüşünde ilk başta aklıma gelmeyen küçük değişiklikler fark etmeye başlıyorum. Uzun siyah saçları değil, kıyafetleri biraz eski püskü, renkleri solmuş ve bileğinde pembe bir saat var. Ama dikkatimi çeken gözlerindeki yumuşak ışık oluyor. O sert, alaycı bakış yok.

Ve nefesimi kesiyor.

Gözlerine asla tam olarak ulaşamayan o küskün gülümsemeli kız gitmiş. Kadınsı vücudunda hiçbir sertlik kalmamış. O, karşısındakinden çok daha güzel bir yabancı.

"Bunu varsaydığım için beni bağışla-"

"Özür dilemene gerek yok Lawrence." Bakışlarını yere indiriyor ve beni yüzünü görmekten mahrum bırakıyor. Bu beni öfkeliendiriyor, onu kollarıma almak ve bir daha benden gözlerini kaçırmaması için yalvarmak istiyorum. Zaten bu olmadan çok uzun zaman geçirdim.

"Beni affetmedin, değil mi?" diye soruyor üzüntüyle, kelimeler neredeyse fısıltıyla.

İçgüdüsel olarak ona dokunmak için uzanıyorum ama tam zamanında kendimi durduruyorum. Elimi indirip cebime gömüyorum. "Geçmiş kalmalı." *Seni affettim ama unutamadım.*

Sessiz kalıyor.

"Benimle ögle yemeği ye." Onun profiline bakıp benimle göz teması kurmasını isterken, kelimeler içimde bir yerlerden çıkıveriyor.

O zaman yukarı bakar. Gözleri şaşkınlıkla açılıyor. "Yapamam."

Ben lanet bir aptalım. Ne bekliyordum ki? Koşarak kollarıma mı? "Anlıyorum... Seni görmek güzeldi. Gitsem iyi olacak-"

"Ama akşam yemeği yiyebilirim," diye ekliyor hemen.

Blaire

Lawrence'ın seçtiği küçük bir İtalyan restoranına geldim. Ondan fazla masa olamaz. Parmak uçlarımda durup onu arıyorum ve onu en arkada, kalabalıktan uzakta otururken buluyorum. Göz göze geldiğimizde ikimiz de aynı anda gülümsüyoruz. Ben ona doğru ilerlerken o da ayağa kalkıyor. Bunca zaman sonra bile, onun nadir gülümsemelerini gördüğümde kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor.

Lawrence eğilip yanağımı öperken bir elini sırtımın alt kısmına koyuyor. Ağzı benimle temas ettiği anda, omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor. Bedenimin onun tarafından dokunulmanın nasıl bir şey olduğunu unutmamış olması ne tuhaf.

"Kusura bakmayın geciktim... Giyecek düzgün bir şeyler bulmak için valizlerimin bazılarını açmam gerekti."

Bir garson ceketimi almak için yanıma geliyor ama Lawrence onu kovuyor. "İzin verin." Bana yardım ederken parmakları çıplak omuzlarımı okşuyor. Önümdeki sandalyeyi alıyor ve çekiyor. "Çok güzel görünüyorsun," diyor, ben otururken sesi bir okşayış gibi.

"Teşekkür ederim." Birden kendimi son derece gergin hissederek menüye uzanıyorum ve üzerinden geçiyorum. Bu bana onun gözlerinin içine bakmamak için mükemmel bir bahane veriyor.

Menüyü çekip alıyor, eli benimkinin üzerine yerleşiyor. "Korkma, Blaire. Benden değil," diye ekliyor boğuk bir sesle.

Hızla gözlerimi kaldırıyorum ve onun bakışlarıyla buluşuyorum. "Sorun o değil.. Gerginim." "Neden?"

Bronzlaşmış eline odaklanıyorum ve bunun bir hata olduğu ortaya çıkıyor. Çünkü bunu yaparken, o elin bana ne kadar yakından dokunduğuna, vücudumun her parçasını ne kadar iyi tanıdığına dair anılar zihnimi dolduruyor. "Neden gergin olduğumu soruyor?" İnanamayarak tekrarlıyorum. "Gerçekten sormak zorunda mısın?"

Gülme nezaketini gösterdi. "Neden önce biraz şarap sipariş etmiyoruz, sonra bana bavulların arkasındaki nedeni anlatabilirsin?"

"Bu hoşuma giderdi."

Akşam yemeğinde onun yanında gevşemeye başlıyorum, her ne kadar beni bakışları altında kızaracak şekilde izlese de. Paris'teki planlarımı ve onun işini konuştuk. Okul. Yeni projeleri. Hayatı. Gelecekten. Her şeyden ve hiçbir şeyden konuşuyoruz, Ronan'dan ve geçmişten hep kaçıyoruz. Son karşılaşmamızdan hep kaçıyoruz.

Kısa süre sonra eski halimize geri dönüyoruz; o sandalyeye sırtını yaslayıp kadehindeki kırmızı şarabı çevirirken sohbetin çoğunu ben yapıyorum. Kısa sürede sevgili dostlar olmaya geri döndük.

Bir yudum alırken, ona utanmadan hayran olma fırsatını yakalıyorum. Zaman Lawrence Rothschild'i değiştirmemiş. Hayır. Onu ilk gördüğüm andaki kadar ölümcül çekici. Vücudundaki her gözenek, her atom erkeklikle dolu.

Yüzünde, gözlerinin kenarlarını çekici bir şekilde kırıştıran küçük bir gülümseme var. "Bazı açılardan sen de aynısın."

Şarap bardağını masaya bırakarak kaşlarımı kaldırıyorum. "Yani hâlâ ne zaman susmam gerektiğini bilmiyor muyum?"

Alaycı bir şekilde kıkırdıyor. "Ve başka açılardan da çok farklısın. Ne değişti Blaire?" diye soruyor usulca.

"Her şey." Beyaz masa örtüsünü parmaklarımın ucuyla çiziyorum. "Biliyorsun, artık pek bir şeyim yok ama mutluyum. Sahip olduğum her şeyi iki ayağımın üzerinde çalışarak kazandım. Ve bu dünyadaki en güzel duygu. Her sabah aynada kendime bakıyorum ve hiç utanmıyorum." Yüzümü kaldırıyorum ve gülümsüyorum.

"Sonunda özgürüm Lawrence. Bir kez olsun aynaya baktığımda bana bakan kişiyi sevdim. Beni yanlış anlama. Hâlâ güzel şeylerden hoşlanıyorum ama varlığım ve kendime verdiğim değer onların etrafında dönmüyor. Onların arkasına saklanmak zorunda da değilim."

Lawrence elime uzanıyor, parmaklarımızı sıkıca birleştiriyor. Tek kelime etmiyor. Söylemesine gerek yok. Onun dokunuşu yeterli. "Nerede bu

Ronan, Blaire? Neden seninle değil?"

Gölümsemeye çalışıyorum ama acımı Lawrence'tan saklayamıyorum. "Bazı şeylerin olması gerekmiyor."

"Bilmiyor ?" Lawrence ekler.

Elini kaldırıp ağızıma götürüyorum ve öpüyorum. "Her şey için çok üzgünüm Lawrence. Bunca zaman sonra bile, sana bu kadar acı ektirdiğimi bilmek hâlâ canımı yakıyor. Bunların hiçbirini hak etmedin. Ben-"

"İşin içine kalp girdiğinde mantığa yer yoktur. Sevmek, tüm mantık duygusunu kaybetmektir." Dümdüz önüne bakıyor, aklı çok uzaklarda. "Sen hayatıma girmeden önce, bir daha sevemeyeceğimi, hayatımın olabileceğı kadar iyi olduğunu düşünüyordum. Ama sen daha fazlasını istememi sağladın. Daha fazlasına ihtiyacım var. Beni incittin ama aynı zamanda içimde yıllardır uykuda olan bir şeyi uyandırdın."

"O da ne?"

Lawrence gözlerini bana dikeyor, yeşil bakışlarını alaycı bir parıltı aydınlatıyor. "Buna sevme ve karşılığında sevilme ihtiyacı diyebilir miyiz?"

Akşamın ilerleyen saatlerinde restoranın dışında duruyoruz. Yaz esintisi tenime ılık ılık vuruyor ve saçlarımin tellerini farklı yönlere savuruyor. Birbirimize sessizce bakarken içimi hüzün dolduruyor, keder keskin tırnaklarıyla kalbimi kavıyor. İçimden bir ses bunun birbirimizi son görüşümüz olduğunu söylüyor ve ben buna hazır değilim.

Midemde bir düğüm oluşuyor. "Yani bu bir veda mı?"

Bana bakıyor ve tek kelime etmeden cevabı zaten biliyorum. Gözlerinde görebiliyorum.

"Lawrence, ben-"

"Sakın , Blaire. Pişman olacağın bir şey söyleme."

Gözlerim önümde duran adamı içine çekiyor, kalbim için çok değerli olan yüz hatlarını ezberliyor. "Aramızda olan pek çok şeyden pişmanım ama senden asla pişman olmayacağım Lawrence. Senden değil," diye ekliyorum usulca.

Seni seviyorum.

Bir adım öne çıkarak mesafeyi kapatıyorum. Ellerimi omuzlarına koyuyorum, parmak uçlarımda duruyorum ve yanağından öpüyorum. Gözlerimi bir anlığına kapatıp onu içime çekiyor ve kendimi geçmişte kaybediyorum. Onunla Met'te tanışmam. Malikânesine ilk kez gidişimiz. Öpücüklerinin tadı. Onunla

Kollarının beni sarması. Gülüşünü. Arkadaşlığı. Evet, en önemlisi, dostluk. Arkadaşlığım. Sevgilim.

Uzaklaşırken kulağına "Coney Island'ı hep hatırlayacağım" diye fısıldadım.

Bana dokunmuyor. Bana uzanmıyor. Kanım donuyor. Ona bu kadar yakın, ama yine de bu kadar uzak olmak haksızlık.

"Güle güle, Blaire. Parisli erkeklere ve onların kalplerine karşı nazik ol."

Bir adım geri atıyorum ve Lawrence'tan uzaklaşmaya başlıyorum. Ayaklarım titriyor. *Arkana bakma, Blaire. Bakma. Bırak gitsin.*

Sokağın kaldırımına ulaştığımda Lawrence'ın adımı seslendiğini duyuyorum. Sesinin geldiği yöne dönmek üzereydim ki eli kolumu kavradı, beni döndürdü ve göğsüne doğru çekti. Parmaklarını saçlarıma gömüyor, elleri başımı kavıyor, başını eğiyor ve ağzını ağzıma bastırıyor.

İçimde bir duygu kaleydoskopu patlıyor, yoğunluğuyla beni sersemletiyor. Ve vücudumdaki her sınırı canlandıran, can yakıcı bir öpücükle nefesimi keserken, bambaşka bir hayatın gözümün önünden geçtiğini görüyorum. Lawrence mihrabın yanında duruyor, gülümseyen gözleri bana dikilmiş. Lawrence ve ben sahilde tıpkı ona benzeyen iki küçük çocuğu kovalıyoruz, onların kahkahaları, bizim kahkahalarımız kulaklarımı dolduruyor, müzik yaratıyor. Şöminenin yanında sevişmek, yavaş, muhtaç. Güzel bir hayat.

Öpüşmeyi derinleştirirken, dili benimkini arıyor, kendimi ona ve zihnimdeki güzel portreye kaptırıyorum. Ve kısa, sihirli bir an için, geçmişle şimdiki zaman arasında bir yerde, o hayatı özlüyorum. Ama derinlerde, bunun asla olamayacağının farkındayım. Kalbim Ronan'ın bu dünyada bir yerlerde hayatta olduğunu bilirken olmaz.

Nefes nefese ve sarsılmış bir halde, kollarım beline dolanırken başımı göğsüne gömüyorum. Onu bulup tekrar kaybetmenin acısıyla savaşıırken ona sıkıca tutunuyorum. *Doğru şeyi yapmak neden hep bu kadar zor?*

"Aşkı, sevgilim, hatırlamadığım bir gün bile geçmiyor," diye mırıldanıyor kısık sesle. "Ama artık gitmene izin vermemin zamanı geldi."

Bunca yıldan sonra bile Ronan'ı her zaman tüm kalbimle seveceğimi biliyorum. O gece Bethesda Çeşmesi'nin yanında kendi isteğimle ona teslim oldum. Ama Lawrence'ın kalabalığın içinde kayboluşunu izlerken fark ettim ki

Asla geri alamayacağım küçük bir parçanı da beraberinde götürdü ve göğsümde hiçbir erkeğın ve hiçbir aşkın yerini dolduramayacağı bir boşluk bıraktı. Her zaman Lawrence'a ait olacak.

Ama artık acıdan korkmuyorum. Kaçmak zorunda da değılim.

Eğer hayatım ve Ronan ile Lawrence'ı kaybetmek bana kendimle ilgili bir şey öğrettiyse, o da hayatta kalan biri olduğumdur. Güçlüyüm çünkü zayıftım. Keskin taraflarım var çünkü kırıldım. Çocukluğımın tüm ihmallerine, acıya, korkuya, kalp ağrısına, yalnız günlere ve daha da yalnız gecelere rağmen ayaktaım.

Ve hayat önüme hangi fırtınaları çıkarmaya devam ederse etsin, artık içimde hepsini atlatacak güce sahip olduğumu biliyorum.

Yani hikayem görünürde parlak zırhlı bir şövalye olmadan biterse, benim için sorun değıl çünkü beni kurtaracak bir şövalyeye ihtiyacım yok.

Benim de var.

Ve bu benim için yeterince iyi.

epilogue.

Ronan

"İşte buradasın, günün adamı!" "Hey, Jackie."

"Neden tüm misafirlerinden saklanıyorsun? Bu parti çılgınca."

Kız kardeşimin sesine doğru dönüyorum, gözlerimiz kilitleniyor. "Gürültüye dayanamadım."

"Kutlama yapıyorum. Tüm fotoğrafların bir saat içinde satıldı, Ronan. Yine." Duvara yaslanıyor ve kristal bir kadehten bir yudum şampanya alıyor. "Seninle gurur duyuyorum ama şunu söylemeliyim ki, küçük kardeşim için akıllarını kaçırdıklarını görmeye alışamıyorum. Bu çok tuhaf."

Duvarda asılı bir fotoğrafa bakarken ellerimi pantolonumun ön ceplerine gömüyorum, bir tür heyecan ya da coşku hissetmek için kendimi zorluyorum ama faydası yok. İçimde hiçbir şey yok. Her şeyi yanında götürdü, arkasında bir adamın hayaletini bıraktı.

Bazen onu yatağında yatan çıplak bir kadının kıvrımlarında ya da baharda açan çan çiçeklerinin renginde görüyorum. Bunca zaman sonra bile, yağmur kokusu bana hala onu hatırlatıyor. O her yerde ve hiçbir yerde. Cennet ve cehennem arasında. Hatırası beni yükseklerle çıkarıyor ama gerçek beni yere çarpıyor - o artık yok. Her gün ve her gece ruhumdaki zincirler onun adıyla çınlıyor ve beni özgür bırakması için onu çağırıyor.

Bana onu unutmamı, hayatıma devam etmemi ve yeniden sevmemi söyledi. Ama keşke bana nasıl yapacağımı söyleyebilseydi. O benim bir parçam olduğu kadar ben de onun bir parçasıyken, onsuz bir hayatı nasıl yaşayabilirim?

"Sorun ne Ronan?" Jackie sessizce sorar.

"Bir yok. Bırak ." Kelimeler kulağıma boş geliyor.

"Sanırım bana yalan söylüyorsun. Mutlu değilsin Ronan. Seni en son ne zaman gülümserken gördüğümü hatırlamıyorum."

"Gülümseyecek ne var Jackie?"

Benimkiyle aynı renkteki kahverengi gözleri ışıkla parlıyor. "Başarınız!" Kollarını açarak SoHo'daki geniş dairemi işaret ediyor. "Hayatın. Kendi başına başardığın her şey. Yani, şuraya bir baksana. Çok saçma."

Evet, en çılgın hayallerimin ötesinde ve kimsenin yardımını olmadan başarıya ulaştım ama bu benim için hiçbir şey ifade etmiyor. Çok uzun zamandır hiçbir şey. Blaire gittikten kısa bir süre sonra, bedenimi ve ruhumu işime verdim. İçimdeki boşluğu doldurmak için yarattım. İşe yaramadı. Ancak, onsuz geçen her gün beni ikiye bölmekle tehdit eden lanet olası acıyı aklımdan uzaklaştırdı.

Bir gün metroda fotoğraflarımı satarken bir adam durdu ve bunları benim çekip çekmediğimi sordu. Meğer New York'taki çok ünlü bir müzenin küratörüymüş. Gerisi tarih oldu.

"Misafirlerimin yanına iyi olacak," diyorum yumuşak bir sesle.

Kolumu kavıyor ve bir adım daha atmamı engelliyor. "Onun , değil mi?"

Bir kaşımı kaldırarak ona alaycı bir bakış fırlatıyorum. "Ne demek istediğini anlamıyorum."

"Onu senden uzak tutarak doğru şeyi yaptığımı sanıyordum.

."

"Ne demek istiyorsun, Jackie?" Kollarımdaki küçük tüyler diken oldu. Kalbim hızla çarpmaya başladı. "Kimi benden uzak tuttun?"

"Blaire." Omuzları utançla çökerken başını öne eğdi. "Ollie'ye veda etmeye geldiğin gün onu görmeye gittim. Sadece senin iyiliğini düşündüm..."

Kontrolümü zar zor sağlayarak kız kardeşime dönüyorum ve onu kollarından tutuyorum. Ellerim titriyordu. "Ne yaptın Jackie?" Sertçe fısıldıyorum. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Oh, Ronan... Ben..." Bana bakıyor. "Açıklamam gereken çok şey var."

Blaire

Çiftin galeriden ayrılışını izlerken "Au revoir," diyorum. Banka hesapları bir darbe aldı ama evleri muhteşem görünecek. Paris'e taşınalı birkaç ay oldu ve her şey daha iyi olamazdı. Jacob ve Joanna ile birlikte yaşamak ve çalışmak büyük bir zevk ve şehre aşığım. Mimari, kültür, moda, yemekler (aman Tanrım, yemekler!), sanat ve insanlar nefes kesici. Her gün hepsine biraz daha aşık oluyorum.

İçimi çekiyorum, başımı hafifçe sallıyorum ve masama işimin başına geçiyorum. Bazı evrakların üzerinden geçerken arkamdan cam kapıların açılıp kapandığını duyuyorum. Gülümseyerek yeni müşteriyi selamlamak için arkamı dönüyorum.

Gözlerim ona takıldığında gülümsemem donuyor ve içimdeki havanın söndüğünü hissediyorum. Gözlerimi tekrar tekrar kırıştırarak onun acı verici güzellikteki yüz hatlarını özömsüyorum ama beni esir alan ve kölesi yapan onun gözleri.

"Merhaba, Bayan Klein," diyor boğuk bir sesle, sesi şefkat dolu.

"Ne-" Bayılacakmışım gibi hissederek masayı kavıyorum. "Burada ne yapıyorsun?"

"Elly seni nerede bulacağımı söyledi." Aramızdaki boşluğu kapatıyor, parmaklarımı masadan ayırıyor ve beni kollarına alıyor. Dizlerim beni tutamayacak kadar güçsüz düşüyor ama ıslak yanağımı okşarken beni sıkıca kucaklıyor.

"Benim olanı almaya geldim. Ayrıca, bir şey unutmuşsun." Elim avucunun içine alıyor ve kâğıt yüzüğü parmağıma, *tam da ait olduğu yere* yerleştiriyor. Sonra gözlerimin içine gülümsüyor ve dünya bir kez daha anlam kazanıyor.

"Daima ve sonsuza dek ve binlerce sonsuzluk boyunca, benim."

ÂÈe sonu.

acknowledgements.

KOCAMA ve aileme beni sevdikleri ve tüm bu süreçte bana destek oldukları için TEŞEKKÜR EDERİM. Sizi kelimelerin tarif edemeyeceği kadar çok seviyorum.

Daha sonra, Sweetest Venom'u yaratmamda bana yardımcı olan her bir kişiye - çok özel ve harika beta okuyucu grubuma - teşekkür etmek istiyorum. Yardımlarınız ve geri bildirimleriniz olmasaydı bu kitap asla tamamlanamazdı. Bu karakterlere olan sonsuz bağlılığınız ve bilgeliğiniz benim yol göstericim oldu. Luna, Jx, Priscilla, Rosalinda, Kathy, Rachel, Megan, Melissa, Mint, Milasy, Tennille, Deana, Kelley-SV siz olmadan bu kitap olmazdı! Sizler sadece benim ekibim değil, aynı zamanda arkadaşlarımsınız. Sizi seviyorum kızlar.

Luna ve Jx, arkadaşlığınız, desteğiniz ve yardımlarınız için çok teşekkür ederim. Vazgeçmek istediğimde beni yolda tutunuz. Sona doğru koşarken de yanımdaydınız. Siz olmasaydınız tüm bunları nasıl yapardım bilmiyorum. Sizler benim dünyamı salladınız. Sizi seviyorum!

Penelope, P'm, senin arkadaşlığın ve rehberliğin olmasaydı ne yapardım bilmiyorum. Ciddiyim. Seni seviyorum, kadın.

Claire, #soulsisters. #darksideisalwaysbetter
#Sevgilerimle #givemeOliverandIllgiveyouLaw

Corinne, bir gün bana verdiği tüm harika tavsiyeleri dinleyeceğime söz veriyorum. LOL. Seni seviyorum!

Priscilla, arkadaşlığın için teşekkür ederim. Buna sahip olduğum için çok şanslıyım.

Rosalinda, Blaire'in geçmişiyle ilgili geribildirimim hikâye için vazgeçilmezdi. Yaptığınız her şey ve dostluğunuz için çok teşekkür ederim.

Melissa, Megan ve Mint, !!! ! Yaklaşık dört yıl önce tanıştık. Kitaplara olan sevgimiz sayesinde birbirimize bağlandık ve gerisi tarih oldu. Sizler, Easy Virtue'un ilk taslağını okuyan ilk üç kişiydiniz.

Hepsi benim büyük bir hayalimdi. Ve o zamandan beri benimle birliktesiniz. Teşekkür ederim!

Kathy N., iki haftada bir karakterlerim hakkında içimi dökmemi dinlediğin için çok teşekkür ederim. <3 Harikasın.

Jennifer, benim güzel, cömert, ilgili, sabırlı ve çok yetenekli editörüm, yanımda olduğun ve deliliğimle uğraştığın için çok teşekkür ederim. Sweetest Venom'u ben yazmış olabilirim ama onu okunabilir ve keyifli kılan senin çalışman ve sihrin oldu. Çok teşekkür ederim!

Ryn, düzeltme hizmetlerinle SV'yi mükemmelleştirdiğin için sana teşekkür etmek istiyorum. Ayrıca, beni araya sıkıştırdığın için çok teşekkür ederim. Harikaydın!

Kassi, sen bir rock yıldızısın. SV'yi güzelleştirdiğiniz, tüm sorularımı yanıtladığınız ve çılgın teslim tarihlerimi karşıladığınız için çok teşekkür ederim. Sen olmasan ölürdüm. <3

TRSOR Lisa ve Milasy, deliliğime katlandığınız, dostluğunuz ve yardımlarınız için çok teşekkür ederim dostlarım. Desteğiniz olmasaydı nerede olurdu bilmiyorum. Harika bir kapak tanıtımı ve blog turu düzenlediniz. Sizi seviyorum kızlar <3

EV Tartışma ve Spoiler grubundaki kızlarıma BÜYÜK, BÜYÜK HAYKIRIŞ. Sizler burayı gerçekten özel bir yer haline getirdiniz. SV'nin bize Arsen ve EV'nin yaptığı kadar çok tartışma saati vermesini umuyoruz. HEPİNİZE ÇILGINCA SEVGİLER!

Çalışmamın duyurulmasına yardımcı olan tüm blog yazarlarına ve bireylere özel olarak seslenmek istiyorum. Sizin yardımınız olmasaydı kimse romanımdan haberdar olmazdı. Sizin yardımınız olmadan ben bir hiç olurum. Bana (tekrar) ve Sweetest Venom'a inandığınız için teşekkür ederim. Hayatımda olduğunuz için çok şanslı ve minnettarım.

FYW'ye, tüm yardımlarınız için teşekkür ederiz! Bunu tasfiye edin! ;) BBFT, gelmiş geçmiş en iyi grup!

Tüm aileme ve arkadaşlarıma bana katlandıkları ve her zaman oldukları için teşekkür ederim. Birini biliyorum ve eğer unuttuysam gerçekten özür dilerim. Sayfama uğrayan ve merhaba diyen her bir kişiden gelen tüm cesaret verici sözleri, güzel sözleri seviyorum. Her birinizi çok seviyorum.

Hepinizin desteği ve sevgisi olmasaydı bu kitap hiçbir şey olmazdı. Çok ama çok teşekkür ederim.

Satın alma linkleri:

Easy Virtue Cilt 1

<http://amzn.com/B00QJB2RTG>

Arsen. Kırık bir aşk hikayesi

<http://amzn.com/B00EPZUSYY>

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

